

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Farseer_08-Vyprava_k_bohum.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 8-Vyprava k

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER 8

VÝPRAVA K BOHŮM
ROBIN HOBB

NÁVRAT®

THE FARSEER: Book 3
ASSASSIN'S QUEST Volume 3

1 Jhaampe

Jhaampe, hlavní město Horského království, je starší než Buckkeep, stejně jako vládnoucí linie Horského království je starší než dynastie Farseerů. Jako město je Jhaampe na hony vzdáleno pojetí opevněného města, jakým je Buckkeep, stejně jako se farseerovští panovníci odlišují od filozofických vůdců z rodokmenu Sacrifice1, který vládne Horskému království. Není to žádné trvale obývané město, jak je známe my. Je zde jen několik stálých budov. Jinak se poděl pečlivě vytyčených a zahradami ohraničených cest nacházejí plochy, na nichž se nomádští horalé mohou na libovolnou dobu usadit. Je zde i vymezené místo pro jarmark, ovšem procesí migrujících obchodníků kopírují roční období. Přes noc zde může vyrůst třebas dvacet stanů a jejich obyvatelé rozmnoží populaci Jhaampe na týden či na měsíc, jen aby pak beze stopy zmizeli, až jejich návštěva a obchodní záležitosti skončí. Jhaampe je neustále se

měníci stanově město, obývané statnými a pobytem venku zocelenými lidmi z hor.

Domovy vládnoucí rodiny a jejich společníků, kteří se rozhodli zůstat s nimi po celý rok, nejsou vůbec jako naše hrady a zámky. Jejich obydlí se soustřeďují okolo mohutných stromů, jež jsou stále živé a jejichž kmeny a větve jsou po desítky let trpělivě usměrňovány tak, aby vytvořily kostru budovy. Tahle živoucí konstrukce je potom obalena látkou utkanou z vláken kůry stromů a vyztuženou mřížovím. Zdi tak mohou dostat podobu mírně zakřivených tvarů tulipánového poupěte nebo vejcovitého paláce. Potah z tkaniny je pokryt jílovou vrstvou a ta je zase natřena lesklým pryskyřičným nátěrem v jasných odstínech, v nichž má horský lid takové zalíbení. Některé zdi jsou zdobeny fantastickými tvory či vzory, ale většina prostě zůstane nepomalovaná. Převládá purpur a žlut, takže dorazit do města rostoucího ve stínu mohutných horských stromů je jako stanout zjara na záhoně krokusů.

V okolí těchto domů a v úsecích mezi cestami tohoto nomádského "města" se prostírají zahrady. Každá je něčím jedinečná. Jedna je třeba soustředěna okolo nezvykle tvarované sochy či sestavy kamenů nebo nádherného samorostu.

Rostou v nich například vonné byliny či květiny zářivých barev nebo jakákoli jiná kombinace rostlin.

Jedna zvláště pozoruhodná zahrada má ve svém srdci bublající pramen horké vody. Zde rostou byliny s dužnatými listy a exoticky vonící květiny, původem z nějakého teplejšího klimatu, jež sem byly přivezeny, aby svou mysteriální krásou potěšily obyvatele hor. Návštěvníci v zahradách často na odchodu zanechávají dary, kupříkladu dřevořezbu či nádherný džbán anebo jen pouhé seskupení zářivých oblázků. Zahrady nepatří nikomu konkrétnímu a všichni o ně pečují.

V Jhaampe lze rovněž narazit na horká zřídla, jejichž voda může člověka i opařit, jiná pouze mírně bublají zemským teplem. A tyto prameny byly spoutány za účelem zřízení veřejných lázní nebo jako zdroj tepla v některé z menších budov. V každé budově, v každé zahradě, zkrátka na každém kroku návštěvník nalézá strohou krásu a jednoduchost barev a tvarů, jež je horským ideálem. Celkový dojem, který si odsud člověk odnáší, je pocit klidu a radosti z přírodního světa. Zvolená jednoduchost zdejšího života může návštěvníka podnítit, aby zpytoval svou vlastní životní volbu.

Byla noc. Nevzpomínám si skoro na nic, jen že následovaly dlouhé dny v područí bolesti. Přemístil jsem svou hůl a udělal další krok. Znovu jsem přemístil hůl. Nešli jsme nijak rychle. Sněhové vločky vířící hustě ve vzduchu oslepovaly ještě více než tma. Nemohl jsem se vymanit z kroužícího větru, který je unášel. Nighteyes pobíhal všude kolem mne, naváděje mé váhavé kroky, jako by mě tím mohl popohnat. Čas od času úzkostlivě zakňučel. Tělo měl spoutané strachem a únavou. Pojednou ucítil kouř a kozy... ne abych tě zradil, bratře. Ale abych ti pomohl. Pamatuj si to. Potřebuješ někoho s rukama. Ale kdyby ti chtěli ubližovat, stačí jen zavolat a já přijdu. Nebudu daleko...

Nedokázal jsem svou mysl soustředit na jeho myšlenky. Cítil jsem jeho rozhořčení, že mi nemůže pomoci, a strach, že by mě mohl zavést do pastí. Měl jsem dojem, že jsme se spolu dohadovali, ale nemohl jsem si vzpomenout, na čem jsem trval. Ať už to bylo jakkoli, Nighteyes vyhrál díky tomu, že na rozdíl ode mě věděl, co chce. Uklouzl jsem nohama na navátém sněhu a spadl na kolena. Nighteyes se posadil vedle mne a čekal. Chtěl jsem si lehnout na zem a on mi sevřel ruku do čelistí. Mírně za ni zatahal, jenomže ta věc v mých zádech se náhle vzňala v plamenech bolesti. Vydal jsem ze sebe přerývaný zvuk.

Prosím, bratře. Tam vepředu jsou chýše a uvnitř světla. Ohně a teplo. A také někdo s rukama, kdo ti může vyčistit tu ošklivou ránu v zádech. Prosím. Vstaň. Ještě jednou.

Zvedl jsem spuštěnou hlavu a snažil se rozkoukat. Na cestě před námi cosi bylo, něco, kvůli čemu se cesta větvila a po obou stranách to obcházela. Třpytilo se to v stříbrném měsíčním světle, ale já přesto nedokázal rozeznat, co to je. Usilovně jsem zamžikal, až z toho byl otesaný kámen, vyšší než dospělý muž. Nemělo to podobu jako nějaký objekt, ale bylo to prostě ohlazené do půvabného tvaru. Holé trčící větve u základny připomínaly opadaný keř. Obepínala to nepravdělná zeď z menších kamenů. Všechno to krásil bílý sníh. Nějak mi to připomnělo Kettricken. Snažil jsem se ze všech sil zvednout, ale nešlo to. Nighteyes vedle mě bolestivě zakňučel. Nedokázal jsem dát dohromady jedinou myšlenku, abych ho uklidnil. Sebral jsem opět všechny své síly, abych se udržel na kolenou.

Neslyšel jsem kroky, ale pocítil jsem náhlé zvýšení napětí, jež rozechvívalo Nighteyese. Opět jsem zvedl

hlavu. Daleko přede mnou, až za zahradou, někdo kráčet nocí směrem k nám. Byl vysoký a štíhlý, zahalený do tlustých textilií, kápi staženou do čela, takže to skoro připomínalo kuklu. Díval jsem se, jak se ta osoba blíží. Smrt, pomyslel jsem si. Jedině smrt může přicházet tak tiše, klouzat tak hladce mrazivou nocí. "Uteč pryč," zašeptal jsem k Nighteyesovi. "Nemá smysl, aby nás dostala oba. Utíkej rychle pryč." Kupodivu mě uposlechl a tiše se vytratil. Když jsem otočil hlavu, neviděl jsem ho, ale vnímal jsem, že je nedaleko. Cítil jsem, jak mě jeho síla opustila, jako kdybych si sundal teplý zimník. Jedna moje část se snažila jít s ním, přimknout se k vlkovi a být vlkem. Toužil jsem nechat to zubožené tělo jednou provždy za sebou.

Pokud musíš, bratře. Pokud musíš, neodeženu tě.

Přál jsem si, aby to nebyl řekl. Odolat tomu pokušení potom rozhodně nebylo snazší. Už předtím jsem si slíbil, že mu to neudělám, že pokud budu muset zemřít, zemřu a ponechám mu svobodu a nezávislost na mně, aby si utvořil vlastní život. Když se však okamžik smrti přiblížil, jako by se vynořilo mnoho dobrých důvodů pro to, abych od toho slibu upustil. Zdravé divoké tělo, prostý život v přítomném okamžiku, to mne nyní vábilo.

Postava se pomalu blížila ke mně. Zalomcoval mnou mohutný záchvěv od chladu a bolesti. Nyní bych se mohl vydat za vlkem. Sebral jsem v sobě poslední zbytky sil, abych se vzepřel. "Tady!" zaskuhral jsem na Smrt'áka. "Tady jsem. Pojď si mě vzít, ať už je konečně po všem."

Uslyšel mě. Viděl jsem, jak se zastavil a vstoje ztuhl, jako by měl strach. Pak si náhle pospíšil ke mně a bílý plášť se mu v nočním větru rozvlnil okolo postavy. Stanul vedle mě, vysoký, štíhlý a tichý. "Přišel jsem za tebou," zašeptal jsem. On prudce poklekl vedle mě a já zahlédl ostře řezané rysy v jeho kostnaté tváři barvy slonoviny. Dal mi ruce kolem těla a nadzvedl mne, aby mě odnesl. Tlak jeho paží na mých zádech byl nesnesitelný. Omdlel jsem.

Postupně do mne prosakovalo teplo a s ním se vracela i bolest. Ležel jsem natažený na boku, byl jsem uvnitř nějakých zdí, protože vítr venku bouřil jako oceán. Ucítil jsem vůni čaje a kadidla, barvy, dřevěných hoblin a vlněné houně, na níž jsem ležel. Tvář jsem měl v jednom ohni. Nemohl jsem zastavit třas, který mnou lomcoval, ačkoli každá další vlna probouzela i spalující bolest v mých zádech. Ruce a nohy se mi chvěly.

"Uzly na tkanicích vašeho kabátu jsou zamrzlé. Chystám se je přeříznout. Teď klidně ležte." Onen hlas byl podivuhodně hebký, jako by na takový tón ani nebyl zvyklý.

Podařilo se mi otevřít jedno oko. Ležel jsem na podlaze. Tvář jsem měl natočenou ke kamennému krbu, v němž hořel oheň. Kdosi se nade mnou skláněl. Uviděl jsem, jak se k mému hrdlu blíží blyštící se nůž, ale nemohl jsem se hýbat. Cítil jsem, jak nůž řeže, a namouduši jsem nebyl s to říci, jestli neokusil i mého masa. Potom se lem mého kabátu nadzvedl a odchlípl dozadu. "Máte ho přimrzlý ke košili," zamumlal kdosi. Skoro jsem si myslel, že ten hlas znám. Povzdech. "Je to krev. Všechno je to zmrzlá krev." Můj kabát vydal podivný trhavý zvuk, jako by se odlupoval. Pak kdosi usedl na podlahu vedle mě.

Pomalu jsem otočil zrak vzhůru, ale nedokázal jsem zvednout hlavu, abych mu viděl do tváře. Místo toho jsem spatřil štíhlé tělo oděné v hebké říze z bílé vlny. Ruce barvy zašlé slonoviny vyhnuly manžety rukávů vzhůru. Prsty byly dlouhé a tenké, zápětí kostnatá. Muž vzápětí prudce vstal, aby něco přinesl. Na nějakou dobu jsem osaměl. Zavřel jsem oči. Když jsem je otevřel, u hlavy jsem měl širokou nádobu z modré keramiky. Stoupala z ní pára a já ucítil vrbu a jeřabiny. "Uklidněte se," pravil hlas a na chvíli mi jedna z těch rukou spočinula konejšivě na rameni. Pak jsem ucítil, jak se mi v zádech šíří teplo.

"Už zase krvácím," zašeptal jsem si pro sebe.

"Ne. Jen namáčím košili, aby se oddělila." A zase mi ten hlas byl skoro povědomý. Zavřel jsem oči.

Otevřely se nějaké dveře a přese mne se přehnal průvan studeného vzduchu.

Muž vedle mne se zarazil. Cítil jsem, jak zvedl hlavu. "Mohla jsi zaklepat," pravil s jízlivou přísností. Opět jsem na zádech ucítil stružku teplé vody. "I takový člověk jako já má čas od času hosty."

Kroky spěšně popošly ke mně. Kdosi se ladně spustil na podlahu vedle mne. Když se shýbala, viděl jsem, jak se jí skládají sukně. Jakási ruka mi odhrnula vlasy z tváře. "Kdo je to, světče?"

"Světče?" Jeho hlas v sobě nezapřel trpký humor. "Pokud mluvíš o světčích, měla bys mluvit o něm, ne o mně. Tady, koukni se mu na záda." Pak o něco mírněji dodal: "A pokud jde o to, kdo to je, nemám

tušení."

Uslyšel jsem, jak se zajíkla. "To všechno je krev? Jak to, že ještě žije? Zahřejme ho trochu a očistíme mu tu krev." Pak mě uchopila za rukavice a stáhla mi je z rukou. "Och, ty nebohé ruce, konečky prstů jsou všechny zčernalé!" zvolala zděšeně.

To jsem nechtěl vidět ani vědět. Všeho jsem se pustil.

Nějakou dobu se mi zdálo, jako bych byl znovu vlk. Plížil jsem se neznámou vesnicí a dával si pozor na psy či zda se někde něco nešustne, ale všechno bíle mlčelo a sníh chumelil nocí. Našel jsem chýši, kterou jsem hledal, a slídlil okolo ní, netroufal jsem si však vejít dovnitř. Po nějaké době se zdálo, že jsem v jisté záležitosti udělal už všechno, co jsem mohl. Vyrázil jsem tedy na lov. Zabíjel jsem, žral a spal.

Když jsem znovu otevřel oči, místnost byla zalitá bledým denním světlem. Zdi se vlnily. Zprvu jsem myslel, že nejsem schopen zaostřit zrak, avšak potom jsem rozpoznal tvar horského obydlí. Pomalu jsem vnímal detaily. Husté vlněné předložky na podlaze, prostý dřevěný nábytek, okno z namaštěné usně. Na jedné polici, hned vedle dřevěného koníka s malinkým vozíkem, se hlavami o sebe opíraly dvě panenky. V koutě visela loutka lovce. Na stole ležely kousky pestře obarveného dřeva. Ucítíl jsem vůni čistých hoblin a čerstvé barvy. Loutky, pomyslel jsem si. Někdo tu vyrábí loutky. Ležel jsem břichem na posteli a přes sebe měl přikrývku. Bylo mi teplo. Kůže v obličeji, na rukou a nohou mi nepříjemně hořela, dalo se to však ignorovat, poněvadž převládala mohutná bolest, která se mi zavrtávala do zad. Ústa už jsem neměl tak suchá. Pil jsem snad mezitím něco? Jako bych se rozpomínal na to, že se mi v ústech rozléval teplý čaj, nicméně nebyl jsem si tou vzpomínkou úplně jist. K mé posteli se přiblížily plstěné kroky ve vlněných bačkorách. Kdosi se shýbl a sundal ze mě pokrývku. Na kůži mi začal proudit studený vzduch. Čísi ruce mne zběžně prohmataly a ohledaly oblast v okolí rány. "Tak vyhublý. Kdyby měl více masa, řekla bych, že má větší šanci," pravil smutně hlas nějaké staré ženy.

"Zůstanou mu prsty na nohou a rukou?" zeptal se poblíž ženský hlas. Hlas mladé ženy. Neviděl jsem ji - byla však blízko. Druhá žena se nade mnou sklonila. Uchopila mé ruce, ohnula mi prsty a zaštipala mě do konečků. Trhl jsem sebou a zkusil se chabě odtáhnout. "Pokud přežije, prsty mu zůstanou," řekla, nikoli nelaskavě, nicméně věcně. "Budou choulostivé, neboť musí shodit všechnu omrzlou kůži a maso. Prsty samotné na tom nejsou tak špatně. To infekce v zádech ho může zabít. V té ráně něco je. Hrot šípů a část násady, jak to tak vypadá."

"Nemůžeš to vyjmout?" promluvila kdesi v místnosti Slonovinová ruka.

"Snadno," odpověděla žena. Uvědomil jsem si, že hovoří buckským jazykem s horským přízvukem.

"Určitě však bude krvácet, a on teď nemá krve nazbyt, aby ji mohl jen tak pozbyt. A špína z rány se může rozšířit v čerstvě proudící krvi a otrávit celé tělo," povzdechla si. "Kdyby tak byla naživu Jonqui. V těchto věcech se velmi dobře vyznala. To ona vyjmula principi Ruriskovi šíp, který mu pronikl hrudí. Rána mu klokotala dechem, na němž jako na vlásku visel jeho život, a ona ho přesto nenechala zemřít. Já nejsem taková ranhojička, jako byla ona, ale vynasnažím se. Pošlu sem svého učedníka s mastí na jeho ruce, nohy a tvář. Každý den mu s tím potírej pokožku a nedej se vyvést z míry, až se mu bude loupat kůže. Co se týče jeho zad, na ta mu musíme přikládat obklady proti infekci, aby mu z rány vysály co nejvíce jedů. Musíte do něj dostávat jídlo a pití, jak jen to půjde. Ať odpočívá. A za týden ode dneška mu vytáhneme ten hrot a budeme doufat, že mezitím nastrádal síly, aby to přežil. Jofron, znáš nějaký dobrý obklad proti infekci?"

"Jeden nebo dva. Otruby a svízel jsou na to dobré," navrhla.

"To zabere dobře. Kdybych tak jen mohla zůstat a starat se o něj, mám však na starost ještě mnoho dalších. Minulou noc byl napaden Cedar Knoll. Přiletěl pták se zprávami, že mnozí byli zraněni, než byli vojáci odrazeni. Nemohu se starat o jednoho a mnohé další opominout. Musím ho ponechat ve vašich rukou."

"A v mé posteli," řekla lítostivě Slonovinová ruka. Uslyšel jsem, jak se dveře za ranhojičkou zavřely.

Hlouběji jsem se nadechl, nenašel jsem však v sobě sílu, abych promluvil.

Za sebou jsem slyšel, jak se muž pohybuje po chýši, jak nalévá vodu a přemísťuje kameninové nádoby.

Kroky se přiblížily. "Myslím, že je vzhůru," řekla tiše Jofron.

Nepatrně jsem kývl a přitom zabořil tvář do polštáře.

"Tak se to do něj pokus dostat," navrhla Slonovinová ruka. "Pak se vrátím s otrubami a svízeli na tvůj

obklad. A s něčím na spaní pro sebe, protože mám za to, že by měl zůstat tam, kde je." Nad mým tělem se mihl podávaný podnos a dostal se mi do zorného pole. Byla na něm miska a hrnek. Vedle mě seděla nějaká žena. Nemohl jsem otočit hlavu, abych jí viděl do tváře, ale látka její sukně byla utkaná v horském stylu. Její ruka nabrala trochu z misky na lžici a podala mi ji. Opatrně jsem usrkl. Jakýsi vývar. Z šálku stoupala vůně heřmánku a valeriány. Uslyšel jsem, jak se dveře smýknutím otevřely a pak se zase zavřely. Ucítíl jsem, jak do místnosti zavál studený průvan. Další lžice vývaru. A třetí.

"Kde?" vysoukal jsem ze sebe.

"Cože?" zeptala se a naklonila se blíž. Pak natočila hlavu a shýbla se, aby mi viděla do tváře. Modré oči. Až příliš blízko mých očí. "Říkal jste něco?"

Odmítl jsem další lžici. Najednou bylo příliš namáhavé jíst, i když mě to, co jsem pozřel, poněkud vzpružilo. Místnost nyní vypadala tmavší. Když jsem se probudil příště, byla kolem mne už hluboká noc. Všude byl klid až na tlumené praskání ohně v krbu. Světlo, které vrhal, bylo mihotavé, ale stačilo mi osvětlit místnost. Měl jsem horečnaté pocity, byl jsem velice unavený a strašlivě žíznivý. Na nízkém stolku blízko mé postele stál hrnek s vodou. Snažil jsem se po něm natáhnout, ale bolest v zádech pohyb mé ruky zarazila. Zada jsem měl ztuhlá a napjatá od oteklé rány. Jakýkoli pohyb v ní probouzel bolest.

"Vodu," vypravil jsem ze sebe, ovšem z vyprahlých úst mi vyšel pouze šepot. Nikdo nepřišel.

U krbu si můj hostitel mezitím rozložil slavník pro sebe. Spal jako kočka, uvolněně, avšak obestřený aurou ustavičné ostražitosti. Hlavu měl položenou na natažené ruce a oheň ho glazoval světlem. Pohlédl jsem na něj a srdce v hrudi mi poskočilo.

Vlasy na hlavě měl hladce ulíznuté dozadu a stažené do jediného copu, takže přede mnou vyvstávaly čisté rysy jeho tváře. Byla bezvýrazná a nehybná, vypadala jako vyřezaná maska. Poslední chlapecké rysy byly již sežehnuty a zůstaly jen hladké plochy jeho hubených tváří, vysoké čelo a dlouhý rovný nos. Rty měl užší a bradu silnější, než jsem si pamatoval. Tančící světlo ohně propůjčovalo jeho tváři barvu, napouštějící jeho bílou kůži jantarovým odstínem. Šašek za dobu našeho odloučení povyrostl. Na dvanáct měsíců se mi to jevilo jako příliš velká změna, a přesto byl pro mne tento rok delší než kterýkoli z předchozích v mém životě. Nějakou dobu jsem jen ležel a hleděl na něj.

Jeho oči se zvolna otevřely, jako bych na něj promluvil. Chvilí na mne jen beze slova zíral. Potom se jeho čelo pochmurně zvrásnilo. Pomalu se posadil a já viděl, že je vskutku jako ze slonoviny, jeho vlasy měly barvu čerstvě namleté mouky. Ale až jeho pohled mi zastavil srdce a vzal řeč. Odráželo se v nich světlo ohně a byly žluté jako kočičí. Posléze jsem popadl dech. "Šašku," vzdychl jsem smutně. "Co ti to udělali?" Má vyprahlá ústa stěží dokázala formulovat slova. Natáhl jsem k němu ruku, ale při tom pohybu se mi natáhly zádové svaly a já ucítíl, jak se má rána znovu otevírá. Svět se se mnou nachýlil a já z něj vyklouzl pryč.

Bezpečí. To byl můj první jasný pocit. Navodila ho měkká hřejivost čistých lůžko vin, bylinková vůně z polštáře pod mou hlavou. Cosi teplého a mírně vlhkého mi zlehka tlačilo na ránu a tlumilo bodavou bolest v ní. Pocit bezpečí mě svíral tak jemně, jako chladivé dlaně, jež mezi sebou držely mé omrzlé ruce.

Otevřel jsem oči a do mého zorného pole zvolna vplula ohněm osvětlená místnost.

Seděl u mé postele. Obestírala ho nehybnost, jež ale nebyla spočinutím, jak tak hleděl mimo mne do zešeřelé místnosti. Měl na sobě jednoduchou řízu z bílé vlny s okrouhlým límcem. Ten prostý oděv mne poněkud zaskočil - po všech těch letech, co jsem byl zvyklý ho vídat v pestrém úboru. Jako bych viděl jarmareční loutku zbavenou všech barev. Pak mu po jedné tváři podél úzkého nosu skanula stříbrná slza. Žasl jsem.

"Šašku?" Můj hlas tentokrát zaskuhral.

Jeho oči se vmžiku střetly s mýma a on se sesul na kolena vedle mne. Dech v jeho hrdle byl přerývaný. Popadl hrnek s vodou a přidržel mi ho u úst, zatímco já se napil. Pak ho položil stranou a vzal do dlaní mou klátící se hlavu. Přitom tiše hovořil, spíše pro sebe než ke mně: "Co mi to udělali, Fitzi? Bože, a co to udělali tobě, že tě tak poznamenali? Co se to se mnou stalo, že jsem tě nepoznal, ani když jsem tě nesl v náručí?" Chladnými prsty mi nejistě přejížděl po tváři, ohmatávaje jizvu a zlomený nos. Pojednou se sklonil a spočinul svým čelem na mém čele. "Když si vzpomenu, jak jsi býval krásný," zašeptal zlomeně a potom zmlkl. Když mi na tvář skanula jeho horká slza, měl jsem pocit, že mě opalí.

Vtom se posadil a odkašlal si. Rukávem si otřel oči - to dětské gesto mne zaskočilo ještě víc. Hlubějí

jsem se nadechl a trochu se sebral. "Změnil ses," vypravil jsem ztěžka ze sebe.

"Opravdu? To si dokážu představit. Jakkak bych se nezměnil? Myslel jsem, že jsi mrtev, a celý můj život byl náhle k ničemu. A pak teď, v tomto okamžiku, dostat zpátky tebe i smysl života... Otevřel jsem oči a myslel si, že se mi zastaví srdce, že mě konečně posedlo šílenství. Pak jsi vyřkl mé jméno. Změnil jsem se, povidáš? Víc než si umíš představit, stejně jako ses očividně změnil ty. Dnešní noci se jen stěží poznávám." Nikdy jsem takhle šaška mluvit neslyšel, skoro jako by blábolil. Nadechl se a jeho hlas při dalších slovech zaskřípal: "Rok jsem věřil, že jsi mrtev, Fitzi. Jeden celý rok."

Přitom stále nepouštěl moji ruku. Cítil jsem chvění, které jím procházelo. Pojednou vstal a řekl: "Oba se potřebujeme něčeho napít." A šel přes místnost pryč. Mezitím vyrostl, ale spíše změnil tvar než velikost. Pochyboval jsem, že by byl o mnoho vyšší, avšak jeho tělo už nebylo dětské. Byl štíhlý a útlý jako vždy, svalnatý jako akrobat. Ze skříňky vyndal láhev a dva obyčejné pohárky. Odkorkoval láhev a já ucítil hřejivou vůni brandy, ještě než ji nalil. Vrátil se, usedl k mé posteli a nabídl mi pohárek. Podářilo se mi ovinout ho rukou navzdory zčernalým konečkům prstů. Jako by se mu nyní vrátila část jeho někdejší sebedůvěry. Když se napil, pohlédl na mě přes okraj sklenky. Zvedl jsem hlavu a nalil si brandy do úst. Polovina mi stekla po bradě a já se zakuckal, jako bych nikdy předtím brandy nepil. Potom jsem ucítil její horkost v žaludku. Šašek potřásl hlavou a jemně mi otřel tvář.

"Měl jsem naslouchat svým snům. Pořád a pořád se mi zdálo, že už jdeš. Bylo to vše, co jsi v tom snu kdy řekl. Už jdu. A já místo toho pevně věřil, že jsem někde udělal chybu, že Katalyzátor je mrtev. Ani jsem nedokázal poznat, kdo jsi, když jsem tě zvedl ze země."

"Šašku," pravil jsem tiše. Prál jsem si, aby zmlkl. Prostě jsem si chtěl po nějakou dobu vychutnávat bezpečí a na nic nemyslet. On to však nechápal.

Pohlédl na mě a zazubil se tím svým starým šaškovským úsměvem. "Ty to stále nechápeš, že? Když se nám doneslo, že jsi mrtev, že Regal tě zabil... můj život skončil. Bylo to jaksi ještě horší, když se sem začali trousit poutníci a zdravili mě jako Bílého proroka. Věděl jsem, že ten Bílý prorok jsem já. Věděl jsem to už od svého dětství, stejně jako ti, kteří mě vychovávali. Vyrůstal jsem s vědomím, že jednoho dne se vydám na sever, abych našel tebe, a že my dva spolu uvedeme čas do správného kursu. Celý svůj život jsem věděl, že to bude můj úkol.

Byl jsem téměř ještě dítě, když jsem se vydal na cestu. Dočista sám jsem putoval k Buckkeepu, abych našel Katalyzátora, kterého poznám jedině já. A našel jsem tě, a poznal tě, ačkoli ty jsi sám sebe neznal. Sledoval jsem tíživé zvraty událostí a všímal si, jak jsi byl pokaždé oním oblázkem, který vychýlil to velké kolo z jeho odvěké dráhy. Snažil jsem se o tom s tebou mluvit, ale ty jsi nic takového nechtěl slyšet. Katalyzátor? Kdepak ty, och, to ne!" Zasmál se, bezmála něžně. Jedním douškem vyzunkl zbytek své brandy, pak mi u rtů podržel můj pohárek. Usrkl jsem.

Pak vstal a obešel místnost, načež se zastavil, aby si dolil pohárek. Vrátil se opět ke mně. "Viděl jsem, jak se to všechno blíží na samý pokraj zkázy. Ale ty jsi byl vždy u toho, karta, s níž se nikdy předtím nepočítalo, strana kostky, která se nikdy předtím neocitla nahoře. Když zemřel můj král, k čemuž, jak jsem věděl, muselo dojít, byl zde dědic farseerovského trůnu, a FitzChivalry stále žil, onen Katalyzátor, který měl změnit všechny věci, aby dědic mohl nastoupit na trůn." Opět si lokl brandy, a když promluvil, byla cítit z jeho dechu. "Uprchl jsem. Uprchl jsem spolu s Kettricken a nenarozeným dítětem, zarmoucený, avšak přesto důvěřující, že všechno jednou skončí, poněvadž musí. Neboť ty jsi byl Katalyzátor. Když se nám však donesla zpráva, že jsi mrtev..." Tu se prudce zarazil. Když opět zkusil promluvit, hlas měl zastřený a prostý veškeré intonace: "To ze mě udělalo lháře. Jak bych mohl být Bílý prorok, když byl Katalyzátor mrtev? Co jsem mohl předvídat? Změny, jež by se byly staly, kdyby jsi žil? Čím jsem měl být než jen svědkem toho, jak se svět řítí hlouběji a hlouběji do zkázy? Neměl jsem již žádný smysl života. Tvůj život byl víc než půlka mého, rozumíš. Existoval jsem jen díky prolínání našich činností. A ještě horší bylo, že jsem se začal ptát, jestli je nějaká část světa vskutku taková, jak jsem věřil. Byl jsem vůbec Bílý prorok, nebo to bylo jen jakési podivné šílenství, sebeklam, kterým se utěšoval jeden podivín? Po celý rok, Fitzi. Jeden celý rok. Rmoutil jsem se pro přítele, kterého jsem ztratil, a rmoutil jsem se pro svět, který jsem jaksi odsoudil k záhubě. Byla to moje chyba, to všechno. A když Kettrickenino dítě, má poslední naděje, přišlo na svět nehybné a zmodralé, čím jiným to mohlo být než jen opět mým přičiněním?"

"Ne!" To slovo ze mě vytrysklo silou, o níž jsem nevěděl, že ji v sobě mám. Šašek sebou trhl, jako bych ho něčím praštil. "Ano," řekl pak jenom a opatrně mě vzal znovu za ruku. "Je mi líto. Měl jsem předpokládat, že to nevíš. Královna byla tou ztrátou zničena. A což teprve já. Farseerovský dědic. Má poslední naděje se zhroutila. Předtím jsem se ještě držel, říkal si, nu což, když dítě bude žít a nastoupí na trůn, snad to bude stačit. Když však slehla a navzdory všem mukám porodila mrtvé dítě... cítil jsem, že celý můj život byla jen fraška, klam, ošklivý žert, který se mnou sehrál sám čas. Jenže teď..." Na moment zavřel oči. "Teď zjišťuji, že skutečně žiješ. A tak žiji i já. A znovu, znenadání, věřím. Opět vím, kdo jsem. A kdo je můj Katalyzátor." Nahlas se zasmál, aniž tušil, jak mi při jeho slovech ztuhla krev. "Neměl jsem víru. Já, Bílý prorok, jsem nevěřil svým vlastním předpovědím! Teď jsme ale zde, Fitzi, a to všechno se ještě uskuteční, jak to bylo provždy zamýšleno."

Znovu odzátkoval láhev, aby si dolil pohár. Když lihovinu naléval, měla barvu jeho očí. Všiml si, jak zírám, a vesele se zasmál. "Ach, teď řekneš, ale vždyť Bílý prorok už není bílý? Myslím, že takhle to u mého druhu chodí. Možná že teď získám více barvu, s postupem let." Učinil zamítavý posunek. "To je však jenom málo důležité. Už jsem mluvil až dost. Povídej mi, Fitzi. Pověz mi všechno. Jak jsi přežil? Proč jsi tady?"

"Verity mě volá. Musím jít za ním."

Šašek se při mých slovech nadechl - nikoli zajíkl, ale pomalu nasál vzduch, jak do sebe znovu nabíral život. Při té zvěsti se skoro rozzářil radostí. "Takže on žije! Ach!" Ještě než jsem stačil něco dodat, pozvedl ruce. "Pomalů. Pověz mi vše popořádku. Taková slova jsem toužil slyšet. Musím vědět všechno."

A tak jsem to zkusil. Sil jsem měl málo a občas jsem cítil, že jsem natolik zchvácený horečkou, že mluvím z cesty a nemohu si vzpomenout, kam se poděl můj životní příběh za poslední rok. Dobral jsem se až k Regalově hladomorně, ale pak jsem dokázal pouze říci: "Nechal mě mlátit a trýznit hladem." Šaškův letmý pohled na mou zjizvenou tvář a odvrácení zraku jinam mi řekly, že rozumí. Také on znal Re-gala až příliš dobře. Když čekal, že uslyší víc, pomalu jsem zavrtěl hlavou.

Přikývl, pak si nasadil úsměv. "To je všechno v pořádku, Fitzi. Jsi unavený. Už jsi mi řekl, co jsem chtěl nejvíc slyšet. Zbytek počká. Prozatím ti povím, co jsem ten rok dělal já." Snažil jsem se naslouchat, chytal se důležitých slov a ukládal si je v paměti. Bylo toho tolik, nad čím jsem si tak dlouho lámal hlavu. Regal tušil, že se schyluje k útěku. Kettricken se vrátila do svých komnat, jenom aby zjistila, že její pečlivě vybrané a zabalené zásoby jsou pryč, zcizené Regalovými špehy. Odešla prakticky jen v tom, co měla na sobě, a s narychlo sebraným pláštěm. Poslouchal jsem, jak hroznému počasí šašek a Kettricken čelili v noci, kdy se kradli pryč z Buckkeepu.

Ona jela na mé Sooty a šašek se potýkal s umíněným Ruddym po celou cestu napříč Šesti vévodstvími, navíc v zimě. Když už zimní bouře končily, dorazili do Blue Lake. Šašek je cestou živil a vydělal i na přepravu lodí tím, že si nalíčil tvář a obarvil vlasy, načež provozoval kejkle v ulicích. Jakou barvu použil na svůj obličej? Samozřejmě bílou, která tím lépe skryla jeho dočista bílou kůži, po níž by jistě pásli Regalovi zvědové.

Takřka bez problémů překročili jezero, prošli přes Moonseye a putovali do hor. Kettricken okamžitě vyhledala otcovu pomoc, aby zjistila, co se stalo s Veritym. Opravdu prošel přes Jhaampe, ale od té doby o něm nebylo ani slechu. Kettricken po jeho stopách vyslala jezdce a rovněž se připojila k pátrání. Ale všechny její naděje se zvrty v zármutek. Daleko ve vysokých horách objevila zbytky bojiště. Zima a mrchožrouti už mezitím vykonali své dílo. Nepodařilo se identifikovat žádného muže, byla tu však Verityho standart s jelenem. Rozeseté šípky a posekaná žebra u jednoho těla poukazovaly na to, že to byli lidé, a nikoli zvířata či živly, kdo na ně zaútočil. Nebylo zde dost lebek k nalezeným tělům a též porůznu roztroušené kosti způsobily, že počet mrtvých nešlo přesně stanovit. Kettricken stále chovala naději, dokud nenašli plášť, který, jak si vzpomněla, nechala zabalit Veritymu. Vlastnoručně vyšívala jelena na jeho hrudi. Pod ním se nacházela hromádka práchnivějících kostí a rozedraných hadrů. Od té doby Kettricken svého manžela oplakávala jako mrtvého.

Vrátila se do Jhaampe, kde se pak potácela mezi zničujícím zármutkem a návaly zuřivosti vůči Regalovým piklům. Její vztek vyústil v odhodlání, že se postará o to, aby její dítě usedlo na trůn Šesti vévodství a k lidem se tak navrátila vláda spravedlnosti. Tyto plány ji držely při životě až do narození

mrtvého dítěte. Od té doby ji šašek vídal jen zřídka, pouze ji občas letmo zahlédl, jak se prochází zamrzlými zahradami, s tváří nehybnou jako sníh, který pokrýval záhony.

Jeho vyprávění toho obsahovalo ještě víc, novinky, které pro mne měly větší či menší důležitost. Sooty a Ruddy byli oba naživu a dařilo se jim dobře. Sooty s tímto mladým hřebcem čekala hříbě i navzdory svému věku. Regal se činil, seč mohl, aby vyprovokoval válku. Potulné bandy lupičů, jež nyní sužovaly horský lid, se všeobecně pokládaly za Regalovy žoldáky. Zásilky obilí, jež byly uhrazeny na jaře, nebyly nikdy doručeny, ani horští kupci již nesměli se svým zbožím překračovat hranici. Několik menších osad v blízkosti hranice se Šesti vévodstvími bylo nalezeno zpustošených a vypálených, aniž by někdo přežil. Hněv krále Eyoda, který nešlo vyburcovat jenom tak, nyní sálal bílým žárem. Ačkoli horalé neměli žádnou pravidelnou armádu jako takovou, mezi obyvateli hor nebyl jediný, kdo by nepozvedl zbraň na povel jejich Sacrifice. Válka byla na spadnutí.

Šašek měl v zásobě rovněž historky o Patience, nyní paní Buckkeepu, které se šířily mezi obchodníky a dále pak mezi pašeráky. Dělal vše pro to, aby ubránila pobřeží Bucku. Peněz ubývalo, ale prostí lidé jí odváděli takzvané "poplatky pro naši paní", a ona je rozdělovala, jak nejlépe uměla, mezi své vojáky a mořeplavce. Buckkeep dosud nepadl, ačkoli nájezdníci nyní měli tábory nad ním i pod ním po celé délce pobřeží Šesti vévodství. Zima mezitím válku přerušila, jenže s jarem bude pobřeží znovu tonout v krvi. Některé z menších hradů se nechaly slyšet, že uzavřely s nájezdníky dohody. A některé jim otevřeně odváděly daně v naději, že se tím vyhnou vykování.

Pobřežní vévodství nepřežijí příští léto. Tak pravil Chade. Můj jazyk mlčel jako zařezaný, když o něm šašek mluvil. Dorazil do Jhaampe po tajných cestách na vrcholu léta, přestrojen za starého pouličního kramáře, který se však dal poznat královně, jakmile dorazil. Tehdy ho rovněž viděl šašek. "Válka, to je jeho," poznamenal šašek. "Rázuje si jako dvacetiletý mladík. U pasu má meč a v očích plamen. S radostí shledal, že se její břicho nadouvá farseerovským dědicem, a mluvili spolu nadšeně o Verityho dítěti na trůně. Jenomže to bylo uprostřed léta," povzdechl si. "Teď jsem slyšel, že se vrátil. Podle mne proto, že královna mu poslala zprávu o mrtvě narozeném dítěti. Ještě jsem tam nebyl, abych ho viděl. Jakou naději nám může nabídnout teď, to opravdu nevím." Potřásl hlavou. "Farseerovský trůn musí mít dědice," pravil důrazně. "Verity musí nějakého zplodit. Jinak..." Učinil bezmocné gesto.

"A proč ne Regal? Cožpak by dítě z jeho krve nestačilo?"

"Ne." Jeho zrak se zahleděl do dále. "Ne. To ti můžu říct naprosto jasně, ačkoli ti nemohu říci proč.

Jenom to, že ve všech budoucnostech, které jsem zřel, žádné dítě nezplodí. Ani bastarda. Ve všech časech vládne jako poslední Farseer a posel temnot."

Projel mnou mrazivý záchvěv. Šašek byl moc divný, když mluvil o takových věcech. A jeho zvláštní slova mi zasela do hlavy další starost. "Chci se optat na dvě ženy. Zpěvačku Starling a jednu starou poutnici, Kettle. Byly na cestě sem. Kettle říkala, že hledá Bílého proroka. Nenapadlo mě, že bys to mohl být ty. Neslyšel jsi o nich něco? Dorazily do města Jhaampe?"

Zvolna zavrtěl hlavou. "Nikdo nepřišel hledat Bílého proroka od doby, co k nám dorazila zima." Zarazil se, protože z mé tváře vyčetl obavy. "Samozřejmě nevím o všech, kteří sem míří. Mohou být v Jhaampe. O takových dvou jsem ale nic neslyšel." A zdráhavě dodal: "Na pěší pocestné teď mají políceno bandité. Možná že... se zdržely."

Možná že už je po nich. Vrátily se pro mne, a já je poslal dále o samotě.

"Fitzi?"

"Jsem v pořádku. Šašku, ještě jednu laskavost?"

"Ten tón se mi nelíbí už teď. Co to má být?"

"Nikomu neříkej, že jsem tady. Nikomu neříkej, že žiji, teď ještě ne."

"Ani Kettricken? Abys jí řekl, že Verity je stále naživu?"

"Šašku, to, co jsem přišel vykonat, chci vykonat sám. Nehodlám v ní vzbudit falešné naděje. Už jedenkrát se musela smířit se zprávou o Verityho smrti. Pokud jí ho dokážu přivést zpátky, pak bude na opravdovou radost se shledání času dost. Víím, že žádám mnoho. Ale dovol, abych byl jen cizincem, kterému pomáháš. Později možná budu potřebovat tvoji pomoc, abys získal jednu starou mapu z jhaampských knihoven. Ale až odsud odejdu, půjdu sám. Myslím si, že tuto výpravu bude nejlepší vykonat v tichosti." Pohlédl jsem stranou a dodal: "Ať FitzChivalry zůstane mrtev. Je to tak každopádně

lepší."

"Jistě se budeš chtít vidět alespoň s Chadem?" Jeho hlas zněl nevěřičně.

"Ani Chade by neměl vědět, že žiji." Zarazil jsem se při představě, co by starého muže rozzlobilo více: že jsem se pokusil zabít Regala, zatímco on mi to vždycky zakazoval, nebo že jsem ten úkol tak mizerně zpackal. "Ta výprava musí být výhradně mou záležitostí." Podíval jsem se na něho a uviděl v jeho tváři zdráhavý souhlas.

Opět si povzdechl. "Neříkám, že se s tebou naprosto shoduji. Ale nikomu nepovím, kdo jsi." Krátce se zasmál. Hovor mezi námi utichl. Láhev brandy byla prázdná. Spokojili jsme se s mlčením a opile zírali jeden na druhého. Spolu s brandy mě spalovala horečka. Měl jsem tolik věcí k přemýšlení, a tak málo jsem s tím mohl udělat. Když jsem velice klidně ležel, bolest v zádech přešla v palčivé tepání. Drželo rytmus s tlukotem mého srdce.

"Je to moc špatné, že se ti nepodařilo zabít Regala," poznamenal najednou šašek.

"Já vím. Zkoušel jsem to. Jako konspirátor a úkladný vrah nestojím za nic."

Pokrčil za mne rameny. "Víš, nikdy jsi v tom nebyl skutečně dobrý. Vyznačoval ses určitou naivitou, již nedokázala poskvřnit žádná ohavnost, jako kdybys nikdy doopravdy nevěřil ve zlo. Právě to jsem měl na tobě nejraději." Šašek se vsedě mírně zakymácel, ale včas se zase narovnal. "Právě to jsem postrádal nejvíce, když jsi byl mrtev."

Pošetile jsem se usmál. "Jen před chvílí jsem si myslel, že ti chyběla má velká krása."

Šašek na mě chvíli jen hleděl. Pak pohlédl stranou a tiše pravil: "To od tebe není hezké. Kdybych byl ve tvé kůži, nikdy bych taková slova nahlas neříkal. Ale přesto. Ach, Fitzi." Pohlédl na mě a vlídně potřásl hlavou. Mluvil bez posměšků, takže v mých očích vypadal skoro jako cizí člověk. "Snad způli to bylo proto, že sis toho tolik nebyl vědom. Ne jako Regal. Ted' je z něj pohledný muž, ale ví o tom až příliš dobře. Nikdy ho neuvidíš s rozcuchanými vlasy či zarudlými tvářemi od větru."

Chvilí jsem si připadal podivně nesvůj. Potom jsem řekl: "Ani s šípem v zádech, o to je to horší," a oba jsme propukli v pošetilý smích, jemuž rozumí jenom opilci. To mi však v zádech probudilo intenzivní bodavou bolest a já vmžiku zalapal po dechu. Šašek se zvedl, na nohou jistější, než bych čekal, aby mi ze zad sundal promočený váček čehosi a nahradil to jiným váčkem z nějaké nádoby u krbu, až nepříjemně horkým. Když skončil, znovu přišel a přikrčil se vedle mě. Pohlédl mi zpřímá do očí a v jeho žluté zorničce bylo zatěžko číst, stejně jako kdysi v bezbarvé. Jednu svou dlouhou chladivou ruku mi položil na tvář a pak mi jemně odhrnul vlasy z očí.

"Zítřka," pravil smrtelně vážně, "budeme zase sami sebou. Šašek a Bastard. Nebo Bílý prorok a Katalyzátor, chceš-li. Budeme se muset těch životů chopit, jakkoli málo nám na nich záleží, a vykonat vše, co nám nařídil osud. Avšak tady, prozatím, jen mezi námi dvěma, a z žádného jiného důvodu, než že já jsem já a ty jsi ty, povím ti tohle. Jsem rád, že jsi naživu. Když vidím, že dýcháš, i mně to navrací dech do plic. A pokud to musí být někdo jiný, kolem něhož se ovíjí můj osud, jsem rád, že jsi to ty."

Tu se předklonil a na okamžik přitlačil své čelo k mému. Pak ztěžka vydechl a odtáhl se ode mě. "Běž spát, chlapče," řekl, napodobiv bezvadně Chadeův hlas. "Zítřek je zde, než se naděješ. A my máme spoustu práce." Zajímavě se zasmál. "Musíme zachránit svět, ty a já."

2 Konfrontace

Diplomacie by se dala docela dobře nazvat manipulací s tajemstvími. K čemu by mohlo nějaké jednání dospět, kdyby neexistovala tajemství, která se dají sdílet nebo odpírat? A to stejné platí o svazku manželském jakož i obchodní smlouvě mezi královstvími. Každá strana přesně ví, do jaké míry je ochotná ustoupit straně druhé, aby dostala, co si přeje, právě manipulací těmito tajnými informacemi lze získat co nejvíce. Neexistuje žádná z lidských činností, v níž by tajnosti nehrály roli, ať už jde o karetní hru či prodej krávy. Výhoda je vždy na straně toho, kdo je bystřejší a ví, která tajemství odhalit a kdy. Král Shrewd s oblibou říkával, že neexistuje větší výhoda, než když znáte protivníkovu tajemství, zatímco on věří, že o něm nemáte ponětí. A to je snad to nejmocnější tajemství ze všech, které lze znát.

Dny, jež následovaly, pro mne nebyly dny, ale jakési rozkouskované periody bdění přerušované

mihotavými horečnatými sny. Každý krátký rozhovor se šaškem spálil mé poslední zásoby sil, anebo jsem posléze pocítil tak konejšivé bezpečí, že jsem se svému zranění poddal. Snad to bylo obojí. Ležel jsem na lůžku u šaškova krbu a připadal si rozlámaný a otupělý, pokud jsem byl s to vůbec něco cítit. Zaslechnuté útržky hovorů nepříjemně drnčely okolo mne. Střídavě jsem nabýval a zase ztrácel vědomí svého utrpení, ale nikdy jsem se mu nevzdálil příliš, a jako buben odbíjející rytmus mé bolesti mi v hlavě zněla Verityho slova: Pojd' za mnou, pojd' za mnou. Závojem horečky ke mně občas doléhaly další hlasy, ale ten jeho byl konstantní.

"Ona věří, že jste ten, koho hledá. Já tomu věřím rovněž. Myslím, že byste ji měl vidět. Vážila dlouhou a únavnou cestu, aby vyhledala Bílého proroka," pravila Jofron hlubokým a mírným hlasem.

Zaslechl jsem, jak šašek s klapnutím odložil rašpli. "Tak jí pověz, že se mýlí. Pověz jí, že jsem Bílý hračkař. Pověz jí, že Bílý prorok žije o kus dále na ulici, pátý dům odsud na levé straně."

"Nebudu si z ní tropit žerty," řekla vážně Jofron. "Urazila dalekou cestu, aby vás viděla, a cestou přišla o všechno až na svůj holý život. Pojd'te, světce. Čeká venku. Nepromluvíte si s ní, alespoň chvíli?"

"Světce," odfrkl si posměšně šašek. "Jsi až moc zahloubaná do starých svitků. Stejně jako ona. Ne, Jofron." Pak si povzdechl a obměkčil se. "Pověz jí, že si s ní promluvíme za dva dny ode dneška. Dnes však ne."

"No výborně, výborně." Jofron s tím očividně nesouhlasila. "Je tam s ní však ještě jedna. Nějaká pěvkyně. Nemyslím si, že ta se dá tak snadno odbýt. Mám takový dojem, že hledá jeho."

"Ach, ale nikdo přece neví, že je tady. Kromě tebe, mne a ranhojičky. On si přeje být po nějakou dobu o samotě, dokud se neuzdraví."

Pohnul jsem ústy. Snažil jsem se říci, že Starling chci vidět, že jsem tím nemyslel, aby odbyli i Starling.

"To já vím. A ranhojička je stále v Cedar Knoll. Ale tahle pěvkyně je mazaná. Vypτάvala se dětí, zda něco nevědí o nějakém cizinci. A děti, jako obvykle, vědí všechno."

"A taky všechno vyzvoní," odvětil nevrle šašek. Uslyšel jsem, jak rozmrzele odhodil další nástroj. "Vidím, že tedy nemám na výběr."

"Přijmete je?"

Šašek posměšně vyprskl. "Samozřejmě že ne. Myslím tím, že jim budu lhát."

Na zavřená víčka mi dopadly šikmé paprsky odpoledního slunce. Vzbudily mne nějaké hlasy, které se spolu dohadovaly.

"Chci ho pouze vidět." Ženský hlas, rozhořčený. "Vím, že je tu."

"Ach, myslím se vám raději přiznám, že máte pravdu. Ale teď spí." To pro změnu šašek se svým k šílenství dohánějícím klidem.

"Přesto bych ho ráda viděla." Starling, pádně.

Šašek jen ztěžka vzdychl. "Mohl bych vás pustit dovnitř, abyste ho viděla. Ale pak byste se ho chtěla dotknout. A jakmile byste se ho dotkla, chtěla byste počkat, až se probudí. A až by se probudil, chtěla byste si s ním promluvit. Nebralo by to konce. A já mám dneska spoustu práce. Hračkařův čas nepatří jen jemu."

"Vy nejste žádný hračkař. Já vím, kdo jste. A taky vím, kdo je ve skutečnosti on." Otevřenými dveřmi vanul dovnitř chlad. Zajel jsem hlouběji pod pokrývky, svaly se mi napjaly a mně bolestivě zacukalo v zádech. Přál jsem si, aby už dveře zavřeli.

"Ach, ano, vy a Kettle znáte naše velké tajemství. Já jsem Bílý prorok a on je pastýř Tom. Dnes však mám moc práce, prorokuji, že zítra mají být hotové loutky. A on spí. Počítá ve snech ovečky."

"Tak jsem to nemyslela." Starling snížila hlas, ale přesto se zvučně nesl. "On je FitzChivalry, syn Chivalryho, který abdikoval. A vy jste šašek."

"Kdysi jsem možná byl šašek. To se tady v Jhaampe všeobecně ví. Ale nyní jsem výrobce hraček.

Jelikož ten druhý titul už nepoužívám, můžete si ho присвоjit, chcete-li. A co se týče Toma, věřím, že ten si v tyto dny osobuje titul Pecivál."

"Navštívím v této věci královnu."

"Moudré rozhodnutí. Chcete-li se stát jejím šaškem, ona je jistě ta pravá, kterou musíte navštívit. Avšak

prozatím mi dovoďte, abych vám ukázal něco jiného. Ne, ukročte prosím dozadu, abyste to mohla vidět celé. Hned to bude." Uslyšel jsem bouchnutí a zástrčku. "Vnějšek mých dveří," prohlásil samolibě šašek. "Pomaloval jsem ho sám. Líbí se vám?"

Zaslechl jsem zadunění - něco jako ztlumený kopanec - a poté ještě několik dalších. Šašek se s mumláním vrátil ke svému pracovnímu stolu. Uchopil dřevěnou hlavu panenky a štětec. Ohlédl se po mně. "Běž klidně spát. Nedostane se ke Kettricken jen tak brzy. Královna se s lidmi v tyto dny vídá jen málo. A když ano, není moc pravděpodobné, že by jí uvěřila. Nic lepšího už prozatím udělat nemůžeme. Tak spi, dokud můžeš. A nabírej síly, protože se obávám, že je budeš potřebovat."

Denní světlo na bílém sněhu. Mezi stromy, břichem na sněhu, koukáme na palouk. Hrají si tam mladí lidé, honí se mezi sebou, skáčou a stahují se na zem, aby se pořád a pořád váleli ve sněhu. Neliší se tak moc od vlčat. Závist. To my jsme nikdy neměli sobě rovná mláďata, s nimiž bychom si hráli, když jsme vyrůstali. Je to jako svědění, touha vyrazit a připojit se k nim. Vyděsili by se, máme se na pozoru. Jen se dívat. Jejich ječivé řafání naplňuje ovzduší. Až naše samičí mláďátko vyroste, bude také takové, ptáme se? Zatímco běhají po sněhu a honí se, zapletené copánky jim poletují kolem hlav.

"Fitzi. Probud' se. Potřebuji s tebou mluvit."

Cosí v tónu šaškova hlasu prořizlo mlhu i bolest. Otevřel jsem oči, načež jsem bolestivě zamžikal. Místnost byla temná, on však přinesl dvojramenný svícen a postavil ho na zem u mé postele. Usedl ke mně a vážně se mi zahleděl do obličeje. Nedokázal jsem v jeho tváři číst, zdálo se, že v očích a v koutcích úst mu tančí plaménky naděje, ale vypadal zároveň napjatě, jako by mi přinášel špatné zprávy. "Posloucháš mě? Slyšíš mne?" naléhal.

Podařilo se mi kývnout. "Ano." Můj hlas byl tak ochraptělý, že jsem ho stěží poznával. Místo toho, abych se vzmužil a ranhojička mi mohla vytáhnout šíp, měl jsem pocit, jako by se vzmáhalo moje poranění. Každého dne se bolestivá oblast zvětšila. Bolest mi ustavičně dotírala na okraj mysli a ztěžovala mi přemýšlení.

"Byl jsem na večeři s Chadem a Kettricken. Chade nám přináší zprávy." Nachýlil hlavu a opatrně sledoval můj výraz, zatímco pravil: "Chade říká, že v Bucku je farseerovské dítě. Teprve miminko, a bastard k tomu. Avšak z těžce farseerovské linie jako Verity a Chivalry. Přisahal na to."

Zavřel jsem oči.

"Fitzi. Fitzi! Probud' se a poslouvej mne. Snaží se přesvědčit Kettricken, aby dítě adoptovala. Aby buď řekla, že je to její zákonité dítě s Veritym, jež bylo vydáváno za mrtvě narozené, aby mohlo být ukryto před nájemnými vrahy. Nebo aby prohlásila, že je to Verityho bastard, ale královna se již rozhodla osvojit si ji a uzákonit jako svou dědičku."

Nemohl jsem se hýbat. Nemohl jsem dýchat. Má dceruška, věděl jsem to. Opatrována v bezpečí a v úkrytu, střežená Burrichem. A to jen proto, aby ji obětovali v zájmu trůnu. Aby ji odebrali Molly a svěřili královně. Moje malá holčička, jejíž jméno jsem ještě ani neznal. Má být odebrána matce, aby se stala princeznou a za čas královnou. Dána navždy z mého dosahu.

"Fitzi!" Šašek mi položil ruku na rameno a zlehounka ho stiskl. Věděl jsem, že by se mnou nejraději zatřásl. Otevřel jsem oči.

Zíral mi do tváře. "To mi nemáš co říci?" zeptal se opatrně.

"Mohu dostat trochu vody?"

Než mi ji přinesl, opanoval jsem se. S jeho pomocí jsem se napil. Když bral do ruky hrnek, už jsem věděl, jaká otázka bude nejpádnější. "Co říkála Kettricken na novinu, že Verity zplodil bastarda? To ji sotva mohlo způsobit radost."

Nejistota, ve kterou jsem doufal, se rozestřela v šaškově tváři. "Dítě se narodilo koncem žní. Příliš pozdě na to, aby ho mohl zplodit Verity, než odjel na výpravu. Kettricken to pochopila rychleji než já." A skoro něžně pravil: "Ten otec musíš být ty. Když se na to Kettricken zeptala Chadea přímo, řekl to samé." Nachýlil hlavu a zahleděl se na mě. "Tys to nevěděl?"

Pomalů jsem zavrtěl hlavou. Co byla čest pro někoho jako já? Bastard a úkladný vrah, jaký jsem měl nárok na vznešenost ducha? A tak jsem vyřkl lež, která by se mi vždycky hnusila: "Nemohl jsem zplodit dítě, jež se narodilo o žních. Molly mne ze své postele vypakovala měsíce předtím, než opustila Buck."

Snažil jsem se zachovat naprosto vyrovnaný hlas, když jsem pravil: "Je-li matkou Molly a tvrdí-li, že dítě je moje, potom lže." Chtěl jsem, aby to znělo nanejvýš upřímně, když jsem dodal: "Je mně líto, šašku, ale nezplodil jsem ti žádného farseerovského dědice, ani jsem to neměl v úmyslu." Nemusel jsem se vůbec namáhat, abych se zajíkl a aby se mi orosily oči. "Zvláštní." Zavrtěl jsem hlavou, obličejem na polštáři. "Že by mi taková věc mohla přivodit takovou bolest. To, že by mohla chtít vydávat to dítě za moje." Zavřel jsem oči.

Šašek mírně řekl: "Pokud to dobře chápu, ona nevznesla žádné požadavky ohledně dítěte. Věřím, že ani dosud nic neví o Chadeově plánu."

"Myslím, že bych se měl vidět s Chadem i Kettricken. Abych jim pověděl, že jsem naživu, a odhalil jim pravdu. Ale až budu silnější. Prozatím, šašku, chci být sám," zaprosil jsem. Nechtěl jsem vidět žádný soucit ani rozpaky v jeho tváři. Modlil jsem se, aby mé lži uvěřil, ačkoli jsem se hnusil sám sobě za tu ohavnost, kterou jsem řekl o Molly. A tak jsem nechal oči zavřené, zatímco šašek vzal svícen a vzdálil se.

Ležel jsem nějakou dobu potmě a nenáviděl se. Takhle to bylo lepší, říkal jsem si. Jestli se k ní někdy vrátím, mohu vše napravit. A pokud ne, alespoň jí nevezmou naše dítě. Pořád a pořád jsem si říkal, že jsem udělal moudrou věc. Ale nepřipadal jsem si moudře. Připadal jsem si proradně.

Zdál se mi sen, jenž byl zároveň živý i absurdní. Okrajoval jsem černý kámen. To byl celý sen, byl však nekonečně monotónní. Místo dláta jsem používal svoji dýku a kus kamene jako kladivo. Prsty jsem měl strupovité a otekly od toho, jak mi mnohokrát sklouzly z rukojeti a já praštil do nich místo do jílce. To mě však nezastavilo. Okrajoval jsem černý kámen. A čekal jsem, až někdo přijde, aby mi pomohl.

Jednoho večera jsem se probudil a zjistil, že u mé postele sedí Kettle. Vypadala ještě starší, než jakou jsem si ji pamatoval. Pergamenovým oknem prosvítalo mlhavé zimní světlo a dotýkalo se její tváře. Chvilí jsem si ji prohlížel, než si uvědomila, že jsem vzhůru. Když to zjistila, potrásla nade mnou hlavou. "Měla jsem to tušit, všechno na tobě bylo tak divné. Sám jsi měl namířeno k Bílému prorokovi." Naklonila se blíž a šeptem řekla: "Nechce vpustit Starling dovnitř, aby se s tebou viděla. Říká, že jsi moc slabý na tak temperamentní návštěvnicku. A že nechceš, aby někdo věděl o tom, že jsi tady. Dosud prý ne. Já jí však o tobě povím, mám?"

Zavřel jsem oči.

Jasně ráno a klepání na dveře. Nemohl jsem spát, ani jsem nedokázal zůstat bdělý, protože mnou zmítala horečka. Vypil jsem už tolik čaje z vrbové kůry, až mi šplouchalo v břiše. Přesto mi hlava třeštila a já se ustavičně trásl nebo potil. Klepání se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji, a Kettle odložila hrnek, kterým mě mořila. Šašek seděl u svého pracovního stolu. Odložil řezný nástroj, Kettle však pravila: "Já to zařídím!" a otevřela dveře, i když šašek namítl: "Ne, nechte to na mně."

Starling vpadla dovnitř tak prudce, že Kettle až vykřikla překvapením. Starling se kolem ní prosmekla do místnosti, střepávajíc si cestou chladný sníh z čepce a pláště. Střelila po šaškovi triumfálním pohledem. Šašek jí jen srdečně pokynul, jako kdyby ji očekával. Beze slova se otočil zpátky ke své řezbářské práci. Jiskřičky hněvu v jejích očích zaplály silněji, a já vycítil její zadostiučinění ohledně čehosi. Hlasitě za sebou zapráskla dveře a vřítla se do místnosti jako sám severák. Pak usedla se zkříženými nohama na zem vedle mé postele. "Tak, Fitzi. Jsem tak ráda, že tě konečně vidím. Kettle mi povídala, že jsi byl zraněn. Přišla bych tě navštívit už dřív, ale u dveří jsem byla vypakována. Jak ti dnes je?"

Snažil jsem se soustředit svou mysl. Kéž by se jen pohybovala pomaleji a mluvila mnohem tišeji. "Je tu moc zima," posteskl jsem si nedůtklivě. "A ztratil jsem svoji náušnici." Přišel jsem na to teprve toho dne zrána. Mrzelo mě to. Nedokázal jsem si vzpomenout, proč pro mne byla tak důležitá, ale ani jsem ji nedokázal pustit z mysli. Už jen při pouhé myšlence na ni se mi zhoršila bolest hlavy.

Starling si sundala palčáky. Jednu ruku měla stále ovázanou. Druhou se dotkla mého čela. Její ruka byla požeňnaně chladivá. Zvláštní, že chlad může být tak příjemný. "Vždyť jen hoří!" zaútočila na šaška.

"Copak vás nenapadlo dát mu čaj z vrbové kůry?"

Šašek odřízl další hoblinu. "Tam u kolena ho máte konvici, pokud jste ji ještě nepřevrhla. Jestli do něj

dokážete ještě něco z toho dostat, jste lepší než já." A další hoblina.

"To by nemělo být těžké," pronesla Starling nepřijemným hláskem. A pak se laskavějším tónem obrátila na mě: "Tvá náušnice se neztratila. Koukej, mám ji přímo tady." A vytáhla ji z měšce u pasu. Jedna moje malá část fungovala natolik dobře, že jsem si všiml, že je nyní teple oblečená v horském stylu. Ruce měla studené a trochu drsné, když mi ji připínala zpátky do ucha. Zmohl jsem se na otázku:

"Nač jsi ji měla?"

"Požádala jsem Kettle, aby mi ji přinesla," pravila nepokrytě. "Když mě on nechtěl vpustit dovnitř.

Musela jsem mít nějaký poznávací symbol, abych Kettricken dokázala, že vše, co jsem jí řekla, je pravda. Zrovna dneska jsem za ní byla a mluvila jsem s ní a jejím poradcem."

Královnino jméno prorazilo mými roztěkanými myšlenkami a já se na okamžik soustředil. "Kettricken! Cos to udělala?" zvolal jsem vyděšeně. "Co jsi jí říkala?"

Starling vypadala zaskočeně. "No přece všechno, co musí vědět, aby ti na tvé výpravě pomohla. Že jsi doopravdy naživu. Že Verity není mrtev a že ty ho najdeš. Že je třeba poslat Molly zprávu o tom, že jsi naživu a v pořádku, že nemá ztrácet naději a uchovat vaše dítě v bezpečí, dokud se nevrátíš. Že..."

"Já ti důvěřoval!" vykřikl jsem. "Svěřil jsem se ti se svými tajemstvími a tys mě zradila. Co jsem to byl za šaška!" vykřikl jsem zoufale. Všechno, všechno bylo ztraceno.

"Ne, šašek jsem tady já," vpadl nám do rozhovoru šašek. Velice pomalu přešel místnost a zastavil se s pohledem sklopeným ke mně. "A o to větší, jak se zdá, že jsem věřil, že ty ses svěřil mně," pokračoval, a já nikdy předtím nezažil, že by byl tak bledý. "Tvé dítě," pravil sám pro sebe. "Vskutku dítě z farseerovské linie." Jeho žluté oči zablikaly jako zhasínající oheň, když střelil pohledem od Starling ke mně. "Ty přece víš, co pro mě takové poselství znamená. Proč? Proč jsi mi lhal?"

Nevěděl jsem, co je horší, jestli bolest v šaškových očích, nebo triumfální výraz, kterým ho obdařila Starling.

"Musel jsem lhát, aby zůstala moje! To dítě je moje, žádný farseerovský dědic!" vykřikl jsem zoufale.

"Moje a Mollyino. To dítě má vyrůst k lásce, a ne aby z něj byl nástroj nějakého nastolitele králů. A Molly nesmí slyšet, že jsem naživu, od nikoho kromě mne! Starling, jak jsi mi to mohla udělat? Proč jsem byl takový idiot, proč jsem o těch věcech vůbec s někým mluvil?"

Nyní pro změnu Starling vypadala ublíženě jako šašek. Toporně vstala ze země a řekla křehkým hlasem: "Ale já se ti snažila jen pomoci. Abych ti pomohla udělat to, co udělat musíš." Vtom se dveře za Starling rozlétly, jak se do nich opřel větrný poryv. "Ta žena má právo vědět, že její manžel je naživu."

"O které ženě to tu mluvíš?" otázal se další ledový hlas. K mému údivu se do místnosti vnesla Kettricken v patách s Chadem. Vypadala hrozně, když si mne přeměřila pohledem. Její tvář byla zubožená zármutkem, který jí vyryl hluboké linky podél úst a strávil maso z tváří. Teď jí oči navíc planuly hněvem. Závan studeného vzduchu, který se s nimi dostal do místnosti, mě na okamžik zchladil. Potom se dveře zavřely a mé oči putovaly od jedné známé tváře ke druhé. Nevelká místnost se zdála být přeplněná užaslymi tvářemi, jejichž ledové zraky se upíraly na mne. Zamžoural jsem. Bylo jich tolik a tak blízko, a všichni zírali na mě. Nikdo se neusmál. Žádné přivítání, žádná radost. Pouze kruté emoce, jež jsem mezitím oslabil všemi těmi změnami, které jsem neodvolatelně způsobil. Takového přivítání se dostalo Katalyzátorovi. Nikdo z nich neměl ve tváři výraz, jaký jsem doufal spatřit.

Nikdo kromě Chadea. Dlouhými kroky přešel místností ke mně, zatímco si sundával jezdecké rukavice. Když si shodil kapuci zimníku z hlavy, uviděl jsem, že jeho bílé vlasy jsou staženy do copu válečníka. Měl nasazenou koženou čelenku a uprostřed čela měl stříbrný medailon. Jelen s parohy spuštěnými k útoku. Znak, který Verity přidělil kdysi mně. Starling mu spěšně ustoupila z cesty. Ani se na ni nepodíval, když s lehkostí složil nohy pod sebe a usedl na podlahu u mé postele. Vzal mou ruku do své a zrak se mu trochu zúžil při pohledu na mé omrzliny. Jemněji stiskl. "Och, můj chlapče, ty můj chlapče, věřil jsem, že jsi mrtev. Když mi Burrich poslal zprávu, že našel tvé tělo, myslel jsem, že se mi rozskočí srdce. Ta slova, co jsme si posledně řekli, když jsme se rozcházeli... ale teď jsi tady, živ, i když ne zdrav."

Shýbl se a políbil mne. Ruka, jež mi spočinula na líci, byla nyní mozolnatá a jizvy byly sotva vidět na ošlehané kůži. Vzhlédl jsem mu do očí a spatřil přivítání a radost. Mé oči se zalily slzami, když jsem se chtěl nechtě zeptal: "Opravdu bys mi vzal dceru v zájmu trůnu? Další bastard z farseerovské linie..."

Dovolil bys, aby byla využita, jako jsem byl využit já?"

Cosí v jeho tváři znehybnělo. Jeho ústa ztvrdla odhodláním. "Udělám, cokoli budu muset, abych dosadil právoplatného Farseera opět na trůn Šesti vévodství. Jak mi velí přísaha. Jak velí přísaha i tobě." Jeho oči se střetly s mýma.

Užasle jsem na něj pohlédl. Miloval mne. Ba ještě hůře, věřil ve mne. Věřil, že v sobě mám onu sílu a zanícení pro povinnost, jež byly páteří jeho života. Tak na mě mohl klást těžší a ledovější břemena, než by si Regal ve své nenávisti dokázal představit. Jeho víra ve mne byla taková, že by neváhal vrhnout mě do jakékoli bitvy, že by ode mne očekával jakoukoli oběť. Tu mnou otřásl suchý vzlyk a škubl šípem v mých zádech. "To nemá konce!" vykřikl jsem. "Ta povinnost mě uštve k smrti. Kdybych raději byl mrtev! Ať je tedy raději po mně!" Vytrhl jsem ruku z Chadeova sevření, bez ohledu na to, jak mě ten pohyb zabolěl. "Nech mě!"

Chade se ani nehnul. "Spaluje ho horečka," pravil vyčítavě šaškovi. "Ani neví, co říká. Měl bys mu dát čaj z vrbové kůry."

Šaškovy rty zkřivil strašný úsměv. Než stačil něco odvětit, ozval se ostrý trhavý zvuk. Namaštěnou usní v okně prorazila šedá hlava a ukázaly se čelisti plné bílých blýskajících zubů. Celý vlk se zjevil krátce poté a svrhl polici s hmičky bylin na nějaké svítky rozmístěné pod nimi. Nighteyes vyskočil, pařáty přistál na dřevěné podlaze a s klouznutím se zastavil mezi mnou a spěšně se postavivším Chadem. Vycenil zuby a zavrčel na všechny okolo. Všechny je pro tebe skolím, když mi to řekneš. Svěsil jsem pomalu hlavu na polštář. Můj čistý, divoký vlk. Tohle jsem z něj udělal. Bylo to snad lepší než to, co udělal Chade ze mě? Opět jsem se rozhlédl po všech přítomných. Chade vzpřímeně stál, v obličejí zcela nehybný výraz. Každá jednotlivá tvář se vyznačovala nějakým šokem, nějakým smutkem, nějakým zklamáním, za něž jsem byl zodpovědný. Otřáslou mnou zoufalství a horečka. "Je mi líto," řekl jsem znaveně. "Nikdy jsem nebyl tím, za koho jste mě pokládali," připustil jsem. "Nikdy."

Místnost naplnilo mlčení. Oheň v krbu popraskával.

Svěsil jsem hlavu na polštář a zavřel oči. Pak jsem pronesl slova, která jsem byl nucen říci: "Ale půjdu a najdu Verityho. Někakým způsobem vám ho přivedu zpátky. Nikoli proto, že bych byl tím, za koho mě pokládáte," dodal jsem a pomalu zvedl hlavu. Viděl jsem, jak se Chadeova tvář zažehla nadějí. "Ale proto, že nemám na výběr. Nikdy jsem neměl na výběr."

"Ty věříš, že Verity žije!" Naděje v hlase Kettricken byla až ukrutně lačná. Vrhla se ke mně jako oceánská bouře.

Přikývl jsem. "Ano," vysoukal jsem ze sebe. "Ano, věřím, že žije. Pociťoval jsem silně jeho přítomnost v sobě." Její tvář byla tak blízko, tak veliká v mém zorném poli. Zamžoural jsem očima a nemohl je zaostřit.

"Proč se tedy ještě nevrátil? Ztratil se? Je zraněn? Nestará se snad o ty, kdo tu po něm zůstali?" Její otázky na mne s rachotem jedna po druhé dopadaly jako vymrštěné kameny.

"Myslím," spustil jsem, a pak už to nešlo. Nebyl jsem s to myslet, nebyl jsem s to mluvit. Zavřel jsem oči. Naslouchal jsem dlouhému mlčení. Nighteyes zakňoural a pak z hloubi hrdla zavrčel.

"Snad bychom všichni měli na nějakou dobu odejít," odvážil se přerušit ticho kolísavý hlas Starling. "Už je toho na Fitze akorát tak dost."

"Vy můžete odejít," pravil velkodušně šasek. "Já tu naneštěstí stále bydlím."

Jde se na lov. Je čas jít na lov. Dívám se, kudy jsme vešli dovnitř, ale ten Bezpachu tu cestu mezitím zatarasil, překryl ji dalším kusem kůže z vysoké. Dveře, jedna naše část ví, že to jsou dveře, a my jdeme k nim, tiše zakňouráme a strčíme do nich čenichem. Zarachotí v západce jako past, která hrozí sklapanout. Ten Bezpachu přichází, zlehka, ostražitě našlapuje. Natáhne své tělo kolem mě, sáhne bledou rukou na dveře a otevře mi je. Vyklouznu ven, zpátky do studeného světa noci. Je dobré protáhnout si znovu svaly, a já prchám před tou bolestí, pryč z té zatuchlé chýše a z toho těla, které neslouží, do této divoké svatyně z masa a kůžešiny. Noc nás pohltí a my lovíme.

Uběhla další noc, další čas, předtím, poté, to jsem nevěděl, mé dny přecházely odděleně z jednoho na druhý. Kdosi mi odňal teplý tlak z čela a nahradil ho chladnějším. "Odpusť, šašku," říkám.

"Třicet dva," řekl ten hlas velice znaveně. A pak o něco laskavěji dodal: "Napij se." Studené ruce mi

nadzvedly tvář. Z hrnku mi vychrstla na obličej tekutina. Pokusil jsem se napít. Čaj z vrbové kůry. Znechuceně jsem odvrátil tvář. Šašek mi otřel ústa a usedl na podlahu vedle mé postele. Druzně se k ní naklonil. Podržel svitek ve světle lampy a pokračoval ve čtení. Byla hluboká noc. Zavřel jsem oči a snažil se opět nalézt spánek. A vše, co jsem našel, byly věci, které jsem zpackal, důvěry, které jsem zradil.

"Odpusť mi," řekl jsem.

"Třicet tři," řekl šašek, aniž vzhlédl.

"Třicet tři čeho?" zeptal jsem se.

Překvapeně na mne pohlédl. "Och. Ty jsi skutečně vzhůru a mluvíš?"

"Samozřejmě. Třicet tři čeho?"

"Třicet tři, Odpusť mi". Adresovaných různým lidem, ale z převážné části mně. Sedmnáctkrát jsi volal Burriche. Kolikrát jsi volal Molly, to už jsem mezitím, obávám se, zapomněl. A suma sumárum dvaadesátkrát vyřčené Jdu za Veritym'."

"Musím tě dohánět k šílenství. Odpusť mi."

"Třicet čtyři. Ne. Jen blouzníš, poměrně monotónně. Je to myslím tou horečkou."

"Asi ano."

Šašek se vrátil zpátky ke čtení. "Už mě tak unavuje ležet na břiše," zkusil jsem to.

"Vždycky máš ještě záda," navrhl šašek a viděl, jak jsem sebou trhl. "Chceš, abych ti pomohl přetočit se na bok?"

"Ne. To bolí ještě víc."

"Až změníš názor, dej mi vědět." Jeho oči sklouzly zpátky ke svítku.

"Chade už se nevrátil, aby mě viděl," poznamenal jsem.

Šašek vzdychl a odložil svitek. "A ani nikdo jiný. Přišla ranhojička a všechny nás vyplísnila za to, že ti nedáme pokoj. Mají tě nechat o samotě, dokud ti nevytáhne ten šíp. To bude zítra. A krom toho Chade a královna teď mají co probírat. Objev, že ty a Verity jste naživu, pro ně všechno změnil."

"Jindy by mě do toho zapojili také." — Odmlčel jsem se, dobře si vědom toho, že se utápím v sebelítosti, ale nedokázal jsem sám sebe zarazit. "Mají zřejmě dojem, že už mi nemohou důvěřovat. Ne že bych jim to vyčítal. Teď mě nenávidí všichni. Kvůli tajemstvím, která jsem si nechával pro sebe. Kvůli tomu, jak jsem je tolikrát zklamal."

"Och, ne všichni tě nenávidí," namítl mírně šašek. "Pouze já, doopravdy."

Střelil jsem očima po jeho tváři. Jeho cynický úsměv mne nenechal na pochybách. "Tajemství," pravil a vzdychl. "Jednoho dne napíše dlouhé filozofické pojednání o moci tajemství, kdy se mají zachovat a kdy sdělit."

"Máš ještě nějakou další brandy?"

"Už zase žízeň? Mám tu ještě něco čaje z vrbové kůry." Jeho hlas se nyní vyznačoval jízlivou zdvořilostí, jež měla až příliš medový podtón. "Mám ho spoustu, však víš. Celá vědra. Všechno pro tebe."

"Myslím, že horečka mi trochu polevila," prohodil jsem pokorně.

Zvedl ruku k mému čelu. "Je to tak. Prozatím. Pochybuji však, že by ranhojička souhlasila s tím, aby ses znovu opil."

"Ranhojička tu není," podotkl jsem.

Povytláhl na mne světlé obočí. "Burriche by na tebe byl vskutku hrdý." Přesto nenuceně vstal a šel k dubové skřínce. Opatrně obešel Nighteyese, jenž ležel natažený u krbu a oddával se hřejivému spánku. Očima jsem sklouzl k zalátovanému oknu a potom zpátky k šaškovi. Měl jsem dojem, že ti dva spolu mezitím uzavřeli jakousi dohodu. Nighteyes spal tak hluboce, že se mu ani nic nezдалo. Břicho měl pěkně nacpané. Když jsem zašmátral jeho směrem, zaškubaly mu pařáty, a tak jsem se stáhl. Šašek právě stavěl láhev a dva pohárky na podnos. Vypadal tak zaraženě.

"Odpusť, víš, je mi to líto."

"To už jsi mi říkal. Po třicáté páté."

"Je to však pravda. Měl jsem ti víc důvěřovat a povědět ti o své dceři." Nic na světě, ani horečka, ani šíp v zádech, mi nemohlo zabránit, abych se při posledních slovech neusmál. Má dcera. Pokusil jsem se vyřknout tu prostou pravdu. Byl jsem v rozpacích z toho, jak mi to znělo nově a naprosto nezvykle. "Víš, nikdy jsem ji neviděl. Tedy jenom skrze Umění. To není totéž. A chci, aby byla moje. Moje a Mollyina."

Ne jako dítě, které by patřilo království a bylo předurčeno k nějaké obrovské odpovědnosti. Jen jako malá holčička, jež sbírá květiny, vyrábí s mámou svíčky, dělá..." zakoktal jsem se a zmlkl. "Cokoliv, co smějí dělat obyčejné děti. Chade by tomu hned učinil přítrž. V okamžiku, kdy na ni někdo ukáže a řekne: 'Koukejme, ona by mohla být farseerovskou dědičkou,' v tom okamžiku už jí hrozí nebezpečí. Bude muset být střežena a naučit se žít ve strachu, vážit každé slovo a zvažovat každý čin. Proč by měla? Vždyť to ani ve skutečnosti není královská dědička. Pouze bastardův bastard." Ta drsná slova jsem ze sebe vypravil s obtížemi a přísahal si, že nedovolím, aby jí je někdo někdy vmetl do tváře. "Proč by měla být stavěna do takového nebezpečí? Jedna věc by byla, kdyby se narodila v paláci a měla za sebou stovky vojáků, kteří by ji střežili. Jenže ona má jen Molly a Burriche."

"Burrich je s nimi? Pokud Chade vybral Burriche, je to proto, že ho pokládá za rovnocenného stovce strážných. Zato však mnohem diskrétnějšího," poznamenal šašek. Věděl, jak mě to zkruší? Přinesl pohárky s brandy a nalil mi. Podařilo se mi zvednout svůj pohárek. "Na dceru. Tvoji a Mollyinu," pronesl šašek a napili jsme se. Brandy mě čistě zaštípala v hrdle.

"Takže," vypravil jsem ze sebe. "Chade o tom všem věděl a poslal tam Burriche, aby ji střežil. Ještě než jsem se to dozvěděl já, oni už to věděli." Proč jsem měl najednou pocit, že mi něco ukradli?

"Myslím, že ano, ale nejsem si tím jist." Tu se šašek odmlčel, jako by zvažoval, zda je rozumné mi to říkat. Pak jsem uviděl, že své zábrany odhodil. "Skládal jsem si kousky dohromady a vracel se v čase zpátky. Myslím si, že Patience měla podezření. Myslím, že právě proto začala posílat Molly, aby pečovala o Burriche, když měl poraněnou nohu. Nepotřeboval takovou péči a věděl to stejně dobře jako Patience. Burrich má však dobré uši, hlavně proto, že sám toho moc nenamluví. Molly by mohla cítit potřebu někomu se svěřit, třeba někomu, kdo sám kdysi vychovával bastarda. Toho dne jsme všichni byli nahoře v jeho světnici... tys mě tam poslal, aby se podíval, co se dá dělat s mým ramenem, že? Toho dne jsi zamkl Regala před Shrewdovými komnatami, abys ho ochránil..." Na okamžik se zdálo, jako kdyby se v těch vzpomínkách ztratil. Potom se vzpamatoval. "Když jsem vyšel po schodech k Burrichovu podkroví, uslyšel jsem, jak se hádají. Vlastně Molly se přela a Burrich byl zticha, což je jeho nejúčinnější způsob argumentace. A tak jsem poslouchal," přiznal se popravdě. "Ale neslyšel jsem toho moc. Ona naléhala, aby jí opatřil určitou bylinu. On nechťel. Nakonec jí slíbil, že to nikomu nepoví, a nařídil jí, aby vše dobře zvážila a udělala to, co si udělat přeje, nikoli to, co je podle ní nejmoudřejší. Pak už neříkali nic, a tak jsem vešel. Ona se omluvila a odešla. Potom jsi vešel ty a řekl jsi, že tě opustila." Odmlčel se. "Když se tak ohlížím zpět, byl jsem vlastně stejně přihlouplý jako ty, že jsem si z toho nedal nic dohromady."

"Díky," řekl jsem suše.

"Rádo se stalo. I když se přiznám, že jsme toho dne všichni měli hodně v hlavě."

"Dal bych cokoliv za to, kdybych se mohl vrátit v čase zpátky, abych jí řekl, že naše dítě pro mne bude to nejdůležitější na světě. Mnohem důležitější než král nebo vlast."

"Ach. Takže ty bys toho dne opustil Buckkeep, abys šel s ní a chránil ji." Šašek na mě zacukal obočím. Po chvíli jsem řekl: "To bych nemohl." Ta slova mi uvízla v hrdle a já jsem musel spláchnout douškem brandy.

"Já vím, že bys nemohl. Chápu to. Vidíš, nikdo se nemůže vyhnout osudu. Aspoň ne potud, pokud jsme lapeni v postroji času. A," dodal tišeji, "žádné dítě se nemůže vyhnout budoucnosti, již mu osud vymezil. Ani šašek, ani bastard. Ani bastardova dcera."

Páteří mi projel mrazivý záchvěv. Navzdory své nedůvěře jsem pocítil strach. "Tím říkáš, že znáš něco z její budoucnosti?"

Vzdychl a kývl. Pak se usmál a potřásl hlavou. "Inu, tak to se mnou je. Víím něco o farseerovském dědici. Je-li tím dědicem ona, pak nepochybně, za několik roků od nynějška, přečtu nějaké staré proroctví a řeknu: Ach, ano, je to tak, bylo předpovězeno, jak se to stane. Nikdo proroctví vskutku nechápe, dokud se nenaplní. Je to jako s koňskou podkovou. Kovář ti ukáže kousek železa a ty řekneš, že ten nikdy správně nepadne. Ale potom, co ho prožene ohněm, vyková a zapiluje ho, ejhle, už ji tu máme, krásně sedne na kopyto tvého koně, jak by nikdy žádnému jinému nesedla."

"Mám z toho dojem, jako bys říkal, že proroci formují svá proroctví, aby zněla pravdivě, až po naplnění skutečnosti."

Natočil hlavu. "A dobrý prorok, tak jako dobrý kovář, ti ukáže, že výborně sedne." Vzal mi prázdnou sklenici z ruky. "Měl bys spát, však víš. Zítra přijde ranhojička, aby ti vytáhla šíp. Budeš potřebovat sílu." Kývl jsem, a vtom jsem zjistil, že mám víčka jako z olova.

Chade mi sevřel zápěstí a pevně za ně zatáhl. Hrudí a tváří jsem ležel na tvrdé dřevěné lavici. Šašek mi sedl obkročmo na nohy a předklonil se, aby mi přitlačil boky. Dokonce i Kettle měla ruce na mých obnažených ramenou a tlačila mne na nepoddajnou lavici. Připadal jsem si jako spoutaný vepř na porážce. Vedle stála Starling s buničinovým obvazem a mísou horké vody. Když mi Chade pevně stáhl zápěstí dolů, měl jsem pocit, že se mi snad celé tělo rozlomí vedví v místě zduřelé rány v zádech. Ranhojička poklekla vedle mě. Zahlédl jsem letmo kleště, které držela v ruce. Nejspíš vypůjčené z kovárny.

"Připraven?" zeptala se.

"Ne," zachroptěl jsem. Ignorovali mě. Nebyl jsem to já, s kým mluvila. Celé dopoledne na mně pracovala, jako bych byl pokažená hračka, vrtala se mi v zádech a vymačkávala z infikované rány odporné tekutiny, zatímco já se kroutil a drmolil nadávky. Všichni mé klení ignorovali, s výjimkou šaška, který je různě vylepšoval. Byl opět až příliš sám sebou. Mezitím přesvědčil Nighteyese, aby šel ven. Cítil jsem, jak vlk slídí u dveří. Snažil jsem se mu sdělit, co se bude dít. Svého času jsem mu vytahal poměrně dost dikobrazích ostnů, aby měl nějaké ponětí o nezbytné bolesti, která takový zákrok provází. Přesto se mnou sdílel můj děs.

"Jen do toho," pobídl Chade ranhojičku. Hlavu měl blízko u mé a jeho vousy mě škrábaly na oholené tváři. "Jen klid, můj chlapče," vydechl mi do ucha. Studené čelisti kleští se přitiskly na mé hořící tělo. "Nehekej. Klidně drž," řekla mi přísně ranhojička. Vynasnažil jsem se. Měl jsem pocit, jako by mi nožila kleště do zad, zatímco se snažila zachytit zlomený šíp. Po nekonečně dlouhém zkoušení řekla: "Držte ho." Ucítíl jsem, jak se čelisti kleští sevřely. Zatáhla, a s trhnutím mi vyrvala páteř z těla.

Tak mi to alespoň připadalo. Vzpomínám si na to kovové zadrnutí, jak hrot zabral o kost, a všechno mé odhodlání nekřičet bylo to tam. Vyrval jsem ze sebe tu bolest i vědomí. Opět jsem se zřítíl do těch rozplizlých prostor, kam se nelze dostat ani v spánku, ani v bdělosti. Během dnů v horečce jsem to zde poznal až příliš dobře.

Řeka Umění. Byl jsem v ní a ona byla ve mně. Pouze krůček stranou, byla vždy jenom krůček stranou. Konec bolesti a samoty. Dravá a sladká. Rozpadával jsem se v ní, rozplétal se, jako když se páře kus pleteniny, když se chytí za to správné vlákno. Ne, zakázal mi to přísně Verity. Běž zpátky, Fitzi. Jako kdyby odkopl malé dítě od ohně. A já šel.

Jako když se potápeč vynoří nad hladinu, vrátil jsem se i já na dřevěnou lavici doprostřed směsice hlasů. Kdosi vykřikl nad množstvím krve a vyžádal si hadr plný sněhu. Ucítíl jsem, jak mi ho silně tiskli na záda, přičemž na šaškovu vlněnou předložku kdosi odhodil nasáklý rudý hadr. Rozpíjející se skvrna se rychle vsakovala do vlny a já plynul s ní. Vznášel jsem se a místnost byla plná rudých skvrn. Ranhojička se mezitím činila u ohně. Vytáhla z plamenů další kovářský nástroj. Sálal žárem a ona se s ním otočila a pohlédla na mě. "Počkat!" vykřikl jsem hrůzou a napůl se na lavici vztyčil s hlavou nazad, jen aby mě Chade zase chytil za ramena a stáhl dolů.

"Musí to být," řekl drsně a podržel mě v ocelovém sevření, když se ranhojička přiblížila. Zpočátku jsem vnímal pouze tlak, jak mi přitlačila k záďům žhavou cejchovačku. Ucítíl jsem vlastní spálené maso a řekl si, že je mi to naprosto jedno, dokud mnou neprojel křečovitý záškub bolesti, horší, než když se smekne katova oprátka. Tu se okolo vzedmula temnota a táhla mě dolů. "Pověšen nad vodu a spálen!" vykřikl jsem zoufale. Kdesi zakňučel vlk.

Stoupání. Cesta vzhůru, světlo blíž a blíž. Skok střemhlav byl hluboký, vody teplé a plné snů. Ucítíl jsem břit vědomí, nadechl se bdělosti.

Chade. "...ale zajisté jsi mi mohl říci, že je naživu a přišel za tebou. Při Edovi a Elovi dohromady, šašku, jak často jsem se ti já svěřoval se svými nejniternejšími úsudky?"

"Skoro tak často, jako ne," odvětil jízlivě šašek. "Fitz mě požádal, abych jeho přítomnost zde uchoval v tajnosti. A tak to bylo, dokud se do toho nevložíla ta zpěvačka. Čemu by to uškodilo, kdyby byl ponechán o samotě, aby si důkladně odpočal před vytažením toho šípů? Slyšel jsi jeho blouznění. Znělo ti to snad jako slova muže, který je smířený sám se sebou?"

Chade si povzdychl. "Ale přesto. Mohl jsi mi to říci. Víš, co by to pro mě bylo znamenalo, kdybych věděl, že žije."

"Víš, co by to bylo znamenalo pro mě, kdybych věděl, že na světě je farseerovský dědic," ohradil se šašek.

"Řekl jsem ti to hned, jakmile jsem to sdělil královně!"

"Ano, ale jak dlouho jsi věděl, že ona je na světě? Od té doby, co jsi poslal Burriche, aby dohlížel na Molly? Věděl jsi, že Molly čeká jeho dítě, když jsi naposled přišel na návštěvu, ale přesto jsi neřekl nic."

Chade se prudce nadechl, načež ho upozornil: "Tohle jsou jména, která bych hned tak nevyslovoval, dokonce ani tady. Ani královně jsem ta jména nesdělil. Musíš to chápat, šašku. Čím více lidí, kteří to vědí, tím větší riziko pro dítě. Nikdy bych nebyl její existenci odhalil, nebýt toho, že královnino dítě zemřelo a my jsme uvěřili, že Verity je mrtev."

"Strč si tu svou naději na zachování tajemství. Mollyino jméno zná jedna zpěvačka, pěvci žádná tajemství nezachovávají." Šaškovo opovržení Starling citelně probleskovalo v jeho hlase. Chladnějším tónem potom dodal: "A co sis popravdě umanol, že uděláš, Chade? Budeš Fitzovu dceru vydávat za Verityho dítě? Sebereš ji Molly a dáš ji královně, aby ji vychovala jako vlastní?" Šaškův hlas se mezitím mrtvolně ztišil.

"Já... časy jsou zlé a potřeba tak velká... ale... sebrat ji, to ne. Burrich by to pochopil, a myslím, že by to mohl vysvětlit také té dívce. Krom toho. Co může ona dítěti nabídnout? Svíčkařka na mizině, připravená o živnost... jak se o ni může postarat? Dítě si zaslouží lepší podmínky. Právě tak jako matka, to je pravda, a já bych se maximálně přičinil o to, že i o ni by bylo postaráno. Dítě však nemůže zůstat u ní. Uvažuj, šašku. Jakmile by se ostatní dozvěděli, že je z farseerovské linie, mohla by být v bezpečí pouze na trůně nebo v následnické linii. Ta žena Burriche poslouchá. Mohl by jí to vysvětlit."

"Nejsem si jist, že bys to dokázal vysvětlit byť jen Burrichovi. Vzdal se už jednoho dítěte ve prospěch královských služeb. Podruhé by se mu to už nemuselo jevit tak moudré."

"Občas jsou všechny volby mizerné, šašku, a člověk přesto musí volit."

Myslím, že jsem vydal nějaký zvuk, protože si oba pospíšili ke mně. "Chlapče?" zeptal se Chade úzkostlivě. "Chlapče, jsi vzhůru?"

Rozhodl jsem se, že ano. Pootevřel jsem na škvíru jedno oko. Noc. Světlo z krbu a několik svíček. Chade a šašek a láhev brandy. A já. Pocit v zádech nebyl o nic lepší. Horečka se nezdála být menší. Než jsem vůbec stačil požádat, šašek mi ke rtům přiložil hrnek. Ten prokletý čaj z vrbové kůry. Měl jsem takovou žízeň, že jsem jej vypil celý. Další hrnek, který mi nabídl, obsahoval masový vývar, a to báječně sláný. "Mám takovou žízeň," vysoukal jsem ze sebe, když jsem ho vypil. Ústa jsem měl stále lepkavá žízni, hustě lepkavá.

"Ztratil jsi hodně krve," vysvětloval zbytečně Chade.

"Chceš ještě vývar?" zeptal se šašek.

Podařilo se mi malinko kývnout. Šašek vzal hrnek a šel ke krbu. Chade se naklonil blíž a podivně naléhavě zašeptal: "Fitzi. Pověz mi jednu věc. Nenávidíš mě, chlapče?"

Okamžik jsem nevěděl. Ale myšlenka na to, že bych nenáviděl Chadea, pro mne znamenala až příliš velkou ztrátu. Jen velmi málo lidí na světě mne mělo rádo. Nedokázal jsem nenávidět byť jen jednoho z nich. Maličko jsem zavrtěl hlavou. "Ale," řekl jsem rozvláčně, pečlivě formuluje svá těžkopádná slova, "neber mi mé dítě."

"Neboj se," pravil mírně. Starou rukou mi uhladil vlasy, jež mi visely do tváře. "Je-li Verity naživu, nebude to třeba. Prozatím je v největším bezpečí tam, kde je. A když se král Verity vrátí a ujme se vlády na trůnu, pořídí si s Kettricken vlastní děti."

"Slibuješ?" zaprosil jsem.

Střetl se s mým zrakem. Šašek mi mezitím přinesl vývar a Chade ustoupil stranou, aby mu udělal místo. Tato porce byla teplejší. Jako by se mi do těla vléval život sám. Když jsem ho vypil, mohl jsem mluvit

silněji. "Chade," řekl jsem. Přešel mezitím ke krbu a hleděl do ohně. Otočil se ke mně, když jsem řekl: "Nic jsi mi neslibil," připomněl jsem mu.

"Ne," souhlasil vážně. "Neslibil. Časy jsou moc nejisté na takové sliby."

Dlouhou dobu jsem na něj jen hleděl. Po čase mírně trhl hlavou a odvrátil pohled stranou. Nedokázal se mi dívat do očí. Nepředložil mi ale žádnou lež. A tak byla řada na mně.

"Můžeš si vzít mne," řekl jsem tiše. "A já udělám všechno pro to, abych přivedl Verityho zpátky, a vynaložím všechny síly na to, abych ho dosadil zpátky na trůn. Můžeš mít mou smrt, bude-li to v zájmu toho třeba. Ba víc než to, můžeš mít můj život, Chade. Ale ne život mého dítěte. Život mé dcery ne." Střetl se s mýma očima a rozvážně kývl.

Mé zotavení byla zdlouhavá a bolestivá záležitost. Měl jsem přitom dojem, že jsem si měl v minulosti vychutnávat každý den v měkké posteli, každé sousto jídla, každý okamžik nerušeného spánku. Omrzlá kůže na mých prstech na rukou a nohou se loupala a o všechno se zadrhávala, přičemž nová kůže vespod byla strašně jemná. Každý den přicházela ranhojička, aby se ve mně rýpala. Trvala stále na tom, že rána na mých zádech musí být udržována otevřená, aby tekutiny mohly odcházet. Už mě unavovaly ty odporně páchnoucí obvazy, jež mi sundávala, a ještě více mě vysilovalo, jak se mi šťourala v ráně, aby se postarala o to, že se brzy nezacelí. Připomínala mi vránu na skomírajícím zvířeti, a když jsem jí to jednoho dne neomaleně řekl, vysmála se mi.

Po několika dnech jsem se již opět pohyboval, leč nikdy bez patřičné opatrnosti. Každý krok, každé natažení ruky byly aktem krajní opatrnosti. Naučil jsem se držet lokty přimknuté k tělu, abych snížil napětí v zádech, naučil jsem se chodit, jako bych balancoval s košem vajec na hlavě. I tak jsem se rychle unavil. Příliš usilovné chození mohlo mít za následek, že se mi v noci vrátila horečka. Denně jsem docházel do lázní, a ačkoli naparování v horké vodě uvolňovalo mé tělo, musel jsem si v každém okamžiku současně připomínat, že právě tady se mě Regal snažil utopit a že právě tady jsem viděl, jak Burriche sklátili na zem. Tehdy siréna v mé hlavě spustila své Pojď' za mnou, pojď' za mnou a má mysl byla zakrátko plná myšlenek a úvah ohledně Verityho. Ke zklidnění mého ducha to moc nepřispívalo. Místo toho jsem se přistihoval, jak plánuji každíčký detail své příští cesty. Sestavil jsem si mentální seznam výbavy, kterou si musím na Kettricken vyprosit, a dlouho a usilovně jsem se rozmýšlel, jestli mám jet na nějakém zvířeti. Nakonec jsem se rozhodl proti tomu. Cestou nebyla žádná pastva, má schopnost bezmyšlenkovité krutosti byla ta tam. Nevzal bych s sebou koně nebo poníka jenom proto, abych ho nechal pojit. Rovněž jsem věděl, že brzy budu muset požádat o vstup do knihoven, abych se přesvědčil, zda se tam někde neskrývá předchůdkyně Verityho mapy. Báł jsem se toho, že budu muset vyhledat Kettricken, neboť ona mne k sobě nevolala.

Každý den jsem si tyto věci připomínal a každý den jsem je o další den odkládal. Dosud jsem nebyl schopen přejít celé Jhaampe, aniž bych se zastavil a odpočíval. Svědomitě jsem se začal nutit k tomu, abych více jedl a posouval meze svých sil. Na posilujících procházkách mne často doprovázel šašek. Věděl jsem, že zimu nesnáší, ale jeho družné mlčení mi přišlo velmi vhod, takže jsem ho nepřemlouval, aby zůstal v teple. Jednou mě vzal za Sooty, a to mírné zvíře mne přivítalo s takovou radostí, že jsem se za ní od té doby vracíval denně. Břicho se jí nadouvalo Ruddyho hříbětem, jež měla vrhnout časně zjara. Vypadala poměrně zdravě, avšak já si dělal starosti s jejím věkem. Vlídna přítomnost této staré klisny mi skýtala úžasné velkou útěchu. Cukalo mi v ráně, když jsem zvedl ruce, abych ji vyhřebelcoval, ale přesto jsem to dělal, Ruddyho nevyjímaje. Ten duchaplný mladý kůň potřeboval určitě větší péči, než jaké se mu dostávalo. Snažil jsem se, abych mu ji vynahradil, a přitom jsem s každým okamžikem postrádal Burriche.

Vlk si přicházel a odcházel, jak jen se mu zlíbilo. Při procházkách s šaškem se k nám přidával a potom nám v patách vpochodoval do chýše. Bylo až zneklidňující vidět, jak rychle si zvykl. Šašek reptal kvůli škrábancům po vlčích parátech na dveřích a kvůli chlupům na předložkách v místnosti, ale přesto se navzájem měli poměrně rádi. Po částech se z dřevěných špalků na šaškově stole začala vylupovat loutka vlka. Nighteyes si oblíbil jistý bochánek se semínky, který měl nejraději i šašek. Vlk na něj upřeně zíral, kdykoli ho šašek jedl, a na podlaze se tvořily velké kaluže vlčích slin, dokud se šašek neobměkčil a nedal mu jeho díl. Plísnil jsem je oba za to, že sladkosti nemohou prospět jeho zubům a srsti, a oni mne oba

ignorovali. Myslím, že jsem pocíťoval trochu žárlivost ohledně toho, jak rychle Nighteyes pocíťoval šaška svou důvěrou, dokud sám jednoho dne nepoznamenal: A proč bych neměl důvěřovat někomu, komu důvěřuješ ty? Na to jsem neměl odpověď.

"Pověz mi. Kdy se z tebe stal hračkář?" zeptal jsem se šaška zahálčivě jednoho dne. Opíral jsem se o jeho stůl a díval se, jak prsty navléká končetiny a torzo figurky hopsalka na vystřelovací hůlku. Vlk ležel natažený pod stolem, ponořen do hlubokého spánku.

Jen pokrčil ramenem. "Když už jsem byl tady, došlo mi, že u dvora krále Eyoda není pro šaška místo."

Krátce si povzdechl. "Ani jsem si vlastně nepřál dělat šaška někomu jinému než králi Shrewdovi. A když už to tak bylo, začal jsem se rozhlížet po jiných prostředcích obživy. Jednou zvečera, již poměrně opilý, jsem si položil otázku, co umím nejlíp. 'No přece dělat loutku,' odpověděl jsem si na to. Byl jsem smýkán na šňůrách osudu a pak pohozen stranou, kde jsem se složil na hromadu. Když už to tak bylo, rozhodl jsem se, že již nebudu více tančit na provázcích, ale že budu sám za provázky tahat. Hned dalšího dne jsem své rozhodnutí podrobil zkoušce. Brzy jsem zjistil, že se mi to zamlouvá. Obyčejné hračky, mezi nimiž jsem vyrůstal, a ty, které jsem viděl v Bucku, připadaly horským dětem báječné. Zjistil jsem, že se přitom musím jenom málo stýkat s dospělými, což mi skvěle vyhovovalo. Zdejší děti se učí již ve velmi útlém věku lovit, rybařit, tkát a sklízet úrodu, a cokoli nashromáždí, patří jen jim. A tak směňuji své hračky za to, co sám potřebuji. Děti, jak jsem zjistil, dokáží mnohem rychleji přijmout nezvyklé věci. Víš, mnohem raději přiznají svoji zvědavost, než aby opovrhovaly předmětem, který ji vzbuzuje." Bledými prsty uvázal pečlivý uzel. Pak svůj výtvar vzal a napružil hůlku, aby mi vzápětí zatančil před očima. Sledoval jsem bujaré hupsání loutky s opožděnou touhou vlastnit nějakou takovou věcičku z pestře pomalovaného dřeva a s jemně obroušenými hranami. "Chci, aby má dcera měla taky takové věci," slyšel jsem sám sebe říci nahlas. "Nádherné hračky a jemné košíčky zářivých barev, krásné stuhy do vlasů a panenky na hraní."

"Bude je mít," přislíbil mi vážně. "Bude je mít."

Dny jen zvolna mýjely. Mé ruce opět nabývaly normální vzhled a dokonce se mi na nich znovu utvořily jakés takés mozoly. Ranhojička řekla, že již mohu chodit bez obvazů na zádech. Začal jsem pocíťovat neklid, ale zároveň jsem věděl, že ještě nemám dost sil, abych mohl vyrazit. Můj nepokoj zato popouzel šaška. Neuvědomoval jsem si, kolik jsem toho přes den nachodil, dokud on večer nevstal ze židle a nepřevrátil mi stůl do cesty, aby mě vychýlil z mé trasy. Oba jsme se zasmáli, což však nedokázalo rozptýlit napětí skryté vespod. Začal jsem mít dojem, že kamkoli se vrátím, připravím lidi o klid.

Kettle mne často navštěvovala a doháněla mě k šílenství svými znalostmi o Bílém prorokovi, vyčtenými ze svitků. Až příliš často v nich byla zmínka o Katalyzátorovi. Občas byl do debaty vtažen i šašek.

Častěji však vydával nic neříkající zvuky, zatímco ona se mi snažila vše vysvětlit. Skoro jsem postrádal její zarputilou mlčenlivost. Také se přiznám, že čím více mluvila, tím více jsem si kladl otázku, jak se ženě z Bucku poštěstilo putovat tak daleko od své domoviny, aby se stala oddanou stoupenkyní dávného učení, které ji mělo jednoho dne přivést nazpět do vlasti. Ale to už byla zase ta stará nesdílňná Kettle, když odvracela mé úlisně kladené otázky.

Chodila za mnou i Starling, ačkoli ne tak často jako Kettle, a obvykle jen tehdy, když byl šašek pryč za svými záležitostmi. Zdálo se, že nedokáží být spolu v jedné místnosti, aniž by mezi nimi sršely jiskry.

Jakmile jsem byl schopen většího pohybu, začala mě přesvědčovat, abych s ní chodil ven na procházky, nejspíš aby se vyhnula šaškovi. Myslím, že procházky mi dělaly dost dobře, já si v nich však nikterak neliboval. Měl jsem už po krk zimy a debaty s ní mě často zneklidňovaly a popouzelý zároveň. Často hovořila o válce v Bucku, byly to střípky informací, jež zaslechla od Chadea s Kettricken, poněvadž s nimi často pobývala. Za večerů jim hrála, jak jen nejlépe uměla s pochroumanými prsty a na vypůjčené harfě. Žila teď v hlavním paláci královské rezidence. Zdálo se, že zdejší způsob dvorního života jí vyhovuje. Často byla nadšená a zanícená. Jasně barvy v horalském stylu, jež měla na sobě, jen podtrhovaly její tmavé vlasy a oči, zatímco zima jí vháněla barvu do tváře. Působila dojemem, že se ze všech ran osudu již vzpamatovala a že opět kypí životem. I její ruka se dobře hojila a Chade jí pomohl sehnat dřevo na novou harfu. Zahanbovalo mě, že tváří v tvář jejímu optimismu si připadám ještě starší, slabší a opatrnější. Hodinka nebo dvě v její společnosti mě vyčerpaly stejně, jako kdybych cvičil nějakou

umíněnou klisničku. Z její strany jsem pocíťoval soustavný nátlak, abych s ní souhlasil. Často jsem však nemohl.

"Znervózňuje mne," řekla mi onehdy při jednom ze svých častých slovních výpadů na adresu šaška.

"Není to tou jeho barvou, je to chováním. Nikdy nikomu neřekne laskavé či prosté slovo, ani dětem, které za ním chodí směřovat za jeho hračky. Všiml sis, jak si je dobírá a tropí si z nich žerty?"

"Má je rád a ony mají rády jeho," pravil jsem znaveně. "Nedobírá si je z nějaké krutosti. Dobírá si je tak, jako si dobírá každého. Dětem se to líbí. Žádné dítě nemá rádo, když se mu někdo vemlouvá." Tento krátký rozhovor mě vyčerpal víc, než jsem jí byl ochoten přiznat. A bylo únavné bránit ustavičně šaška před jejími invektivami.

Neřekla na to nic. Uvědomil jsem si, že nás stínuje Nighteyes. Ze skrytu skupinky stromů se ladně přenesl mezi sněhem obsypané keře v nějaké zahradě. Pochyboval jsem, že by jeho přítomnost byla nějakým velkým tajemstvím, a přesto mu nedělalo dobře procházet se otevřeně ulicemi. Bylo až nezvykle potěšující vědět, že je mi nablízku.

Snažil jsem se najít jiné téma. "Už několik dní jsem neviděl Chadea," zkusil jsem to. Zajídalo se mi takové pokoutné zjišťování informací o jeho osobě. On však za mnou nepřišel a já bych za ním nešel. Ne že bych ho nenáviděl, to ne, ale prostě jsem mu nemohl odpustit, jaké má plány s mým dítětem.

"Minulou noc jsem pro něho zpívala." Při té vzpomínce se usmála. "Jen sršel vtípem. Dokáže vyloudit úsměv i na tváři Kettricken. Je velice těžké věřit, že žil roky v takové izolaci. Vábí k sobě lidi, jako když květina vábí čmeláky. Má vysoce uhlazený způsob, jak dát ženě najevo, že je obdivována. A..."

"Chade?" vyprskl jsem nevěřicně. "Uhlazený?"

"Ovšemže," řekla pobaveně. "Umí být docela šarmantní, když na to přijde. Onehdy v noci jsem pro něj a pro Kettricken zpívala a on mi s takovou gráciízností děkoval. Má jazyk dvořana." Usmála se pro sebe a já viděl, že ať už Chade řekl cokoli, ona si z toho odnesla příjemný pocit. Abych teď zkusil závidět Chadeovi coby svůdci žen, vyžadovalo by to svěst tok mých myšlenek poněkud nezvyklým směrem. Nenapadalo mě nic, co bych na to řekl, a tak jsem ji ponechal v blažené zasněnosti. Po chvíli zčistajasna dodala: "Víš, on s námi nepůjde."

"Kdo? Kam?" Najednou jsem nevěděl, zda po nedávných horečkách nejsem trochu přihlouplý či zda zpěvaččina mysl nedělá skoky jako blecha.

Konejšivě mi poklepala na paži. "Začínáš už být unavený. Raději bychom se měli vrátit zpátky. Mohu říci, že pokaždé, když jsi unavený, kladeš ty nejhlopější otázky." Nadechla se a vrátila se ke svému tématu: "Chade s námi nepůjde hledat Verityho. Musí zpět do Bucku, aby tlumočil zprávy o tvé výpravě a povzbudil tamější lid. Samozřejmě bude respektovat tvé přání a o tobě nepadne ani zmínka. Pouze řekne, že královna vyrazila na cestu, aby našla krále a znovu ho dosadila na trůn."

Odmlčela se, načež se pokusila o nenucený tón: "Požádal mě, abych mu vymyslela nějaké prosté popěvky, založené na starých písních, aby se daly lehce zapamatovat a zpívat." Usmála se na mě a já viděl, jak moc byla potěšena tím, že požádal právě ji. "Bude je šířit po krčmách a hostincích podél cesty a ty pak jako semena vyraší a budou se odsud šířit dál. Prosté písničky o tom, že Verity se vrátí, aby dal věci do pořádku, a že na trůn nastoupí farseerovský dědic, aby sjednotil Šest vévodství pod standartou vítězství a míru. Říká, že nejdůležitější ze všeho je povzbuzovat lidi na duchu a neustále v nich živit představu toho, že se Verity vrátí."

Přes její brebentění o písních a proroctvích jsem se probral až k tomu, co řekla na začátku: "My, řekla jsi. My, to jako kdo? A kamže půjdeme?"

Stáhla si rukavici a rychle mi přiložila ruku na čelo. "Nemáš zase horečku? Možná trochu ano. Vraťme se hned zpátky." Když jsme se posléze ubírali původní cestou nazpět již ztichlými ulicemi, trpělivě dodala:

"My, to jako ty, já a Kettricken, půjdeme najít Verityho. Copak už jsi zapomněl, že právě proto jsi přišel do hor? Kettricken říká, že to bude svízelná cesta. Není to zas tak hrozné dorazit k dějišti bitvy. Avšak pokud odsud Verity odešel, pak po jedné z odvěkých cest vyznačených na její staré mapě, a ty už dávno nemusí být vůbec cestami. Její otec tím podnikem očividně není ani trochu nadšen. Jeho mysl je soustředěna jen na vedení války s Regalem. Zatímco ty se snažíš najít svého manžela a krále, tvůj proradný švagr usiluje o to, aby z našich lidí učinil své otroky!" řekl jí. Takže jí teď nezbyvá než shromáždit jen ty zásoby, které jí lidé poskytnou dobrovolně, a vzít si jen ty z nich, kteří půjdou raději s

ní, než aby zůstali a čelili Regalovi. Takových tu není mnoho, tím si buď jist, a..."

"Chci se vrátit domů k šaškovi," řekl jsem malátně. Hlava se mi točila a zvedal se mi žaludek. Už jsem naprosto zapomněl, že takhle to chodilo na dvoře krále Shrewda. Proč bych měl čekat, že tady to bude jiné? Vytyčí se plány, sjednají se dohody a potom mi řeknou, co po mně chtějí, a já to udělám. Nebyla to snad vždycky moje úloha? Jít na takové a takové místo a zabít toho konkrétního muže, muže, se kterým jsem se nikdy předtím nesetkal, to vše na popud někoho jiného? Nevěděl jsem, proč mě pojednou tak šokovalo zjištění, že všechno jejich závažné plánování probíhalo bez konzultací se mnou, jako bych nebyl o moc víc než kůň ve stáji, který čeká, až ho osedlají, nasednou na něj a vyrazí s ním na lov.

Jenže nebylo to právě v souladu s dohodou, kterou jsem já sám nabídl Chadeovi? připomněl jsem si. Že mohou mít můj život, pokud nechají na pokoji moje dítě. Takže k čemu ten úžas? A k čemu vůbec to znepokojení? Měl bych se prostě vrátit k šaškovi, vyspat se, najíst se a počkat, dokud mne nezavolají.

"Jsi v pořádku?" zeptala se najednou úzkostlivě Starling. "Myslím, že tak bledého jsem tě ještě neviděla."

"Nic mi není," ujistil jsem ji mátožně. "Jen jsem myslel na to, jak by bylo hezké pomáhat šaškovi nějakou dobu s výrobou loutek."

Opět se zamračila. "Stále nechápu, co na něm vidíš. Proč se nepřestěhuješ do blízkosti Kettricken a mě? Už potřebuješ jen minimální péči, je načase, abys zaujal své právoplatné místo po boku královny."

"Až mě královna povolá, půjdu za ní," řekl jsem poslušně. "Tehdy to bude stačit."

3 Odjezd

Chade Fallstar zaujímá jedinečné místo v historii Šesti vévodství. Ačkoliv to nebylo nikdy oficiálně potvrzeno, jeho značná fyzická podobnost s Farseery téměř s jistotou dokládá, že byl pokrevní příbuzný vládnoucí dynastie. Ať už je to jakkoli, sama skutečnost, kdo byl, bledne ve světle významu toho, čím byl. Někteří říkají, že byl zvědem krále Shrewda během desetiletí před válkou s rudými loděmi. Jiní si jeho jméno spojují s lady Thyme, jež byla téměř určitě travičkou a zlodějkou ve službách královské rodiny. Tyto domněnky však nelze vůbec ničím podložit.

Nad veškerou pochybnost je fakt, že se vynořil do veřejného života poté, co претендент Regal Farseer opustil Buckkeep. Svoje služby poskytl na pokyn a výzvu lady Patience. Ta dokázala využít jeho sítě, zřízené mezi lidmi Šesti vévodství, jednak k získávání informací a jednak k distribuci prostředků na obranu pobřeží. Existuje množství důkazů opravňujících k tvrzení, že původně se snažil zůstat soukromou osobou žijící v utajení. Jeho ojedinělý vzhled to však značně ztěžoval, až nakonec od těchto snah upustil. Navzdory své mu věku se stal něčím na způsob hrdiny, vitálním starcem, chcete-li, který v nestřežených chvílích navštěvoval hostince a krčmy, neustále unikaje a vysmívaje se Regalovým strážím, doručoval zprávy a předával finance na obranu pobřežních vévodství. Pro své činy byl obdivován. Lidi z Šesti vévodství vždycky nabádal, aby neztráceli odvalu, a zároveň jim věstil, že král Verity a královna Kettricken se vrátí, aby z jejich zad sejmuli jámo daní a války, pod nímž strádali. Zatímco o jeho činech byla složena spousta písní, nejvýstižnější ze všech je písňový cyklus "Zúčtování Chadea Fallstara", jež bývá připisován pěvkyni královny Kettricken jménem Starling Birdsong.

Moje paměť se vzpouzí při vzpomínce na poslední dny v Jhaampe. Posedla mě pochmurná nálada, kterou nedokázalo změnit ani přátelství nebo brandy. Nebyl jsem s to najít v sobě sílu ani vůli na to, abych se sebral. "Je-li osud mohutná vlna, která mě vynese vzhůru a mrští mnou proti zdi bez ohledu na to, co si zvolím já, tak to si raději vyberu nečinnost. Ať si se mnou dělá, co se mu líbí," pronesl jsem nabubřele, ač trochu přiopile jednou večer k šaškovi. Neřekl na to nic. Jednoduše pokračoval v ohlazování hrubého vlasu na srsti loutky vlka. Nighteyes, jenž byl vzhůru, ale zticha, ležel šaškovi u nohou. Když jsem pil, tu zaštitil přede mnou svou mysl a dal najevo své znechucení tím, že mne ignoroval. Kettle seděla v koutě u krbu, pletla a střídavě se tvářila zklamaně či zamítavě. Chade seděl na židli s rovným opěradlem u stolu naproti mně. Před sebou měl šálek čaje a oči měl studené jako nefrit. K tomu je třeba říci, že jsem pil o samotě už třetí noc v kuse. Prověřoval jsem Burrichovu teorii, že ačkoli pití nemůže nic vyřešit, může alespoň nesnesitelné učinit snesitelným. Nezdálo se, že by výsledky hovořily v

můj prospěch. Čím víc jsem pil, tím nesnesitelnější mi má situace připadala. A o to více nesnesitelný jsem byl pro své přátele.

Den mi přinesl víc, než jsem dokázal unést. Přišel Chade, aby se se mnou konečně viděl a aby mi řekl, že i Kettricken mne chce zítra ráno vidět. Svolil jsem, že přijdu. Za mírného podněcování ze strany Chadea jsem též souhlasil, že budu patřičně reprezentativní - umytý, oholený a čistě oděný, a taky střízlivý. Nic z toho jsem v tuto chvíli nebyl. Byl jsem v dost mizerném stavu na to, abych se pokoušel se svými šprýmy či poznámkami vyrovnat Chadeovi, ale měl jsem za to, že se o to alespoň snažím. Kladl jsem mu agresivní a vyčítavé otázky. Odpovídal na ně klidně. Ano, měl podezření, že Molly se mnou čeká dítě, ano, naléhal na Burriche, aby se stal jejím ochráncem. Burrich se již staral o to, aby měla peníze a přístřeší, nejevil však ochotu sdílet s ní jednu střechu, když ale Chade poukázal na nebezpečí, jež hrozila jí a dítěti, kdyby si to ještě někdo další dal podle okolností dohromady, Burrich souhlasil. Ne, neřekl mi o tom. Proč? Poněvadž Molly si na Burrichovi vynutila slib, že mi o jejím těhotenství nepoví. Jeho podmínkou, pod kterou ji měl sřežít, jak Chade požadoval, bylo, že i Chade bude tento slib respektovat. Burrich původně doufal, že si sám dám dohromady, proč Molly zmizela. Rovněž se svěřil Chadeovi, že jakmile se dítě narodí, bude sám ve svých očích zproštěn slibu, který dal, a poví mi to, ne že ona byla těhotná, ale že já mám dítě. I ve svém stavu jsem byl dost dobře schopen vidět, že tohle byl vrchol, jak kdy Burrich dokázal slevit ze své cti. Jedna moje část oceňovala hloubku jeho přátelství, že svůj slib kvůli mně natolik překroutil. Když však za mnou přišel, aby mi pověděl o narození mé dcery, místo toho nalezl důkaz o mé smrti.

Šel rovnou do Bucku, aby tam zanechal zprávu u jednoho kameníka, který ji předal dalšímu, a tak to šlo dál, až se Chade sešel s Burrichem v rybářských docích. Oba byli velice zaskočení. "Burrich nedokázal uvěřit, že jsi zemřel. Já zase nebyl s to pochopit, proč jsi byl pořád tam. Rozeslal jsem předtím zprávy svým pátračům po celém toku řeky, protože jsem si byl jistý, že bys neuprchl do Bingtownu, ale že bys okamžitě zamířil do hor. Byl jsem si natolik jist tím, že navzdory všemu, co jsi přestál, máš pořád ryzí srdce. Právě to jsem té noci řekl Burrichovi: že tě musíme nechat o samotě, abys sám objevil svou věrnost. Vsadil jsem se s Burrichem, že když tě ponecháme sobě samotnému, budeš jako z luku vystřelený šíp, jenž poletí rovnou za Veritym. Právě to nás myslím nejvíc šokovalo. Že jsi zahynul tam, a ne na cestě za králem."

"Vidíš," prohlásil jsem s notnou dávkou opilecké samolibosti, "oba jste se mýlili. Oba jste o mně smýšleli tak dobře, oba jste si mysleli, že jste zhotovili tak skvělý nástroj, který by se nedokázal vzepřít vašim záměrům. Jenomže já tam NEZAHYNUL! Ani jsem se nevydal hledat svého krále. Šel jsem zabít Regala. Jen kvůli sobě." Zaklonil jsem se na židli a založil si ruce na hrudi. Pak jsem se vsedě prudce vzpřimil, jak jsem ucítil tlak opěradla na hojícím se zranění. "Jen kvůli sobě!" zopakoval jsem. "Ne kvůli králi či Bucku, ani kvůli žádnému jinému ze Šesti vévodství. Šel jsem ho zabít kvůli sobě. Jen kvůli sobě." Chade se na mě pouze podíval. Ale z koutku u krbu, kde se pohupovala Kettle, zazněl její stařecký hlas plný samolibého uspokojení: "Bílé písmo praví: Nejprve bude žíznit po krvi příbuzného a jeho žízeň zůstane neuhašena. Katalyzátor bude marně lačnit po krbu a dětech, protože jeho děti budou jiného a dítě jiného jeho vlastní..."

"Nikdo mě nemůže přinutit, abych taková proroctví naplnil!" zapřísahal jsem se s řevem. "A kdo je vlastně napsal?"

Kettle ustala v kolébání. Odpověděl mi šašek. Promluvil mírně, aniž vzhlédl od práce: "Já. V dětství, v dobách svého snění. Ještě dříve, než jsem tě spatřil jinde než ve svých snech."

"Jsi odsouzen k tomu, abys je naplnil," pravila velmi vlídně Kettle.

Praštil jsem hrnkem o stůl. "Sper mě d'as, jestli ano!" vykřikl jsem. Nikdo nevyskočil a ani nezareagoval. V jednom strašném, křišťálově čistém záblesku jsem ve vzpomínkách uslyšel hlas Mollyina otce z jeho koutu u komína: "Sper tě d'as, holka!" Molly sebou trhla, ale ignorovala ho. Věděla již, že s opilcem není žádná řeč. "Molly," zasténal jsem těžkopádně a sklopil v pláči hlavu na předloktí.

Po chvíli jsem ucítil na ramenou Chadeovy ruce. "Pojď, chlapče, tohle k ničemu není. Běž spát. Zítra musíš předstoupit před královnu." V jeho hlase bylo mnohem více trpělivosti, než jsem si zasloužil, a já si pojednou uvědomil hloubku své hrubosti.

Otřel jsem si rukávem tvář a namáhavě zvedl hlavu. Nevzpíral jsem se, když mi pomohl na nohy a

nasměroval mne k lůžku v koutě. Když jsem usedl na okraj postele, tiše jsem řekl: "Tys to věděl. Věděl jsi všechno."

"Věděl co?" zeptal se mě znaveně.

"Věděl jsi to všechno o Katalyzátorovi a Bílém prorokovi."

Zhluboka vydechl nosem. "O tom vím méně než nic. Víam jen něco o spisech, které o nich pojednávají. Vzpomínám si, že poměry byly vcelku uspořádané, než tvůj otec abdikoval.

Když jsem se uchýlil do své věže, prožil jsem dlouhé roky, aniž po mně král i několik měsíců v kuse žádal nějaké služby. Měl jsem hodně času na čtení a mnoho zdrojů svitků. A tak jsem přitom natrefil na některé z cizích pohádek a spisů, jež pojednávají o Katalyzátorovi a Bílém prorokovi." Jeho hlas se zmínil, jako by zapomněl na hněv obsažený v mé otázce.

"Teprve až na Buckkeep přibyl šašek a já si v úplné tichosti zjistil, že se o takové věci silně zajímá, teprve potom se má zvědavost probudila. Ty sám jsi mi kdysi říkal, že se o tobě vyjádřil jako o Katalyzátorovi. A tak jsem se začal pít... ale v podstatě jsem všem proroctvím přikládal jen malou váhu."

Opatrně jsem ulehl. Už jsem skoro mohl spát na zádech. Stočil jsem se na bok, skopl si z nohou boty a přetáhl přes sebe přikrývku.

"Fitzi?"

"Ano?" zeptal jsem se Chadea rozmrzele.

"Kettricken se na tebe hněvá. Nečekej, že zítra s tebou bude mít trpělivost. Měj však na paměti, že ona je víc než jen naše královna. Je to žena, která přišla o dítě a víc než rok prožila v napětí a nejistotě ohledně osudu svého manžela, byla vyhnána ze své adoptivní země, a to jen proto, aby ji potíže v patách následovaly až do její rodné země. Její otec je z pochopitelných důvodů zahořklý. Blýská okem válečníka po Šesti vévodstvích a Regalovi a nemá čas na to, aby pátral po bratrovi svého nepřítele, i kdyby věřil, že žije. Kettricken je osamělá, bolestněji osamělá, než si ty nebo já dokážeme představit. Měj pro tu ženu pochopení. A měj rovněž respekt před svou královnou." Nejistě se odmlčel. "Zítra budeš potřebovat obojí. Já ti mohu být nápomocen jen minimálně."

Myslím, že poté ještě pokračoval, jenže já už přestal poslouchat. Spánek mě brzy vtáhl do svých vod. Uplynul už nějaký čas od doby, co mě naposled soužily sny navozené Uměním. Nevím, jestli to byla má fyzická slabost, jež nakonec těmto snům o bitvách učinila přítrž, či zda je má ustavičná bdělost vůči Regalově koterii zapudila z mé mysli. Té noci ta krátká přestávka skončila. Síla snu Umění, jež mne vyrvala z mého těla, byla jako velká ruka, která hmátla do mého nitra, uchopila mě za srdce a vyrvala mě ven z mého těla. Náhle jsem se ocitl na jiném místě.

Bylo to město, a sice v tom smyslu, že tam lidé žili ve velkém počtu pohromadě. Avšak tito lidé byli jiní než všichni lidé, jež jsem kdy viděl, ba ani taková obydlí jsem jaktěživ nespatriil. Tyto budovy se ve spirálách vzpínaly do nebetyčných výšek. Kamenné zdivo jako by vtékalo do jejich forem. Byly tam mosty s jemnými ornamenty a zahrady, jež splývaly kaskádovitě dolů a současně se jako úponky vinuly po zdech budov vzhůru. Byly zde fontány, které tančily, a další, které volně vyvěraly. Všude po městě se pohybovali lidé odění v pestrých oděvech, početní jako mravenci.

Přesto všude panovalo ticho a klid. Vnímal jsem proud lidí, hru fontán, vůně rozvinutých květů v zahradách. Všechno tam bylo, ale když jsem se otočil, abych to zřel, všechno bylo pryč. Má mysl dokázala vnímat jemné ornamenty na mostě, ale oči viděly jen sesypanou suť zvětralou napadrt'. Zdi pokryté freskami byly ošlehány větrem a vespod prosvítaly hrubě omítnuté cihly. Když jsem pootočil hlavou, skotačící fontána se proměnila v zaprášený plevel v rozpraskané nádrži. Uspěchaný dav na tržišti hovořil pouze hlasem proudícího větru obtěžkaného dotěrným pískem. Procházel jsem tímto přízračným městem, bez těla a hledající, neschopen rozluštit, proč jsem zde či co mě sem táhne. Nebylo tam světlo ani tma, ani léto, ani zima. Jsem mimo čas, pomyslel jsem si, a rozvažoval jsem, jestli to má být nejzazší peklo v šaškově filozofickém pojetí či konečná svoboda.

Nakonec jsem, kdesi daleko před sebou, uviděl malou postavičku ploužící se rozlehlými ulicemi. Hlavu měl nachýlenou proti větru a lem pláště si za chůze držel před ústy a nosem, aby se chránil před větrem a pískem. Nebyl součástí přízračného davu, ale procházel rumištěm, vyhýbaje se propadlým či vystouplým místům na dlážděných chodnících, jež svědčila o dávných pohybech země. V tom okamžiku, kdy jsem ho spatřil, jsem věděl, že je to Verity. Poznal jsem to podle citového hnutí v hrudi, a v tu ránu jsem pochopil,

že to, co mne sem přitáhlo, byl malinký oblázek Verityho Umění, který se stále ukrýval v mém vědomí. Rovněž jsem vycítil, že nebezpečí, které mu hrozí, je veliké. Přesto jsem neviděl nic, co by ho ohrožovalo. Byl velmi daleko ode mě, viděl jsem ho skrze rozmazané stíny budov, jež kdysi existovaly, obestřeného přízračným davem na tržišti uprostřed dne. Ploužil se velice ztěžka ulicemi, osamělý a imunní vůči přízračnému městu, a přesto v něm lapený. Neviděl jsem nic, leč nebezpečí se nad ním tyčilo jako obrův stín.

Vyrazil jsem rychle za ním a v příštím okamžiku už jsem byl vedle něj. "Ach," pozdravil mne. "Takže jsi nakonec přišel, Fitzi. Vítej." Za chůze se neodmlčel ani neotočil hlavu. Přesto jsem z něj cítil hřejivost, jako by mi sevřel ruku na pozdrav, a necítil jsem potřebu reagovat. Místo toho jsem jeho očima spatřil ono vnadidlo i nebezpečí.

Před námi proudila řeka. Nebyla to voda. Ani blyštivý kámen. Sestávala z obojího, jenže nebyla ani jedním. Protínala město jako blyštivá čepel, vyklouznuvší z rozpolcené hory za námi, a pokračovala dál, až nakonec zmizela v ještě starší řece. Jako uhelná sloj obnažená hlodajícím přílivem, či zlatá žíla v křemení, ležela odhalená na těle země. Byla to magie. Proudila tam nejryzejší odvěká magie, neúprosná a nedbalá lidí. Řeka Umění, kterou jsem se učil tak obtížně splavovat, byla oproti této magii tím, čím je vinný buket ve vztahu k vínu. To, co jsem zahlédl Verityho očima, mělo fyzickou existenci stejně konkrétní, jako byla ta moje. Byl jsem k tomu neprodleně přitahován jako mūra k plameni svíce. Nebyla to jenom krása onoho blyštivého toku. Magie naplňovala každý z Verityho smyslů. Zvuk jejího proudění byl melodický, mohutný spád tónů, který přiměl člověka posečkat a naslouchat v přesvědčení, že onen zvuk v cosí přerůstá. Vítr unášel její vůni, prchavou a proměnlivou, v jednom okamžiku to byl závan citrónových květů a v dalším vinoucí se kouřová příchut' koření. Zakoušel jsem ji s každým vdechem a toužil jsem vrhnout se do ní. Náhle jsem si byl jist, že by mohla uhasit všechny choutky, jež mě kdy soužily, nejenom ty tělesné, ale i vágní tužby mé duše. Dychtil jsem po tom, aby zde bylo i mé tělo, abych ji mohl zakoušet v úplnosti jako Verity.

Verity se náhle zarazil a zvedl tvář. Zhluboka se nadechl - vzduch byl prosycen Uměním jako mlha vlhkostí. Mohl jsem ho náhle vnímat na Verityho patře jako palčivou kovovou příchut'. Toužení, jež ve vztahu k němu pociťoval, náhle přerostlo ve všestravující vášně. Žíznil po něm. Až se do něj dostane, vrhne se na kolena a do sytosti se napije. Bude naplněn vševědomím světa, bude se podílet na celku a stane se celkem. Konečně pozná završení.

Ale Verity sám přestane existovat.

Stáhl jsem se zpátky v užaslé hrůze. Nemyslím, že by bylo něco děsivějšího než střet s ryzí vůlí k sebezničení. Navzdory vlastnímu puzení směrem k této řece to ve mně zburcovalo hněv. Tohle přece nebylo důstojné Verityho. Ani jako muž, ani jako princ, jak jsem ho za svůj život poznal, by nebyl schopen tak zbabělého činu. Pohlédl jsem na něj, jako bych ho nikdy předtím neviděl.

A uvědomil jsem si, jak je to dlouho, co jsem ho naposledy viděl.

Zářivá čern jeho očí se náhle proměnila v kalnou temnotu. Plášť, který kolem něj plandal ve větru, byl jen rozedraný cár. Kůže na botách mu již dávno rozpraskala, stehy ve švech povolily a zely v nich díry. Jeho kroky byly nejisté, nerovné. I kdyby jím necloumal vítr, pochyboval jsem, že by měl vyrovnanou chůzi. Jeho rty byly bledé a rozpukané a jeho kůže měla šedivý nádech, jako by mu sama krev z těla vyprchala. Pamatoval jsem letní období, kdy proti rudým lodím vynakládal tolik sil svého Umění, že mu maso a svaly na těle zchřadly a zbyl z něj jenom vyzáblý kostlivec bez fyzické energie. Nyní to však byl muž z ryzí energie, na jehož kostře se napínaly provazce svalů, jež byly stěží obaleny masem. Byl ztělesněním záměru a vysílení. Pouze silou vůle se udržoval vzpřímený a v pohybu. Směrem k magickému toku.

Nevím, kde jsem v sobě sebral vůli vzepřít se tomu. Snad to bylo proto, že jsem se zarazil a na okamžik se zaměřil na Verityho, a přitom jsem uviděl, že by tím celý svět ztratil, kdyby on přestal být sám sebou. Ať už byl zdroj mé síly jakýkoli, nasměroval jsem ji proti němu. Vrhл jsem se mu do cesty, ale on mnou prošel skrz. Tady jsem nebyl nic. "Verity, prosím, zastav se, počkej!" vykřikl jsem a vrhl se na něj jako rozběsněné pírkó ve větru. Ale neměl jsem na něj žádný vliv. Ani se nezarazil.

"Někdo to udělat musí," pravil klidně. Tři kroky nato dodal: "Nějakou dobu jsem doufal, že to nebudu já. Ale pořád a pořád jsem se ptal sám sebe: „A kdo jiný?“ Otočil se a pohlédl na mě svým na popel sežehlým zrakem. "Žádná jiná odpověď nikdy nepřišla. Musím to být já."

"Verity, zastav se," zaprosil jsem, jenomže on pokračoval v chůzi. Nespěchal, neotálel, prostě se jenom ploužil dál jako muž, jenž změřil vzdálenost, kterou musí urazit, a vyčlenil na to své síly. Pokud by vytrval v chůzi, měl výdrž na to, aby se tam dostal.

Trochu jsem se stáhl a ucítil jsem, jak mi ubývají síly. Na chvíli jsem dostal strach, že ho ztratím, protože budu vtažen nazpět do spícího těla. Pak jsem si uvědomil stejně mocný strach. Jelikož jsme byli tak dlouho propojeni, a i nyní mě to táhlo za ním, mohl bych skončit utonulý po jeho boku v oné magické žíle. Kdybych tam v té říši měl nějaké tělo, nejspíš bych se byl něčeho chytil a držel se. A tak když jsem naléhal na Verityho, aby se zastavil a naslouchal mi, místo toho jsem se ukotvil jediným dalším způsobem, který jsem si uměl představit. Zapátral jsem svým Uměním, hledaje ty, jejichž životy se dotýkaly mého: Molly, svoji dcerku, Chadea a šaška, Burriche a Kettricken. Ale neměl jsem k nim žádné skutečné vazby. Uměním, takže můj stisk byl přinejmenším chabý, navíc ještě oslabený mým šíleným strachem, že by si mě každým okamžikem mohl nějakým způsobem uvědomit Will či Carrod nebo Burl. Zdálo se mi, že právě to Verityho přibrzdilo. "Prosím, počkej," řekl jsem znovu.

"Ne," pravil klidně. "Nesnaž se mne odradit, Fitzi. Tohle je něco, co udělat musím."

Nikdy jsem si nemyslel, že někdy budu měřit svoje síly v Umění s Veritym. Nikdy jsem si také nepředstavoval, že bychom mohli stanout jeden proti druhému. Ale poněvadž jsem na něj nepřestával dotírat, připadl jsem si jako kopající a vrískající děcko, když ho otec s klidem odnáší do postele. Verity můj výpad nejenže ignoroval, ale zároveň jsem vycítil, že jeho vůle a koncentrace je všudypřítomná. Neúprosně se sunul směrem k tomu černému proudu a mé vědomí bylo unášeno s ním. Sebezáchovný pud mi propůjčil čerstvou sílu prodchnutou zběsilostí. Snažil jsem se ho odstrčit, stáhnout ho zpátky, ale on mi nic nedovolil.

Můj zápas byl však poznamenán hrozivou dualitou. Zároveň jsem toužil, aby vyhrál on. Kdyby mne totiž přemohl a stáhl s sebou dolů, pak bych si za to nemusel dávat žádnou zodpovědnost. Mohl bych se otevřít tomu proudu síly a být v něm navždycky umlčen. Byl by konec všem mukám, prostě definitivní konec. Byl jsem tak usouzený pochybnostmi a výčtkami, tak unavený povinnostmi a závazky. Kdyby mě Verity vzal do proudu Umění s sebou, mohl bych se konečně bez ostudy vzdát.

Nastal okamžik, kdy jsme stanuli na pokraji toho duhového proudu síly. Jeho očima jsem zíral do hlubin. Nebyl tady žádný povlovný břeh. Spíše to byl ostrý sráz, kde pevná země ustoupila proudící jinakosti. Zíral jsem na to a viděl v tom cosi cizího v našem světě, zborcení samotné podstaty světa. Verity zamyšleně poklekl najedno koleno. Zahleděl se do té černé luminiscence. Nevěděl jsem, jestli váhá říci sbohem našemu světu či zda se jen zastavil, aby v sobě sebral vůli k sebezničení. Moje vůle vzepřít se byla prozatím zabrzděna. Tohle byly dveře do jinakosti, kterou jsem si ani nedokázal představit. Touha a zvědavost nás táhly blíže ke srázu.

V dalším okamžiku vnořil své ruce a předloktí do té magie.

Sdílel jsem to náhlé vědění s ním. A tak jsem spolu s ním vykřikl, když mu žhavý proud pozřel maso a svaly na ruku. Přisahám, že jsem pocítil ten kyselý jazyk na obnažených kostech jeho prstů, zápěstí a předloktí. Vnímál jsem jeho bolest. Přesto byla z jeho rysů vytisněna nadšeným úsměvem, který mu zalil tvář. Mé pouto k němu bylo náhle cosi těžkopádného, co mi bránilo plně procítit to, co cítil on. Toužil jsem stanout po jeho boku, vystavit vlastní tělo té magické řece. Sdílel jsem s ním přesvědčení, že by mohl skoncovat s veškerou bolestí, jen kdyby se poddal a vrhl se do proudu celý. Tak snadné. Stačilo jen se trochu předklonit a pustit se. Vkleče se nad proudem nahrbil a pot mu crčel z tváře, jen aby se vzápětí vypařoval v malinkých obláčkách páry, když dopadal do proudu. Hlavu měl skloněnou a ramena se mu zvedala a zase klesala, jak mohutně dýchal. Potom mě náhle slaboučkým, úpěnlivým hlasem zaprosil: "Stáhni mne zpátky."

Neměl jsem předtím sílu vzepřít se jeho odhodlání. Když jsem však spojil svou vůli s jeho a společně jsme se vzpřičili strašlivému vábení té síly, právě tak to stačilo. Nyní byl schopen vytáhnout svá předloktí i ruce z oné tresti, ačkoli se zdálo, jako by je vytahoval z pevného kamene. Neochotně se mu vzdala, a když klopýtl nazad, na okamžik jsem naplno pocítil, co ještě před chvílí sdílel. Tam dole plynula jednota světa jako jediná čistě znějící táhlá nota, sladká k zalknutí. Nebyla to píseň lidskosti, nýbrž starší, velkolepější píseň o nekonečné rovnováze a čistém bytí. Kdyby se jí byl Verity poddal, ukončilo by to

veškeré jeho trápení.

On se však místo toho vyštrachal na nohy a odvrátil se od toho. Paže měl natažené před sebou, dlaně vzhůru a prsty zkroucené do pohárků, jako by o něco prosil. Tvarem se nezměnily. Nyní se však jeho ruce a prsty stříbřitě třpytily tou silou, která jimi pronikla a prolнула se s jeho masem. Když se vydal pryč od proudu, s tou stejnou zahloubanou soustředěností, s jakou k němu přišel, ucítil jsem, že ho pálí paže a ruce, jako by je měl omrzlé.

"Já to nechápu," řekl jsem mu.

"A já nechci. Ještě ne." Vycítil jsem z něho rozpolcenost. Umění z něj sálalo s neuvěřitelným žářem jako z kovářské výhně, leč jeho tělesné síly stačily sotva na to, aby se udržel v pohybu. Nestálo ho nyní žádnou námahu, aby zaštlítl mou mysl před vábením řeky. Ale aby své tělo přiměl kráčet po cestě, to silně přetěžovalo jeho svalstvo i vůli. "Fitzi. Pojď za mnou. Prosím." Tentokrát to nebyl rozkaz vydaný Uměním ani povel ze strany prince, nýbrž jenom prosba člověka k člověku. "Já nemám žádnou koterii, Fitzi. Jedině tebe. Kdyby ta koterie, kterou pro mne Galen vytvořil, byla skutečná, potom bych měl více víry, že to, co musím udělat, je možné. Jenže oni ke mně nejsou jen falešní, ale snaží se mě zničit. Dotírají na mne jako mrchožraví ptáci na umírajícího jelena. Nemyslím si, že by mě jejich výpady dokázaly zničit, ale bojím se, že by mě mohli oslabit natolik, že bych již neuspěl. Anebo ještě hůře, že by mě mohli vnitřně narušit a uspět místo mne. To nemůžeme připustit, hochu. Ty a já jsme jediní, kdo je dělí od jejich vítězství. Ty a já. Farseerové."

Nebyl jsem tam v žádném fyzickém ohledu. Přesto se na mne usmál a zvedl jednu hrozně blýskající ruku, aby mi jí zakryl tvář. Zamýšlel vskutku to, co udělal? To nevím. Jeho šťouchanec byl tak mocný, jako by mne nějaký válečník praštil štítem do obličeje. Ne však bolestivý. Vědomí. Jako sluneční světlo, které se prodralo mraky, aby ozářilo lesní palouk. Tu přede mnou všechno zřetelně vyvstalo a já spatřil skryté důvody a smysl našeho počínání, a pochopil jsem s bolestivou jasností osvětlení, proč je nutné, abych sledoval cestu, jež leží přede mnou.

Pak bylo všechno pryč a já se rozplynul v temnotě. Verity byl ten tam a mé pochopení s ním. Avšak na jeden kratičký okamžik jsem zahlédl ucelenost toho všeho. Ted' jsem zbyl jen já, ale mé já bylo tak malinké, že jsem mohl existovat jen potud, pokud bych se ze všech sil držel. A tak jsem se držel. Ze vzdáleného světa jsem zaslechl Starling, jak strachem vykřikla: "Co to s ním je?" A Chade nevrle odpověděl: "Je to jen záchvat, jaký ho čas od času posedne. Hlavu, šašku, drž mu hlavu, jinak si vymlátí mozek." Vzdáleně jsem ucítil ruce, jak mě uchopily a přidržely. Svěřil jsem se do jejich péče a ponořil se do temnot. Po nějaké chvíli jsem trochu přišel k sobě. Vybavuji si to jenom málo. Šašek mne nadzvedl v ramenou a přidržel mi hlavu, abych se mohl napít z hrnku, který mi ustrašený Chade přiložil k ústům. Známa hořkost elfí kůry mi stáhla ústa. Zhlédl jsem Kettle, jak stojí nade mnou, rty pevně semknuté do úzké linky na znamení nelibosti. Starling stála stranou a oči měla vytřeštěné jako polekané zvíře, netroufajíc se mě ani dotknout. "To by ho mělo přivést k sobě," uslyšel jsem říkat Chadea, načež jsem se ponořil do hlubokého spánku.

Další den zrána jsem vstal velice časně i navzdory třetici hlavě a odebral se do lázní. Vyklouzl jsem ven tak tiše, že se šašek neprobudil, ale Nighteyes vstal a vypařil se spolu se mnou.

Kam jsi to minulou noc šel? chtěl vědět, ale já pro něj neměl žádnou odpověď. Vycítil moji neochotu zabývat se tím. Jdu teďka na lov, sdělil mi jízlivě. Radím ti, abys tam po tom pil už jenom vodu. Pokorně jsem přisvědčil a on mě nechal stát u dveří lázní.

Uvnitř byl cítit minerální pach horké vody, jež vyvěrala ze země. Horalé ji spoutali do velkých nádrží a svedli rourami do dalších kádí, takže si člověk mohl zvolit teplotu a hloubku, jaká mu vyhovovala. Vydrhl jsem se v kádi na mytí a poté se ponořil do nejteplejší vody, jakou jsem dokázal vystát, a snažil se nemyslet na spalující žár Umění, který vycházel z Verityho předloktí. Vynořil jsem se rudý jako uvařený rak. Na protáhlém konci koupelny, kde bylo chladněji, viselo na zdi několik zrcadel. Když jsem se holil, snažil jsem se nedívat se na svou tvář. Až příliš živě mi připomínala obličej Verityho. Za poslední týden její vyzáblost trochu vymizela, ale bílý pruh vlasů nad mým čelem byl opět zpátky, a vystoupil ještě jasněji, když jsem si vzadu zapletl vlasy do vojenského copu. Nebyl bych nijak překvapen, kdybych ve své tváři spatřil otisk Verityho ruky nebo kdybych zjistil, že moje jizva zmizela a nos se narovnal, tak mocný to byl dotek. Avšak zsinálá jizva, tato památka na Regala, se jasně vyjímalá v mé zarudlé,

napařené tváři. Se zlomeným nosem to nebylo o nic lepší. Po setkání z minulé noci nebylo navenek ani stopy. Znovu a znovu se má mysl v kruhu vracela k tomu okamžiku, k doteku nejryzejší energie. Zalovil jsem v paměti, abych se rozpomněl, a málem se mi to podařilo. Ale absolutní zážitek, jako bolest nebo rozkoš, jsem si nebyl s to vybavit úplně, jenom jako vybledlou vzpomínku. Rozkoše Umění, před nimiž byli varováni všichni praktikanti Umění, byly jako malinké oharky oproti vatře vědění, vnímání a bytí, jež jsem minulou noc krátce zakusil.

Změnilo mne to. Hněv, který jsem choval vůči Kettricken a Chadeovi, byl zbaven vnitřního náboje. Stále jsem tu emoci dokázal objevit, jenže nedokázal jsem ji znovu vyburcovat k životu. Nakrátko jsem spatřil nejen své dítě, ale celou situaci ze všech možných úhlů pohledu. V jejich záměru se neskrývala žádná zášť, ba ani sobectví. Věřili, že to, co dělají, je morální. Já ne. Nemohl jsem však již tak úplně popírat smysl jejich snažení. Připadal jsem si jako tělo bez duše. Odeberou mé dítě Molly i mně. Mohl bych je za to sice nenávidět, ale nemohl bych ten hněv směřovat proti nim.

Potřásl jsem hlavou a stáhl se zpátky do přítomného okamžiku. Pohlédl jsem na sebe do zrcadla, zvědav, jak mě asi uvidí Kettricken. Bude ve mně stále spatřovat toho mladého muže, jenž běhal Veritymu v patách a jí tak často posluhoval u dvora? Nebo spatří moji zjizvenou tvář a pomyslí si, že mě nezná, že Fitz, se kterým se znala dřív, je pryč? Inu, teď už aspoň věděla, jak jsem ke svým jízvám přišel. Královna by tedy neměla být překvapena. Ať sama posoudí, kdo má ty cejchy na svědomí.

Zocelil jsem své nervy, pak jsem se otočil zády k zrcadlu. Ohlédl jsem se přes rameno. Mé zranění na zádech připomínalo rudou hvězdicí zabořenou do masa. Kůže okolo byla napjatá a lesklá. Pohnul jsem rameny a díval se, jak se pokožka v okolí jizvy natahuje. Napráhl jsem pravou ruku, jako bych držel meč, a pocítil jsem malinký odpor. Nu což, nemělo žádný smysl trápit se kvůli tomu. Natáhl jsem si znovu košili.

Vrátil jsem se do šaškovy chýše, abych se čistě oblékl, a ke svému překvapení jsem zjistil, že šašek je již oblečen a připraven mě doprovázet. Na mém lůžku ležely přichystány kusy šatstva: bílá košile s volnými rukávy z hřejivé poddajné vlny a tmavé kamaše z o něco silnější vlněné tkaniny. Byl tam také krátký tmavý kabátec, jenž padl ke kamaším. Řekl mi, že to zde nechal Chade. Všechno to bylo velmi jednoduché a prosté.

"Padne ti to," poznamenal šašek. Sám byl oblečen jako každý den, ve vlněné říze, tentokrát však tmavomodré, s výšivkami na rukávech a podél lemu. Mělo to blíže k tomu, co nosili horalé. Zvýrazňovalo to jeho bledost mnohem více než bílá říza předtím a před mým zrakem ještě patrněji vyvstal slabý žlutohnědý nádech, jež začala nabývat jeho kůže, oči a vlasy. Vlasy měl jemné jako vždy. Když si je ponechal volné, stále mu povívaly okolo hlavy, dnes si je však stáhl dozadu.

"Nevěděl jsem, že tě povolala Kettricken," poznamenal jsem, na což vztekle odvětil: "O to větší důvod uvést se sám. Chade tě dnes ráno přišel zkontrolovat a znepokojilo ho zjištění, že jsi pryč. Napůl se myslím bojí, že jsi zase utekl s vlkem. V opačném případě mi tady pro tebe zanechal vzkaz. Kromě těch, kdo se dosud promítli v této chýši, nikdo jiný z Jhaampe ještě neslyšel tvé pravé jméno. Budeš zajisté hodně překvapen tím, že i ta pěvkyně projevila tolik diskrétnosti. Ani ranhojička neví, koho vlastně léčila. Pamatuj, že jsi pastýř Tom až do doby, kdy královna Kettricken sama uzná za vhodné, že s tebou může mluvit otevřeněji. Rozumíš?"

Vzdychl jsem. Chápal jsem to příliš dobře. "Nikdy předtím jsem nezažil, že by se v Jhaampe ujaly intriky," poznamenal jsem.

Zakuckal se. "Předtím jsi tu pobýval jenom krátce. Věř mi, Jhaampe je liheň intrik stejně spleťtých jako na Buckkeepu. Jelikož jsme tu cizinci, bude rozumné, abychom se do nich nenechali vtáhnout, pokud to půjde."

"S výjimkou těch, které přinášíme s sebou," řekl jsem mu a on se hořce pousmál, když na to kývl.

Byl jasný a mrazivý den. Nebe, jež nám prosvítalo nad hlavou skrze tmavé větve jehličnanů, bylo nekonečně modré. Ovival nás mírný vánek, jenž se suchým chrastěním přemísťoval krystalky sněhu po zamrzlých plochách sněhových návějí. Prašný sníh nám vrzal pod nohama a mráz mne drsně líbal na čerstvě oholené líce. Odkudsi z dálky jsem zaslechl povyk hrajících si dětí. Nighteyes při tom zvuku nastražil uši, avšak pokračoval v cestě za námi. Hlasy v dálce zněly jako vřeštění mořského ptactva a mně se pojednou mocně zastesklo po buckském pobřeží.

"Minulou noc jsi měl záchvat," pravil tiše šašek. Nebyla to zrovna otázka.

"Já vím," odvětil jsem stroze.

"Kettle to zřejmě velice rozrušilo. Dopodrobna Chadea zpovídala ohledně všech bylin, které ti připravil. A když ses po nich neprohrál, jak říkal, odebrala se do kouta. Proseděla tam skoro celou noc, hlučně pletla a nesouhlasně po něm pokukovala. Byla to pro mne úleva, když konečně všichni odešli." Zajímalo mě, jestli třeba nezůstala Starling, ale nezeptal jsem se. Ani jsem nechtěl vědět, proč mi na tom záleželo.

"Co je Kettle zač?" otázal se znenadání šašek.

"Co je Kettle zač?" zeptal jsem se užasle.

"Mám za to, že na to jsem se právě zeptal já."

"Kettle je..." Náhle mi připadlo divné, že vím tak málo o někom, s kým jsem tak dlouho cestoval.

"Myslím, že vyrostla v Bucku. A pak cestovala a studovala svitky a proroctví, načež se vrátila, aby našla Bílého proroka." Pokrčil jsem rameny nad skrovností svých informací.

"Pověz mi. Nepřipadá ti... zlověstná?"

"Cože?"

"Necítíš, že je na ní něco, něco, co..." Zlostně potrásl hlavou. Bylo to vůbec poprvé, co jsem viděl šaška lovit slova. "Občas cítím, že je důležitá. Že je s námi propojená. Jindy zase působí jen jako nosatá stařena s dost nešťastným vkusem ve výběru společníků."

"Tím myslíš mě," zasmál jsem se.

"Ne. Tím myslím tu dotěrnou zpěvačku."

"Proč se tolik nesnášíte se Starling?" zeptal jsem se znaveně.

"To není nesnášenlivost, Fitz. Z mé strany je to nezáměr. Bohužel ona nedokáže pochopit muže, který by se na ni podíval, aniž by projevil zájem dostat ji do postele. Ona si mé odmítání její osoby vykládá jako urážku a snaží se v tom nalézt nějakou chybu či závadu ve mně. Zatímco já pokládám za urážlivý její majetnický postoj vůči tobě. Víš, ona ve skutečnosti nemá zájem o Fitze, ale jen o to, aby mohla říkat, že se zná s FitzChivalrym."

mlčel jsem, pociťuji jisté obavy, že to, co řekl, je pravda. A tak jsme došli až k paláci v Jhaampe. Lišil se od Buckkeepu ve všech možných ohledech, jež jsem si dokázal představit. Slyšel jsem říkat, že obydlí v Jhaampe vděčí za svůj původ kopulovitým stanům, jež některé nomádské kmeny pořád ještě používají. Menší obydlí stále tak velmi připomínala stany, že mne neuváděla v úžas tolik jako palác. Nad námi se mohutně tyčil strom, živoucí srdce v podobě ústředního pilíře. Ostatní sekundární stromy byly pečlivě po léta tvarovány, aby posloužily jako opory zdí. Když byla tato živoucí konstrukce zřízena, byly podél nich elegantně ovinuty rohože z kůrové tkaniny, které tak vytvořily podklad pro hladce zakřivené zdi. Tyto domy, omítnuté jakýmsi druhem jílu a pak pomalovány jasnými barvami, mi vždycky připomínaly poupata tulipánů nebo kloboučky hub. Navzdory své ohromné velikosti palác působil organicky, jako by vyrašil z úrodné půdy pralesa, v jehož skrytu se nacházel.

Právě velikost z něj dělala palác. Nebyly zde žádné vnější znaky ani žádné prapory, ani žádné královské strážné střežící vstup. Nikdo se nám nesnažil zabránit ve vstupu. Šašek otevřel vyřezávané vstupní dveře, zasazené v dřevěném rámu, a vešli jsme dovnitř. Šel jsem za ním, zatímco se proplétal bludištěm volně stojících komnat. Další pokoje byly na plošinách nad námi a vedly k nim žebříky nebo - v případě těch vznešenějších - dřevěná schodiště. Stěny komnat byly tenké jako papír a u některých dočasně zřízených komnat byly rámy ve vchodech opatřeny pouze tapisériemi z kůrové tkaniny. Uvnitř paláce bylo jen o něco tepleji než venku v lese. Jednotlivé komnaty byly v zimě vyhřívány volně rozmístěnými pánvemi se žhavým uhlím.

Kráčel jsem za šaškem až ke komnatě, jejíž vnější zdi byly zdobeny citlivě vyvedenými ilustracemi vodního ptactva. Bylo vidět, že jde o víceméně stálý pokoj s dřevěnými záklužnými dveřmi, rovněž s řezbami motivů ptactva. Zevnitř jsem zaslechl tóny harfy patřící Starling a ztišené mumlání hlasů. Šašek zaklepal na dveře, chvíli počkal a pak je odsunul, abychom mohli vejít. Uvnitř byla Kettricken, šaškova přítelkyně Jofron a několik dalších lidí, které jsem neznal. Starling seděla na nízké lavici poněkud stranou a tiše hrála, zatímco Kettricken a ostatní vyšivali jakousi pokrývku v rámu, který zabíral skoro celou místnost. Na jejím povrchu vznikala velice pestrá květinová zahrada. Chade seděl nedaleko Starling. Byl

oblečen v bílé košili a tmavých kamaších, přes košili měl dlouhou vlněnou vestu, pestrobarevně vyšívanou. Šedé vlasy měl vzadu zapletené do copu bojovníka a na čele měl koženou stuhu se znakem jelena. Vypadal o desítky roků mladší, než jak jsem ho znal z Buckkeepu. Jejich hovor byl ještě tišší než tóny harfy.

Kettricken s jehlou v ruce vzhledla a klidně nás uvítala. Ostatním mne představila jako Toma a zdvořile se zeptala, jestli se mé zranění hojí dobře. Řekl jsem, že ano, a ona mi navrhla, abych se posadil a trochu si odpočal. Šašek pomalu obešel pokrývku v rámu, vysekl poklonu Jofron za její výšivku, a když ho vyzvala, aby se posadil, zaujal místo vedle ní u jednoho cípu příkrývky. Vzal jehlu a hedvábné vlákno, navlékl je a pustil se do vyšívání motýlů vlastní invence, zatímco se s Jofron potichu bavili o zahradách, které poznali. Působil velmi nenucené. Ocitl jsem se v rozpacích, jak jsem tak nečinně seděl v místnosti plné lidí tiše zabraných do práce. Čekal jsem, až mi Kettricken něco řekne, ale ona se nadále věnovala vyšívání. Starling se střetla s mým pohledem a usmála se, leč poněkud upjatě. Chade se mému pohledu vyhýbal a hleděl mimo mne, jako bychom se neznali.

Konverzace v místnosti byla tichá a přerušovaná, většinou chtěl někdo podat klubko příze nebo se vyjadřoval k práci souseda. Starling hrála staré známé buckské balady, ovšem bez slovního doprovodu. Se mnou nikdo nemluvil, ani mi nevěnoval pozornost. Čekal jsem.

Po čase jsem si začal klást otázku, zda to nemá být rafinovaná forma trestu. Snažil jsem se zůstat uvolněný, avšak opakovaně ve mně narůstalo jakési napětí. Každých pár minut jsem si musel připomínat, abych uvolnil sevřené čelisti a spustil ramena. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem zpozoroval obdobnou úzkost u Kettricken. Na Buckkeepu, když se poprvé ocitla u dvora, jsem jí dělal dlouhé hodiny společnost. Vidal jsem, jak byla u vyšívání letargická nebo jak kypěla životem ve své zahradě, nyní však vyšívala zarputile, jako by osud Šesti vévodství závisel na tom, jestli tuto pokrývku dokončí. Byla hubenější, než jakou jsem si ji vybavoval, lícní kosti jí teď jasněji vystupovaly z plochých tváří. Její vlasy, rok poté, co si je nechala zkrátit ve svém zármutku pro Verityho, byly stále příliš krátké na to, aby si je mohla dobře zaplést. Světlé pruhy jí ustavičně vyklouzávaly do obličeje. Ve tváři, okolo očí a úst, měla vrásky a dost často se kousala do rtů, což jsem u ní nikdy předtím nepozoroval.

Dopoledne se neustále vleklo, ale nakonec se jeden z mladíků vsedě narovnal, protáhl se a prohlásil, že ho již začínají bolet oči a že už toho bylo pro dnešek dost. Obrátil se na ženu po svém boku, zda by si s ním dnes nevyrazila na lov, a ona pohotově souhlasila. A jako by to bylo nějaké znamení, začali se i ostatní zvedat a protahovat a loučili se s Kettricken. Zarazilo mne, jak se k ní chovali důvěrně, dokud jsem si nepripomněl, že tady v ní nespátrují královnu, nýbrž eventuelní Sacrifice ve službách rodných hor. Ve své roli, jaká jí náležela mezi vlastním lidem, nebude nikdy pokládána za vladařku, ale spíše za vůdkyni a organizátorku. Její otec, král Eyod, byl zde znám jako Sacrifice a očekávalo se od něj, že bude provždy nesobecky k dispozici svému lidu, aby mu pomáhal jakýmkoli požadovaným způsobem. Byla to pozice, jež byla jednak méně vznešená než u vladařů v Bucku a jednak více oblíbená. Zbytečně jsem si kladl otázku, zda by to Veritymu nevyhovovalo více, kdyby přišel sem a stal se Kettrickeniným manželem.

"FitzChivalry."

Na povel Kettricken jsem vzhledl. V místnosti zůstala jen ona, já, Starling, Chade a šašek. Málem jsem se podíval po Chadeovi v očekávání vedení. Ale ten se mi pohledem vyhýbal již předtím. Vycítil jsem, že jsem tu sám za sebe. Tón Kettrickenina hlasu naznačil, že se jedná o formální pohovor. Postavil jsem se zpřímá a pak se mi podařila poněkud toporná úklona. "Má královno, volala jste mne."

"Zodpovídej se."

Vítr venku byl hřejivější než její hlas. Vzhledl jsem k jejímu zraku. Modrý led. Sklopil jsem oči a nadechl se. "Mám podat hlášení, má královno?"

"Pokud se tím zodpovíš ze svých selhání, pak ano." To mne zarazilo. Očima jsem zalétl k ní, ovšem ačkoli se naše pohledy střetly, nebylo to žádné setkání. To děvče v Kettricken bylo sežehnuto na popel, stejně jako se ve slévárně ze železné rudy vypalují a vytloukají nečistoty. A s ním zřejmě vzal za své i jakýkoli citový vztah k bastardímu synovci jejího manžela. Seděla přede mnou jako vládkyň a soudkyně, nikoli jako přítelkyně. Nečekal jsem, že tu ztrátu ponesu tak bolestně.

Navzdory svému dobrému předsevzetí jsem svolil, aby se i do mého hlasu vetřel chlad: "Podrobím se

soudu své královny v této věci," navrhl jsem.

Byla nelitostná. Donutila mě začít nikoli okamžikem mé smrti, ale o mnoho dní předtím, v době, kdy jsme poprvé začali osnovat tajný odsun krále Shrewda z Buckkeepu a Regalova dosahu. Stál jsem před ní a musel přiznat, že pobřežní vévodové se na mne obrátili s nabídkou, že mě uznají za následníka trůnu namísto Regala. Dokonce ještě hůře, musel jsem jí vyklopit, že ačkoli jsem to odmítl, slíbil jsem jim, že se za ně postavím a ujmu se velení hradu Buckkeep a ochrany pobřeží Bucku. Chade mě kdysi varoval, že tohle by bylo tak blízko velezradě, že by v tom ani žádný rozdíl nebyl. Byl jsem však již až k smrti znaven všemi svými tajnostmi, a tak jsem je neúprosně odhaloval. Více než jednou jsem si přál, aby v místnosti nebyla Starling, poněvadž jsem se děsil toho, že by jí má výpověď mohla posloužit k tomu, aby o mně složila pranýřující píseň. Pokud ji však královna pokládala za hodnou důvěry, nebylo na mně, abych ji zpochybňoval.

A tak jsem pokračoval výčtem sledu úmorných dní. Poprvé si ode mne vyslechla, jak král Shrewd zemřel v mém náručí a jak jsem pronásledoval a zabil Serene a Justina ve Velkém sále před očima všech. Když došlo na dny v Regalově hladomorně, neměla se mnou slitování. "Nechal mne mlátit a trýznit a já bych tam byl zahynul, kdybych nefingoval vlastní smrt," řekl jsem. To jí však nestačilo.

Nikdo, ani Burrich, neznal úplnou pravdu o těchto dnech. Obrnil jsem se a pustil se do toho. Po chvíli se mi roztrásl hlas. Ve svém vyprávění jsem se zajíkl. Pak jsem se zahleděl na zeď mimo ni, nadechl se a pokračoval. Jednou jsem na ni pohlédl a zjistil jsem, že zbělela jako led. Přestal jsem myslet na události, které se skrývaly za mými slovy. Slyšel jsem svůj vlastní hlas, jak nevzrušeně vypráví o všem, co se stalo. Když jsem mluvil o tom, jak jsem se v cele spojil přes Umění s Veritym, uslyšel jsem, jak Kettricken vtáhla dech. Kromě toho se v místnosti neozval jediný zvuk. Když jsem očima zabloudil k Chadeovi, zjistil jsem, že sedí, mrtvolně nehybný, čelisti zaťaté, jako kdyby sám podstupoval nějaké mučení. Prokousával jsem se svým příběhem stále dál, vyprávěje jim bez úsudku o svém zmrtvýchvstání zásluhou Burriche a Chadea, o magii Moudrosti, která to umožnila, a o dnech, které následovaly potom. Popsal jsem náš pohnutý rozchod, podrobnosti své cesty, okamžiky, kdy jsem byl s to vnímat přítomnost Verityho, a naše krátká setkání, svůj pokus připravit Regala o život i to, jak mi Verity bezděčně vštípil do mysli příkaz, abych šel za ním. Mluvil jsem dál a dál, hlas jsem měl stále chraplavější, jak mi hrdlo a ústa vysychaly od mluvení. Neodmlčel jsem se ani si neoddech, dokud jsem neskončil s popisem svého nedávného plahočení do Jhaampe. A když jsem jí konečně vypověděl celý svůj příběh, zůstal jsem nehybně stát, prázdný a vyčerpaný. Někteří lidé říkají, že když se člověk podělí o své starosti a bolesti, uleví se mu. Pro mne to však nebyla žádná katarze, pouze exhumace hnijících mrtvol vzpomínek, obnažení stále hnisajících ran. Po nějaké době mlčení jsem v sobě našel tolik krutosti, abych se zeptal: "Omlouvá toto hlášení nějak moje selhání, má královno?"

Pokud jsem si však myslel, že ji citově rozpoltím, potom i v tom jsem chybil: "Nezmínil ses vůbec o své dceři, Fitz-Chivalry."

Byla to pravda. Nezmínil jsem se jediným slůvkem o Molly a dítěti. Jako ledová čepel mnou pronikl strach. "Nemyslel jsem si, že by nějak souvisela s mým hlášením."

"Očividně musí," pravila neúprosně Kettricken. Přinutil jsem se pohlédnout na ni. Ruce před sebou měla sevřené. Nechvěly se snad, nelitovala snad toho, co právě řekla? To jsem nemohl říci. "Vzhledem k jejímu rodokmenu s tímto naším jednáním víc než ‚souvisí‘. V ideálním případě by měla být zde, kde bychom ji mohli zaručit míru bezpečí náležití farseerovskému dědici."

Veškerou silou jsem zklidnil hlas: "Má královno, mýlíte se, když ji takto nazýváte. Ani já, ani ona nemáme legitimní nárok na trůn. Oba jsme nelegitimní potomci."

Kettricken zavrtěla hlavou. "Nebereme v úvahu to, co je nebo není mezi tebou a její matkou. Bereme v úvahu pouze její pokrevní linii. Bez ohledu na to, jaký nárok si na ni možná činíš ty, si její původ činí nárok na ni. Já jsem bezdětná." Dokud jsem ji to slovo neuslyšel říci nahlas, nechápal jsem, jak hluboká je její bolest. Jenom před pár okamžiky jsem si myslel, že je bezcitná. Nyní jsem se zamyslel nad tím, zda už není dočista šílená. Tolik zármutku a zoufalství bylo vyjádřeno v jednom slově. Přinutila se pokračovat: "Farseerovský trůn musí mít dědice. Chade mi poradil, že já sama nedokážu semknout lidi, aby se ubránili. V jejich očích jsem stále příliš cizinkou. Ale bez ohledu na to, jak na mě pohlížejí, zůstávám jejich královnou. Mám před sebou povinnost. Musím nalézt způsob, jak sjednotit Šest vévodství a

zapudit vetřelce od našich břehů. Abych to mohla udělat, lidé musejí mít vůdce. Myslela jsem na to, že bych jim nabídla tebe, ale on říkal, že ani tebe by nepřijali. Ta záležitost s tvou domnělou smrtí a praktikování zvířecí magie jsou až příliš na překážku. Když už je to tak, z farseerovské linie zbývá pouze tvoje dítě. Regal se vlastní krvi zpronevěřil. Takže ona teď musí být pro tvůj lid Sacrifice. Pod ní se semknou."

Odvážil jsem se promluvit: "Je to jen dítě, má královno. Jak by mohla..."

"Ona je symbol. To je vše, co od ní budou lidé právě teď požadovat - jen to, že existuje. Později se stane jejich skutečnou královnou."

Bylo mi, jako kdyby mi vyrazila dech. Pokračovala: "Pošlu nyní Chadea, aby ji přivedl sem, kde může být opatrována v bezpečí a řádně vzdělána, než vyroste." Vzdychla. "Ráda bych, aby její matka zde byla s ní. Bohužel musíme dítě nějakým způsobem prezentovat jako moje. Jak se mi hnusí takové klamání. Leč Chade mě přesvědčil o nutnosti tohoto kroku. Doufám, že dokáže také přesvědčit matku tvé dcery." A spíše pro sebe dodala: "Budeme muset říci, že jsme dítě vydávali za mrtvé narozené, aby Regal uvěřil, že ho již žádný dědic neohroží. Můj nebohý synáček. Jeho lid se ani nikdy nedozví, že se narodil. Právě v tom, domnívám se, spočívá jeho úloha Sacrifice."

Přistihl jsem se, že se na Kettricken upřeně dívám a zjišťuji, jak málo zbylo z té královny, kterou jsem poznal na Buckkeepu. Vzpíral jsem se nenávisťně tomu, co právě řekla, popuzovalo mne to. Přesto jsem se mým hlasem zeptal: "Je něco z toho nutné, má královno? Král Verity žije. Já ho najdu a udělám vše pro to, abych vám ho přivedl zpátky. Společně pak budete vládnout na Buckkeepu a vaše děti po vás." "Opravdu? Vskutku? Naše děti?" Ve své odmítavé póze málem potřásla hlavou "To všechno může být, FitzChivalry. Ale já až příliš dlouho vkládala svou naději ve víru, že se věci obrátí správným směrem. Už těmto očekáváním znovu nepodlehnu. Některé věci se musí zkrátka zabezpečit, než se mohou podniknout další rizika. Musí se zajistit dědic farseerovské linie." Chladně se střetla s mým zrakem "Zhotovila jsem prohlášení a svěřila kopu Chadeovi, přičemž další bude uschována v bezpečí zde. Tvé dítě je dědicem trůnu, FitzChivalry."

Po dlouhou dobu jsem udržoval svou duši nedotčenou díky nepatrné naději. Po tolik měsících jsem se vnadil představou, že až všechno jednou provždy skončí, budu se moci nějak vrátit k Molly a znovu si získat její lásku, abych mohl uplatnit nárok na svou dceru jako na vlastní. Jmi muži možná sní o vysokých počtech či bohatství nebo o hrdinských skutcích, které by opěvovali pěvci. Já se chtěl zvečera vracet do malé chýše, usedat do křesla u ohně, záda namožená prací, ruce drsné od celodenní dřiny, a pochovat si na klíně holčičku, zatímco žena, která by mne milovala, by mi vyprávěla o tom, jaký měla den. Ze všech věcí, kterých jsem se musel vždycky vzdát jen kvůli krvi, kterou jsem v sobě nosil, mi tohle bylo nejdražší. Musím se teď vzdát i toho? Musím se pro Molly navždy stát mužem, který ji obelhal, který ji zanechal dítě a nikdy se nevrátil, a potom ještě způsobit, že to dítě ukradli i jí?

Neměl jsem v úmyslu říci to nahlas. Neuvědomil jsem si, že jsem to udělal, dokud královna neodvětila.

"Tohle je pravý význam Sacrifice, FitzChivalry. Člověk si pro sebe nesmí ponechat nic. Nic."

"Tak já se k ní nepřiznám." Ta slova mě pálila na jazyku, že jsem je musel říci "Neprohlásím ji za svoji."

"To ani nemusíš, protože já ji prohlásím za svoji. Nepochybně bude mít farseerovské rysy. Máš silnou krev. Pro naše účely stačí, že já vím o tom, že dítě je tvoje. Ty už jsi to dříve přiznal pěvkyni Starling. Jí jsi řekl, že jsi zplodil dítě s Molly, svíčkařkou z města Buckkeep. Ve všech Šesti vévodstvích zákon uznává svědectví pěvce. Připojila již podpis k dokumentu společně s přísahou, že si je vědoma toho, že dítě je pravý Farseer FitzChivalry," pokračovala a její hlas přešel takřka v laskavý tón, ačkoliv mně její slova zvonila v uších a málem jsem se na místě zapotácel "Nikdo nemůže uniknout osudu. Ani ty, ani tvoje dcera. Ustup o krok nazad a uvidíš, že právě proto přišla na svět. Když se všechny okolnosti spikly, aby odepřely farseerovské hnu dědice, jeden byl přesto nějak zplozen Tebou. Přijmi to, a smiř se s tím."

Tohle nebyla ta správná slova. Možná k nim byla vychovávána, ale mně zase řekli. "Boj neskončil, dokud jsi nevyhrál." Zvedl jsem zrak a rozhlédl se po všech okolo. Nevím, co spatřili v mé tváři, ale jejich rysy znehybněly. "Já mohu najít Verityho," pravil jsem klidně. "A najdu ho."

"Vy chcete svého krále," řekl jsem klidně. Počkal jsem, dokud neuvidím v její tváři souhlas.

"Já chci své dítě," pravil jsem klidně.

"Co to říkáš?" zeptala se ledovým hlasem Kettricken.

"Říkám, že chci ty samé věci, co vy Chci být s někým, koho miluji, vychovávat s tou ženou naše dítě " Střetl jsem se s jejíma očima. "Povězte mi, že to mohu mít. Je to vše, co jsem kdy chtěl" Zpřímá se střetla s mým pohledem "Takový slib ti nemohu dát, FitzChivalry Je příliš důležitá, aby si na ni činila nárok prostá láska "

Ta slova mne zasáhla jako naprosto absurdní a zároveň beze zbytku pravdivá Sklopil jsem hlavu, nikoli na znamení souhlasu. Zíral jsem dírou do podlahy a snažil se najít další volby, další způsoby.

"Vím, co řekneš vzápětí," pravila hořce Kettricken. "Že když si já nárokuji tvé dítě pro trůn, ty mi nepomůžeš najít Verityho. Zvažovala jsem to dlouho a důkladně, takže vím, že se tím připravím o tvoji pomoc. Jsem připravena najít ho na vlastní pěst. Mám mapu. Nějak se mi..."

"Kettricken," vpadl jsem jí do řeči, vyřknuv tiše její jméno, aniž bych uvedl titul. Nezamýšlel jsem to. Viděl jsem, jak ustrnula. Přistihl jsem se, jak zvolna kroutím hlavou. "Ty to nechápeš. Kdyby tu přede mnou stála Molly i s naší dcerou, přesto bych musel najít svého krále. Bez ohledu na to, co se mi děje, bez ohledu na to, jaká je to křivda. Přesto musím Verityho najít."

Má slova proměnila výrazy přítomných v místnosti. Chade zvedl hlavu a podíval se na mne s krajní hrdostí zářící v jeho zelených očích. Kettricken se natočila stranou, potlačujíc mžikáním slzy. Myslím, že se asi cítila mírně zahanbená. Pro šaška jsem byl opět jeho Katalyzátor. Ve Starling vyrašila naděje, že bych přece zasluhoval zápis do legend.

Ale uvnitř mne hlodal zdrcující hlad po absolutnu. Verity mi ho ukázal v jeho ryzi fyzické podobě. Odpovím na apel svého krále vznesený Uměním a posloužím mu, jak jsem přísahal. Nyní mne však volalo ještě něco. Umění.

4 Hory

Člověk by se mohl domnívat, že Horské království se svými rozptýlenými vískami a roztroušeným lidem je nová říše, jen nedávno sloučená dohromady. Ve skutečnosti se však jeho historie datuje v čase mnohem hlouběji než kterýkoli z písemných záznamů o Šesti vévodstvích. Nazývat tento region královstvím je pojmenování vskutku nevhodné. Rozliční lovci, pastevcí a farmáři, kočovní i usedlí, za starých dob postupně dávali svoji věrnost Soudkyni, ženě veliké moudrosti, která sídlila v Jhaampe. Ačkoliv tato osoba vešla v cizině ve známost jako horský král nebo královna, pro obyvatele Horského království je to Sacrifice, člověk, který je ochoten dát všechno, dokonce i život, v zájmu těch, jimž vládne. První Soudkyně, která žila v Jhaampe, je nyní již jen stínovou postavou z legend a její činy jsou známy pouze z písní, které si horalé stále zpívají.

Jakkoli jsou tyto písně staré, proslýchají se dokonce ještě starší zvěsti o dávnějším vládcí a hlavním městě. Horské království, jak ho známe dnes, sestává téměř výhradně z kočovného lidu a usedlosti na východních úbočích hor. Za horami leží zaledněné pobřeží, jež hraničí s Bílým mořem. Několik málo obchodních stezek se stále vine mezi ostrými výčnělky hor a míří k lovcům, kteří v těchto zasněžených místech žijí. Směrem na jih od hor se nacházejí neobydlené lesy Deštné divočiny a kdesi i pramen Deštné řeky, která platí za obchodní hranici s Chalcedskými státy. Tohle jsou jediné země a národy za horami, jež byly skutečně zaneseny do map. Přesto odjakživa existovaly legendy o další zemi, nepřístupné a ztracené mezi štíty velehor za Horským královstvím. Když člověk cestuje hlouběji do hor, až za hranice národa, který spadá pod Jhaampe, krajina je stále drsnější a nepoddajnější. Sníh ve vyšších polohách nikdy úplně neroztává a v některých údolích se táhnout pouze jazyky ledovců. V některých oblastech prý z puklin v zemi mohutně prýští pára a kouř a země se může mírně zachvět nebo i otřást v prudkých poryvech. Existuje jen málo důvodů, pro něž by se člověk odvážil do těchto končin horské suti a útesů. Lov je snazší a výnosnější na zelených úbočích. Pastvy zde není dost na to, aby přilákala stádo nějakého pastýře.

Co se této země týče, každý zná tradiční zkazky, jež představují o dalekých zemích plodí. Sami draci a obři, prastará rozpadlá města, divocí jednorožci, hromady pokladů a tajné mapy, zaprášené ulice dlážděné zlatem, údolí, kde vládne věčně jaro a ze země vyvěrají horké prameny, obávání černokněžníci zakletí v drahokamových jeskyních a pradávne zlé síly zapuštěné v zemi. To vše se údajně nachází v prastaré, bezejmenné zemi za hranicemi Horského království.

Kettricken vskutku předpokládala, že bych jí mohl odmítnout pomoc při hledání Verityho. Během dnů mého zotavování dospěla k odhodlání, že ho najde na vlastní pěst, a za tím účelem shromáždila zásoby a zvířata. V Šesti vévodstvích by královně byla k dispozici královská pokladnice jakož i vynucená štedrost jejích šlechticů. To ale nebyl případ Horského království. Zde, dokud byl král Eyod naživu, nebyla ničím víc než mladší příbuznou Sacrifice. A ač se předpokládalo, že jednoho dne nastoupí po něm, nedávalo jí to žádné právo volně nakládat s bohatstvím lidu. Vlastně i kdyby byla Sacrifice, neměla by k bohatství a zdrojům přístup. Sacrifice a jeho nejbližší rodina žili ve svém velice krásném obydlí docela prostě. Celé Jhaampe, palác, zahrady, fontány, to všechno patřilo lidu Horského království. Sacrifice neměl v ničem nedostatek, ale zároveň ani neměl nadbytečný majetek.

A tak se Kettricken se svými potřebami obrátila nikoli na královskou pokladnici nebo šlechtice dychtící vetřít se do její přízně, ale na staré přátele a bratrance. Oslovila v této věci i svého otce, ale ten jí řekl, přísně, leč smutně, že nalezení krále Šesti vévodství je pouze v jejím zájmu, a ne v zájmu Horského království. Jakkoli se rmoutil spolu se svou dcerou nad zmizením muže, jehož milovala, nemohl odvádět prostředky na úkor obrany Horského království před Regalem z Šesti vévodství. Bylo mezi nimi takové pouto, že jeho odmítnutí dokázala přijmout s pochopením. Zahanbovalo mne pomyslení, že právoplatná královna Šesti vévodství musí spoléhat na milodary od svých příbuzných a přátel. Ale jen tehdy, když jsem v sobě neživil zlost vůči ní.

Výpravu zorganizovala podle svých představ, a ne mých. Jen málo z toho se mi zamlouvalo. Během pár dní před našim odjezdem se ráčila na mne obrátit v několika bodech, ale mé názory byly smeteny ze stolu pokaždé, kdy je vyslechla. Mluvili jsme jeden s druhým zdvořile, bez emocí vyvolaných zlostí či přátelstvím. Neshodovali jsme se v mnoha oblastech, a když náhodou ano, udělala stejně to, co sama pokládala za nejmoudřejší. Nikdy to neřekla, ale mlčky vycházela z toho, že mé úsudky byly v minulosti naprosto mylné a krátkozraké.

Nechtěl jsem brát s sebou žádné soumary, kteří by mohli strádat hladem a zimou. Jakkoli jsem se proti tomu obrňoval, vlivem Moudrosti jsem byl vůči jejich bolesti zranitelný. Avšak Kettricken opatřila půl tuctu tvorů, jimž podle ní nevadil sníh a zima a spíše než pastvou se živili okusováním výhonků. Byli to jepové, zvířata uvyklá životu v odlehlejších částech Horského království. Připomínali mi dlouhokrké kozy, místo kopyt měli však tlapy. Věřil jsem jenom málo tomu, že dokážou unést tolik, aby to stálo za všechny ty nepříjemnosti, které s nimi budou. Kettricken mi klidně řekla, že si na ně brzy zvyknu.

To všechno závisí na tom, jak chutnají, prohodil filozoficky Nigteyes. Měl jsem nutkání dát mu za pravdu.

Její volba společníků do výpravy mě iritovala ještě víc. Neviděl jsem důvod, aby sama riskovala život, o tom jsem však již věděl své, než abych se s ní přel. Nelíbilo se mi, že k výpravě patří Starling, a to již od okamžiku, kdy jsem zjistil, že si vymohla, aby mohla jet taky. Její důvod byl stále týž, najít námět k písni, která by jí zajistila reputaci. Místo v naší skupině si koupila, když dala tiše na srozuměnou, že jenom pokud jí bude dovoleno jet s námi, učiní písemný záznam o tom, že dítě Molly je i moje. Věděla, že ji v tom pokládám za zrádkyni, a moudře se pak mé společnosti vyhýbala. Měli s námi jet ještě tři bratrance Kettricken, všechno urostlí, statní a svalnatí lidé, kteří měli ohromné zkušenosti s putováním po horách. Neměla to být velká skupina. Kettricken mne ujistila, že pokud nebude stačit šest lidí, aby Verityho našlo, pak by nestačilo ani šest set. Souhlasil jsem s ní v tom, že je snazší zásobit menší skupinu a že zpravidla cestuje rychleji než větší útvar.

Chade neměl být součástí skupiny. Měl namířeno zpátky na Buckkeep, aby přinesl Patience poselství, že Kettricken vyráží hledat Verityho, a aby zasel sémě zvěstí, že trůn Šesti vévodství má doopravdy dědice. Měl rovněž dohlížet na Burriche, Molly a dítě. Nabídl se, že Molly, Patience a Burrichovi sdělí, že jsem stále naživu. Jeho nabídka přišla poněkud nevhodně, poněvadž dobře věděl, jak nenávislně nesu jeho účast na tom, co podnikl, aby mou dceru zajistil pro trůn. Spolkl jsem však svůj hněv a zdvořile s ním promluvil, načež jsem byl odměněn jeho vážně proneseným slibem, že nikomu z nich o mně nic nepoví. V dané situaci se mi to zdálo být nejmoudřejší. Cítil jsem, že jedině já mohu Molly plně vysvětlit, proč jsem jednal tak, jak jsem jednal. A navíc už mne jednou oplakala jako mrtvého. Pokud bych výpravu nepřežil, nemusela by se již rmoutit jako předtím.

V noci, kdy vyrážel na cestu do Bucku, se Chade se mnou přišel rozloučit. Zpočátku jsme se oba snažili předstírat, že je mezi námi všechno v pořádku. Bavili jsme se o drobnostech, které pro nás oba byly kdysi důležité. Pocítil jsem ryzí smutek, když mi pověděl o Slinkově smrti. Snažil jsem se ho přemluvit, aby s sebou vzal Ruddyho a Sooty a vrátil je do Burrichovy péče. Ruddy potřeboval pevnější ruku, než jakou měl v Jhaampe, a hřebec by byl pro Burriche určitě víc než dopravním prostředkem. Mohl by s ním obchodovat jako s chovným samcem a hříbě Sooty představovalo další zdroj příjmů. Chade ale zavrtěl hlavou a řekl, že musí putovat rychle a nepoutat žádnou pozornost. Jeden muž se třemi koňmi by byl snadným terčem banditů, když už nic jiného. Viděl jsem již vzpurného malého valacha, jehož měl Chade za koně. Třebaže to bylo rozmrzelé zvíře, bylo houževnaté a hbité a rovněž velmi rychlé při honičce na špatném terénu, jak mě ujistil Chade. Když to říkal, usmíval se, a já viděl, že právě tato jeho schopnost byla již důkladně prověřena. Šašek měl pravdu, pomyslel jsem si trpce. Válka a intriky, to bylo jeho. Pohlédl jsem na něj, jak tam přede mnou stál ve vysokých botách a rozvlněném plášti, na vzpínajícího se jelena, jehož nosil tak otevřeně na čele nad svýma zeleně planoucíma očima, a snažil jsem se ho porovnat s tím jemnocitným starým mužem, který mne školil v zabíjení lidí. Stále tu byly patrné jeho roky, ale on je nyní nesl jinak. V duchu jsem se podívil, jaké drogy asi užívá, aby si doplnil energii. Ale přestože byl jiný, byl to stále Chade. Chtěl jsem k němu natáhnout ruce a přesvědčit se, že mezi námi stále existuje nějaké pouto, ale nezmohl jsem se na to. Nechápal jsem sám sebe. Jak pro mne může být stále tak důležitý jeho názor, když přece dobře vím, že mi chce vzít mé dítě a mé štěstí kvůli farseerovskému trůnu? Vnímal jsem to jako svoji slabost, že v sobě nedokážu sebrat sílu vůle, abych ho nenáviděl. Hmátl jsem po té nenávisti, a vyrukoval jsem pouze s klukovskou trucovitostí, která mi zabránila stisknout si s ním před odjezdem ruku nebo mu popřát mnoho štěstí. On moji nevrlost ignoroval, takže jsem si připadal ještě dětinštější.

Když odešel, šašek mi podal kožený sedlový vak, který pro mne schraňoval. Uvnitř byl moc šikovný nůž v krásné pochvě, malý váček s mincemi a sbírka jedů a léčivých bylin včetně hojné zásoby elfí kůry. Zabalený a pečlivě označený, aby byl používán s největší opatrností a jen v krajní nouzi, byl papírový balíček s karisovým semenem. V potlučené kožené pochvě vězel jednoduchý, ale užitečný krátký meč. Pocítil jsem vůči Chadeovi náhlý hněv, který jsem si nedokázal vysvětlit. "To je pro něho typické," zvolal jsem a pohodil vak před šaška na stůl, aby se přesvědčil sám. "Jedy a nože. To si o mně myslí. Takhle mne stále vidí. Smrt je vším, co si pro mne dokáže představit."

"Určitě nepředpokládá, že to použiješ proti sobě," poznamenal šašek mírně. Odstrčil nůž od loutky, kterou opatroval provázky. "Třeba si myslel, že bys to mohl použít na svoji ochranu."

"Ty to nechápeš?" otázal jsem se. "Tohle jsou dary pro chlapce, jehož Chade vyučil v úkladného vraha. Není schopen vidět, že už jím dávno nejsem. Nemůže mi odpustit, že chci mít svůj vlastní život."

"Stejně jako ty mu nemůžeš odpustit, že již není tvým benevolentním a shovívavým učitelem," poznamenal suše šašek. Právě přivazoval motouzy od ovládacího kříže ke končetinám loutky. "Je to trochu děsivé, že ano, vidět ho, jak se tu promenuje jako válečník, radostně se vrhá do nebezpečí kvůli tomu, v co věří, flirtuje se ženami a vůbec se chová, jako by vzal svůj život do vlastních rukou?"

Bylo to jako sprcha studené vody do tváře. Skoro jsem musel přiznat svoji žárlivost, že Chade se směle chopil toho, co mně pořád unikalo. "Tak to vůbec není!" zavrčel jsem na šaška.

Loutka, na níž pracoval, mi káravě pokynula prstem, zatímco šašek se na mě uculoval zpoza její hlavy. Jevila až příliš zlověstnou podobnost s Ratsy. "Pokud dobře vidím," poznamenal k nikomu konkrétnímu, "tak to, co nosí na čele, není hlava Verityho jelena. Ne, ten znak je spíše jako ten, och, no to se podívejme, jako ten, který princ Verity vybral svému bastardnímu synovci. Což nevidíš tu podobnost?" Chvilí jsem mlčel. "A co z toho?" zeptal jsem se rozmrzle.

Šašek smýkl s loutkou ke dveřím, kde to kostnaté stvoření záhadně pokrčilo rameny. "Ani Shrewdova smrt, ani domnělá smrt Verityho tu lasičku nevypudila z úkrytu. Teprve až uvěřil, že tě zavraždili, vzplál v něm tak mocný hněv, že hodil veškeré ukrývání a předstírání za hlavu a prohlásil, že ještě dosadí skutečného Farseera na trůn." Loutka mi pokynula prstem.

"Snažíš se mi tu říci, že to děláš pro mě, kvůli mně? I když ta poslední věc, kterou bych chtěl zažít, je vidět, jak si trůn činí nárok na moji dceru?"

Loutka zkrřížila ruce a zamyšleně pokývala hlavou. "Zdá se mi, že Chade vždycky dělal to, co podle něj

bylo pro tebe nejlepší. Ať už jsi souhlasil či nikoli. Snad to teď vztahuje i na tvou dceru. Bude to koneckonců jeho praneteř a poslední žijící pozůstalý z jeho pokrevní linie. Vyjma Regala a tebe, samozřejmě." Loutka odtančila několik kroků. "Jak jinak bys mohl čekat, že se muž takového stáří bude starat o tak malé dítě? Nečeká, že bude žít navždy. Snad dospěl k názoru, že bude ve větším bezpečí v sedle trůnu, než aby ji převálcovал někdo další, kdo ho chce uchvátit pro sebe." Odvrátil jsem se od šaška a předstíral jsem, že sbírám prádlo na vyprání. Tušil jsem, že mi bude trvat dlouho, než zvážím to, co mi právě řekl.

Byl jsem ochoten akceptovat Kettrickeninu volbu stanů a šatstva pro její výpravu, a byl jsem také natolik upřímný, že jsem jí byl vděčný za to, že považovala za vhodné opatřit přístřeší a oděv také pro mne. Kdyby mě ze svého doprovodu vyloučila úplně, nemohl bych jí to mít tak docela za zlé. Místo toho přišla jednoho dne Jofron, aby mi doručila hromádku šatstva a lůžkovin a aby mi změřila nohu za účelem zhotovení pytlovitých bot, jež byly u horalů v takové oblibě. Ukázalo se, že Jofron je veselá kopa, protože si s šaškem po celou dobu vyměňovali kousavě rozverně poznámky. Jeho plynulá mluva v chyurdštině předčila moji a já měl občas co dělat, abych dokázal sledovat konverzaci, zatímco dobrá polovina šaškových slovních hříček mně unikala docela. Bezděčně jsem si kladl otázku, co vůbec ti dva mezi sebou mají. Když jsem se zde poprvé objevil, považoval jsem ji za jakousi šaškovu žákyni. Nyní jsem si však říkal, zda svůj zájem pouze nepředstírala pod záminkou, aby mu mohla být nablízku. Před odchodem změřila nohu i šaškovi a přitom mu kladla otázky, například jaká barva a úprava bot by mu vyhovovala nejlépe.

"Nové boty?" zeptal jsem se, když Jofron odešla. "Podle toho, jak málo chodíš ven, bych si sotva myslel, že nějaké potřebuješ."

Zpřímá se na mě podíval. Veselost se z jeho tváře vytratila. "Ty víš, že musím jet s tebou," poznamenal klidně. Podivně se usmál. "Proč si jinak myslíš, že bychom byli svedeni dohromady na tomto vzdáleném místě? Právě vlivem vzájemné součinnosti Katalyzátora a Bílého proroka naberou události této doby opět správný kurs. Věřím, že pokud uspějeme, rudé lodě budou zapuzeny od pobřeží Šesti věvodství a Farseer zdědí trůn."

"To by zřejmě vyhovovalo většině proroctví," souhlasila Kettle ve svém koutě u krbu. Právě utahovala poslední řádek na tlustých pletených palčácích. "Pokud pohroma v podobě bezhlavého hladu značí vykování, a vaše činy by tomu učinily přítrž, vyhovovalo by to i dalšímu proroctví."

Její zběhlost, s níž při každé příležitosti vyrukovala s nějakým proroctvím, mě už začínala dráždit.

Nadechl jsem se, načež jsem se šaška zeptal: "A co říká královna Kettricken na to, že se připojíš k její skupině?"

"S ní jsem se o tom nebavil," odvětil lekovážně. "Já se nepřipojuji k ní, Fitzi. Já následuji tebe." Tváří se mu mihl výraz jakéhosi pobavení. "Už od svého dětství vím, že tenhle úkol máme provést spolu."

Nenapadlo mne pochybovat o tom, že s tebou půjdu. Podnikám přípravy už ode dne, co ses tu objevil."

"Stejně jako já," poznamenala klidně Kettle.

Oba jsme se k ní otočili a zůstali na ni civět. Předstírala, že si ničeho nevšimla, zatímco si zkoušela rukavici a pochvalovala si, jak jí padne.

"Ne," řekl jsem bez obalu. Už tak mi stačila vyhlídka na to, že pojdou soumaři. Nechtěl jsem být svědkem smrti dalšího přítele. Bylo zbytečné říkat nahlas, že na takovou cestu je už zoufale moc stará.

"Myslel jsem, že bys mohla zůstat tady, u mě doma," navrhl o něco mírněji šašek. "Na zbytek zimy je tu dřeva dost a nějaké zásoby jídla a -"

"Já předpokládám, že na té cestě zemřu, jestli vás to nějak utěší." Sundala si rukavici a dala ji do páru s druhou. Ledabyly zkontrolovala, co jí zbylo z klubka příze. Začala nahazovat oka a příze jí plynule protékala mezi prsty. "A do té doby si se mnou nemusíte dělat starosti. Učinila jsem vlastní opatření. Stačila troška handlování a nyní mám jídlo a to, co budu potřebovat." Vzhledla ke mně od svých jehlic a tiše dodala: "Mám prostředky na to, abych tu cestu absolvovala až do konce."

Musel jsem obdivovat, s jakým klidem předpokládala, že její život stále patří jí a že s ním může naložit podle svého uvážení. Položil jsem si otázku, kdy jsem ji vlastně začal pokládat za bezmocnou stařenu, která od nynějška bude potřebovat zaopatření. Sklopila oči nazpět ke svému pletení. Bylo to zbytečné,

neboť její prsty pracovaly popaměti, ať už se na ně dívala nebo ne. "Vidím, že mě chápeš," pravila klidně. A bylo to tak.

Nikdy jsem nezažil, že by nějaká výprava vyrazila na cestu přesně podle plánu. Obecně platí, že čím je větší, tím větší obtíže ji provázejí. Ani naše nebyla výjimkou. Ráno předtím, než jsme měli v dohodnutou dobu vyrazit, mne kdosi hrubým cloumáním vyburcoval ze spánku.

"Vstávej, Fitzi, musíme vyrazit hned," řekla stroze Kettricken.

Pomalů jsem se posadil. Vmžiku jsem byl při sobě, ale má hojící se záda mi nedovolovala, abych se pohyboval bůhvíjak rychle. Šašek seděl na kraji své postele a vypadal mnohem ustrašeněji, než jsem u něho kdy viděl. "Co to má znamenat?" chtěl jsem vědět.

"Regal." Nikdy jsem neslyšel tolik nenávisti v jediném slově. Tvář měla bílou jako stěna a střídavě zatínala a povolovala ruce svěšené podél těla. "Vyslal k mému otci posla pod vlajkou vyjednaváče, který řekl, že přechováváme známého zrádce a nepřítele Šesti vévodství. Říká, že když mu tě vydáme, bude v tom spatřovat znamení dobré vůle vůči Šesti vévodstvím a nebude nás pokládat za nepřátele. Pokud však ne, vypustí vojska, která rozmístil podél naší hranice, protože bude vědět, že se proti němu paktujeme s jeho nepřáteli." Odmlčela se. "Můj otec teď zvažuje, co dělat."

"Kettricken, vždyť já jsem jenom záminka," protestoval jsem. Srdce v hrudi mi divoce bušilo. Nighteyes úzkostlivě zakňučel. "Musíš přece vědět, že mu trvalo měsíce, než vojska seskupil. Nejsou tam proto, že já jsem tady. Jsou rozmístěna proto, že se tak jako tak chystá táhnout proti Horskému království. Znáš Regala. Je to jen blaf, aby zjistil, zda tě dokáže přimět, abys mu mne vydala. Jakmile to uděláš, najde si nějakou další záminku k útoku."

"Já nejsem hloupá," odvětila chladně. "Naše hlídky o těch vojskách vědí už týdny. Mezitím jsme dělali, co jsme mohli, abychom se připravili. Naše hory vždycky byly naší nejsilnější obranou. Nikdy předtím jsme však necelili organizovanému nepříteli v takovém počtu. Můj otec je Sacrifice, Fitzi. Musí udělat to, co nejlépe poslouží Horskému království. Takže nyní musí zvážit, zda by se mu vydáním tvé osoby nenaskytla šance vyjednávat s Regalem. Nemysli si, že by otec byl tak hloupý, aby Regalovi důvěřoval. Čím více však oddálí útok proti svému lidu, tím lépe se na něj připraví."

"To vypadá, že už prakticky není o čem rozhodovat," pravil jsem trpce.

"Otec neměl důvod, abych byla přítomna poslově tlumočení vzkazu," poznamenala Kettricken.

"Rozhodnutí je na něm." Zpřímá se střetla s mýma očima a já v nich na chvíli zahlédl stín našeho někdejšího přátelství. "Myslím, že mi snad nabízí šanci, abych tě mezitím někam uklidila. Dříve než se vzepřu jeho příkazu, abych tě vydala Regalovi. Možná má v úmyslu sdělit Regalovi, že jsi uprchl a že tě hodlá dopadnout."

Šašek za zády Kettricken si zatím natahoval kamaše pod noční košili. "Bude to těžší, než jsem plánovala," svěčila se mi Kettricken. "Nemohu do toho zatahovat žádné další horaly. Budeme to muset být jenom ty, já a Starling. My sami. A musíme odjet ihned, do hodinky."

"Budu připraven," slíbil jsem jí

"Střetneme se za Jossovou kůlnou," řekla a odešla.

Pohlédl jsem na šaška. "Nuže Povíme to Kettle?"

"Proč se ptáš mě?" otázal se

Malinko jsem pokrčil rameny. Potom jsem vstal a začal se spěšně oblékat. Vtom jsem si vzpomněl na všechny maličkosti, které jsem neměl připravené, a vzápětí jsem to pustil z hlavy jako zbytečnost. Zakratičko jsme si spolu s šaškem nahodili rance na ramena. Nighteyes vstal, důkladně se protáhl a šel ke dveřím před námi. Ten krb mi bude chybět. S lovem to však bude lepší. Přijal to všechno tak klidně. Šašek se ještě důkladně rozhlédl po místnosti a pak za námi zavřel dveře. "Je to první místo, na kterém jsem kdy žil a které zároveň bylo výlučně moje," poznamenal, když jsme se vzdalovali.

"Tolik toho opouštíš kvůli tomuhle," řekl jsem rozpačitě, vybavuje si jeho nástroje, napůl dokončené loutky, ba i rostliny za oknem. Proti své vůli jsem se za to cítil být zodpovědný. Snad to bylo proto, že jsem byl tak rád, že nejdu sám.

Ohlédl se po mně a pokrčil rameny. "Beru si s sebou sebe. To je vše, co doopravdy potřebuji nebo vlastním." Pohlédl zpátky na dveře, jež vlastnoručně pomaloval. "Jofron se tu o to dobře postará. A o Kettle taky."

Ptal jsem se sám sebe, jestli toho neopouští mnohem víc, než sám ví.

Byli jsme už skoro u kůlny, když jsem spatřil nějaké děti, jak si to pádí po cestě směrem k nám "Támhle je!" vykřiklo jedno a ukázalo k nám Střelil jsem vylekaným pohledem po šaškovi, pak jsem se obrnil v očekávání toho, co přijde. Jak by se člověk mohl ubránit před dětmi? V rozpacích jsem se připravil na útok Vlk ale nečekal Spustil se na břicho do sněhu, ocas vodorovně natažený Když se děti přiblížily, pojednou vystřelil kupředu rovnou na jejich vůdce. "NE!" vykřikl jsem nahlas v hrůze, jenomže nikdo z nich mi nevěnoval pozornost Vlk předními tlapami zasáhl chlapce do hrudi a tvrdě ho srazil do sněhu Vmžiku byl Nighteyes na nohou a hnal se za ostatními, kteří prchali a řičeli smíchem, jak je jednoho po druhém dostíhoval a kosil k zemi. Když tak skolil posledního, první hoch už byl na nohou a hnal se za ním, mamě se však snažil udržet tempo s vlkem, a tak mu divoce chňapal po ocase, zatímco Nighteyes se kolem něj prosmekl s vyplazeným jazykem.

Znovu je všechny povalil, a pak ještě dvakrát, než se zastavil vprostřed jedné ze svých bujarých kliček. Díval se, jak děti vstávají ze sněhu, potom se přes plecko ohlédl po mně. Zahanbeně sklopil uši, znovu pohlédl zpátky k dětem, klátě nízko ocasem. Jedno děvče již lovilo z kapsy tlustý skrojek chleba, zatímco další ho dráždil koženým popruhem, tančil mu s ním před očima nad sněhem a snažil se ho přimět k tahanici. Dělal jsem, že si toho nevšímám.

Dohoním vás později, navrhl mi.

Nepochybně, odvětil jsem suše. Pokračovali jsme s šaškem v chůzi. Jednou jsem se ohlédl a uviděl vlka, jak má zuby zat'até do kůže a je zapřený za všechny čtyři, zatímco dva chlapci tahali za druhý konec.

Tušil jsem, že nyní už vím, jak trávil svá odpoledne. Pocítil jsem tuším zákmít závisti.

Kettricken tam již čekala. V řadě za sebou měla přivázaných na laně šest jepů. Nyní jsem litoval, že jsem si nedopřál čas, abych se o nich více dozvěděl, neboť jsem předpokládal, že ostatní budou vědět, jak se s nimi zachází. "To je i teď bereme všechny?" zeptal jsem se udiveně.

"Trvalo by velice dlouho, než bychom náklad rozbilili a spakovali si pouze to, co budeme potřebovat. Později možná přebytečné zásoby a zvířata někde necháme. Ale prozatím mám jediné přání, abychom byli co nejdříve pryč."

"Pak tedy pojedme," navrhl jsem.

Kettricken se zabodla pohledem do šaška. "Copak ty tady děláš? Jdeš popřát Fitzovi sbohem?"

"Jdu tam, kam jde on," pravil klidně šašek.

Královna se na něj zahleděla a cosi v její tváři takřka zjihlo. "Bude zima, šašku. Nezapomněla jsem na to, jak jsi trpěl chladem cestou sem. Tam, kam jedeme teď, bude zima otálet ještě dlouho poté, co do Jhaampe dorazí jaro."

"Jdu tam, kam jde on," zopakoval klidně šašek.

Kettricken si pro sebe potřásla hlavou. Pak pokrčila rameny. Vykročila do čela řady jepů a lusкла prsty. Vedoucí zvíře mávlo chlupatými ušima a vyrazilo za ní. Ostatní soumaři ho následovali. Jejich poslušnost na mne udělala silný dojem. Zašmátral jsem krátce jejich směrem a našel tak silný stádový instinkt, že se stěží považovali za jednotlivá zvířata. Pokud vedoucí zvíře bude následovat Kettricken, nebudou s ostatními problémy.

Kettricken nás vedla po cestě, jež nebyla o moc větší než stezka. Většinou se vinula za rozptýlenými chatrčemi, které hostily zimní obyvatele Jhaampe. Za kratičkou dobu jsme nechali poslední z chýší za sebou a putovali jsme pralesem. Šašek a já jsme šli za zástupem zvířat. Sledoval jsem soumara před námi a všimal si, jak se jeho široké a ploché nohy placatí na sněhu úplně jako vlčí. Nasadili tempo mírně vyšší, než je pohodlná chůze.

Neušli jsme ještě ani kus cesty, když tu jsem za sebou zaslechl výkřik. Trhl jsem sebou a spěšně se ohlédl přes rameno. Byla to Starling, běžela k nám a ranec na zádech jí poskakoval. Když nás dostihla, vyčítavě řekla: "Odjeli jste beze mě!"

Šašek se zazubil. Já pokrčil rameny. "Vyrazil jsem, když mi to královna přikázala," poznamenal jsem.

Zlostně na nás pohlédla a pak se prohnala kolem nás dopředu, boříc se v prašném sněhu podél cesty, aby předhonila jepy a dostihla Kettricken. Jejich hlasy se jasně nesly studeným vzduchem. "Řekla jsem ti, že odjízďím ihned," pravila přísně královna. "A tak jsem to i udělala."

K mému údivu měla Starling tolik zdravého rozumu, že byla zticha. Chvíli se plahočila hlubokým sněhem

po boku Kettricken. Pak to postupně vzdávala, nechávajíc jepy, šaška a mne, abychom ji minuli. Zařadila se za mě. Věděl jsem, že našemu tempu se bude obtížně přizpůsobovat. Bylo mi jí líto. Pak jsem si vzpomněl na svou dceru a ani jsem se neohlédl, abych viděl, zda nám stačí.

Byl to počátek dlouhého, monotónního dne. Cesta vedla neustále vzhůru, nikdy ne však příkře, ale to ustavičné stoupání bylo dost vysilující. Kettricken ve svém tempu nepolevila, nýbrž udržovala stále stejnou rychlost. Nikdo z nás moc nemluvil. Já měl co dělat, aby mi stačil dech, zatímco jsem se snažil ignorovat postupně narůstající bolest v zádech. Ránu po zásahu šípem již nyní pokrývalo zdravé maso, avšak svaly vespod si stále nařikaly na obnovený hojivý proces.

Nad námi se tyčily mohutné stromy. Většinou to byly jehličnany, některé jejich druhy jsem ještě nikdy předtím neviděl. Okolní šed' krátkého zimního dne proměňovaly v trvalé šero. Nemuseli jsme se potýkat skoro s žádným porostem, scenerie kolem nás většinou sestávala z rovnoměrných řad obrovských kmenů a několik nízko visících větví. Živé větve stromů většinou začínaly až vysoko nad našimi hlavami. Občas jsme míjeli úseky s menšími listnatými stromy, které vyrašily v mezerách rozlehlého lesa, vzniklých úhynem velikých stromů. Cesta byla dobře udusaná, evidentně často využívaná zvířaty a lidmi na sněžnicích. Byla úzká, a pokud by člověk nedával pozor, bylo snadné sejít z cesty a zapadnout překvapivě hluboko do nezdušaného sněhu. Snažil jsem se proto dávat pozor.

Podle horských měřítek panovalo vlidné počasí a já brzy zjistil, že oblečení, které mi obstarala Kettricken, je velmi praktické a mně je v něm teplo. Rozvázal jsem si u krku kabát a pak límec košile, aby tělesná horkost mohla ven. Šašek si stáhl nazad kapuci pláště s kožešinovou lemovkou, jenom aby vyšlo najevo, že pod ní má ještě šedou vlněnou hučku. Díval jsem se, jak mu střapec na čepici za chůze poskakuje. Pokud mu tempo činilo obtíže, neřikal na to nic. Snad se mu nedostávalo dechu, aby si postěžoval, stejně jako mně.

Krátce po poledni se k nám připojil Nighteyes.

"Hodný pejsek," zvolal jsem na něj nahlas.

To není nic oproti tomu, jak tě nazývá Kettle, poznamenal roztomile. Už předem vás všechny lituji, až ta stará čubka dostihne smečku. Má hůl.

Ona jde za námi?

Na beznosého člověka stopuje poměrně dobře. Nighteyes cupital vedle nás, pohybuje se s překvapivou lehkostí i v nezdušaném sněhu podél cesty. Dalo by se říci, že si liboval v zákmitech neklidu, který jeho pach vyvolával mezi ploužícími se jepy. Díval jsem se, jak je všechny předběhl a pak i Kettricken.

Jakmile se ocitl v čele, vyrazil sebevědomě kupředu, jako kdyby věděl, kam máme namířeno. Brzy jsem ho ztratil z dohledu, ale neměl jsem strach. Věděl jsem, že často zakrouží zpátky, aby nás zkontroloval.

"Kettle jde za námi," sdělil jsem šaškovi.

Střelil po mně tázavým pohledem.

"Nighteyes říká, že má na nás pěkný vztek."

Jeho ramena se zvedla a zase klesla s krátkým povzdechem. "Nu což. Má právo na vlastní rozhodnutí," poznamenal sám k sobě. A ke mně potom dodal: "Stále mě to trochu znervózňuje, když to s tím vlkem děláte."

"Vadí ti to? Že mám Moudrost?"

"A nevádí tobě, že se mi musíš dívat z očí do očí?" odvětil.

Stačilo to. Pokračovali jsme v chůzi.

Kettricken udržovala stále rovnoměrné tempo, dokud trvalo denní světlo. Udusané místo ve skrytu několika mohutných stromů nám posloužilo jako zastávka. Přestože se nezdála být často využívaná, nacházeli jsme se na kupecké stezce vedoucí do Jhaampe. Kettricken byla velmi věcná, co se týče toho, jak nás měla všechny na povel. Pokynula Starling k nevelké hranici suchého dříví, chráněného před sněhem plachtovinou: "Vezmi nějaké a zažehni oheň, potom se postarej o to, abys doplnila alespoň tolik, kolik ho použijeme. Staví tu hodně lidí, a za špatného počasí může na tom, že zde bude dříví, záviset život mnohých." Starling pokorně uposlechl.

Potom řídila šaška a mne, když jsme jí pomáhali zřizovat, přístřeší. Když jsme skončili, měli jsme k dispozici stan ve tvaru, jenž silně připomínal klobouk houby. Poté mezi nás rozdělila úkoly vybalení lůžkovin a jejich přemístění do stanu, odlehčení zvířat, přikůlování vedoucího zvířete a rozpuštění sněhu

na vodu. Sama se plně zapojila do práce. Sledoval jsem, s jakou praktičností zřídila náš tábor a dohlédla na naše potřeby. S bolestí jsem si uvědomil, že mi připomíná Verityho.

Jakmile byl zřízen základní tábor, vyměnili jsme si s šaškem pohledy. Šel jsem za Kettricken, která právě kontrolovala jepy. Ta statečně zvířata již čile okusovala pupeny a kůru z menších stromů, které po jedné straně lemovaly tábor. "Myslím, že Kettle jde možná za námi," sdělil jsem jí. "Nemyslíte, že bych se měl kus vrátit a poohlédnout se po ní?"

"Za jakým účelem?" zeptala se mě Kettricken. Ta otázka zněla poněkud necitelně, ale ona pokračovala: "Pokud se jí podaří dostihnout nás, pak se s ní podělíme o to, co máme s sebou. To jistě víš. Tuším však, že se unaví ještě dříve, než se sem dostane, a otočí se zpátky do Jhaampe. Možná že se už otočila."

A možná se vyčerpala a sesula se někde u cesty, pomyslel jsem si. Nešel jsem však nazpět. Z Kettrickeniných slov jsem vycítil drsnou praktičnost horalů. Respektovala by rozhodnutí Kettle vydat se za námi. I kdyby ji ten pokus stál život, Kettricken by nemařila její vůli jednat sama za sebe. Věděl jsem, že mezi horaly není zas tak neobvyklé, že si starý člověk zvolí takzvané odloučení, jakýsi dobrovolný exil, v němž může skoncovat se všemi svými neduhy. Také já respektoval právo Kettle zvolit si životní cestu, nebo při tom pokusu zemřít. To mi však nezabránilo v tom, abych nazpět v našich stopách nevyslal Nighteyese, ať se přesvědčí, jestli je stále na cestě. Rozhodl jsem se věřit tomu, že z mé strany je to pouhá zvědavost. Právě se vrátil do tábora se zkrvaveným zajícem v tlamě. Na mou žádost vstal, protáhl se a ztrápeně mně přikázal: No tak mi aspoň pohlídej maso. A zmizel v houstnoucím šeru.

Právě se dovařila večeře sestávající z ovesné kaše a krbových placek, když do tábora dorazila Kettle s Nighteyesem v patách. Přikradla se k ohni a vstoje si ohřívala ruce, zatímco zlobně civěla na šaška a na mne. Vyměnili jsme si s šaškem pohledy. Byly provinilé. Spěšně jsem Kettle nabídl hrnek čaje, který jsem si právě nalil. Vzala si a napila se, načež vyčítavě řekla: "Odešli jste beze mne."

"Ano," připustil jsem. "Odešli jsme. Kettricken za námi přišla a řekla, že musíme vyrazit hned, takže jsme se s šaškem -"

"Přesto jsem přišla," prohlásila triumfálně, aniž mě nechala dokončit větu. "A hodlám pokračovat v cestě s vámi."

"Jsme na útěku," pravila smutně Kettricken. "Nemůžeme kvůli vám zvolnit tempo."

V očích Kettle se zažehly jiskry. "A copak jsem o to žádala?" zeptala se ostře královnou.

Kettricken pokrčila rameny. "Jen aby vám to bylo jasné," pravila tiše.

"Ano," odvětila Kettle stejně tiše. A bylo ujednáno.

Sledoval jsem tuto slovní výměnu v jistém úžasu. Potom jsem u sebe zaznamenal pocit, že můj respekt k oběma že

nám stoupl. Myslím, že tehdy jsem plně pochopil, jak Kettricken sama sebe vnímala. Byla královnou Šesti vévodství a nepochybovala o tom. Avšak na rozdíl od mnohých se neskrývala za svůj titul, ani se neurazila po pádné Kettlině reakci. Místo toho jí odpověděla jako žena ženě, s respektem, ale i autoritou. Opět jsem tak letmo spatřil její povahu, a zjistil jsem, že jí nemohu nic vytýkat.

Té noci jsme všichni společně sdíleli jurtu. Kettricken nabrala do malé pánve uhlíky z ohně a zanesla ji dovnitř. Naše přístřeší naplnila překvapivě útulná atmosféra. Postavila hlídku, a tu povinnost vztáhla i na sebe a Kettle. Ostatní spali dobře. Já ležel nějakou dobu vzhůru. Opět jsem byl na cestě s cílem najít Verityho. Díky tomu naléhavost jeho příkazu Pojd' za mnou malinko polevila. Byl jsem však zároveň na cestě k oné řece, kde si Verity smočil ruce v syrových vodách Umění. Ta vábivá představa nyní ustavičně číhala na pokraji mé mysli. Rezolutně jsem to pokušení vyháněl z hlavy, ale mé sny ho té noci byly plné. Ráno jsme tábor zrušili dost časně a byli jsme na cestě dříve, než se pořádně rozednilo. Kettricken nám nařídila rozloučit se s druhou, menší jurtou, kterou jsme vezli s sebou pro potřeby původní, větší skupiny. Zanechala ji pečlivě uloženou na naší první zastávce, kde ji někdo další mohl objevit a použít. Odlehčené zvíře místo toho obdrželo náklad ranců, jež nesli lidé. Byl jsem rád, protože pulsující bolest v mých zádech nyní prakticky neutuchala.

Po čtyři dny nás Kettricken udržovala v tomto tempu. Neřekla nám, jestli se vskutku obává pronásledování. Neptal jsem se. Žádné skutečné možnosti k soukromému rozhovoru s kýmkoli ve skupině se nenabízely. Kettricken šla vždycky v čele, za ní zvířata, šašek a já, potom Starling a poměrně daleko za námi se často ploužila Kettle. Obě ženy držely svůj slib Kettricken kvůli stařeně nezvolnila

tempo a Kettle si nikdy nestěžovala. Každou noc dorazila do tábora pozdě, obvykle ve společnosti Nighteyese. Často se objevila právě včas, abychom se s ní podělili o jídlo a přístřeší na noc. Ovšem na druhý den vstávala přesně v okamžiku, kdy Kettricken, a nikdy si slůvkem neposteskla.

Čtvrtou noc, když jsme byli všichni ve stanu a ukládali se k spánku, mě Kettricken znenadání oslovila "FitzChivalry, potřebovala bych se s tebou o něčem poradit," prohlásila

Posadil jsem se, zaskočen formálností její žádosti. "Jsem vám k službám, má královno."

Šašek vedle mne se tlumeně zahihňal. Myslím, že jsme oba vypadali dost divně, jak jsme tam seděli ve změti houní a kožešin a jeden k druhému se obraceli s takovou formálností. Dodržel jsem však etiku.

Kettricken přihodila na pánev pár kousků sušeného dřeva, aby vyšlehly plameny a bylo více světla. Vzala jakýsi glazovaný válec, sejmula z něj víko a opatrně zevnitř vytáhla kus velínu. Když ho šetrně rozbila, poznal jsem v něm mapu, která inspirovala Verityho k výpravě. Připadlo mi divné prohlížet si zašlou mapu za takových okolností. Měl jsem to spojené s mnohem poklidnějším údobím svého života, kdy jsem pokládal za samozřejmou dobrou teplou stravu, kdy mi šli šaty na míru a já věděl, kde budu každou noc spát. Zdálo se mi nespravedlivé, že celý můj svět se tolik změnil od doby, co jsem naposled viděl tuhle mapu, zatímco ona zůstala nezměněná, prastarý cár velínu se zašlými vzory čar na jeho povrchu.

Kettricken ji rozbila na klíně a poklepala na bílé místo. "My se nacházíme asi tady," řekla. Nadechla se, jako by si dodávala odvahy. Poklepala na další místo, podobně neoznačené. "Přibližně tady jsme objevili stopy po boji. Zde jsem našla Verityho plášť a... kosti." Její hlas při těch slovech trochu zakolísal.

Pojednou vzhledla a její oči se střetly s mýma, jako se to nestalo už od časů na Buckkeepu. "Viš, Fitzi, je to pro mne velice těžké. Posbírala jsem ty kosti a myslela si, že jsou jeho. A nyní, pouze na základě tvých slov o jakési magii, kterou neovládám ani nechápu, se snažím uvěřit, že je naživu. Že stále existuje naděje. Ale... držela jsem ty kosti v rukou. A mé ruce nemohou zapomenout na jejich váhu a vychladlost, můj nos na ten pach."

"On žije, má paní," ujistil jsem ji klidně.

Znovu si povzddechla. "A nyní se tě chci zeptat na tohle. Máme jít rovnou tam, kde jsou na mapě vyznačeny stezky, ty, po kterých se chtěl Verity ubírat, jak říkal? Nebo chceš nejprve zavést na místo po tom střetu?"

Na chvíli jsem se zamyslel. "Jsem si jist, že jste na tom místě posbírala vše, co se posbírat dalo, má královno. Mezitím uplynul nějaký čas, část léta a víc než půlka zimy od doby, co jste tam byla naposled. Ne. Nenapadá mne nic, co bych tam mohl najít já, když vaši stopaři ne, navíc když zemi ještě nepokrýval sníh. Verity žije, má královno, a tam rozhodně není. A tak ho nehledejme tam, ale v místech, do nichž měl podle svých slov namířeno."

Rozvážně kývla, ale jestli ji má slova povzbudila, to nedala najevo. Místo toho znovu poklepala na mapu. "Tu cestu, znázorněnou tady, známe. Kdysi to byla kupecká stezka, a třebaže si již nikdo nevzpomíná, kam vlastně vedla, stále se využívá. Vedou k ní stezky z odlehlých vesnic a od srubů osamělých lovců, načež směřuje dále do Jhaampe. Mohli jsme se po ní ubírat po celou tu dobu, ale to já nechtěla. Je až moc využívaná. Šli jsme až dosud tou nejkratší trasou, ač ne právě nejširší. Ale zítra se s tou cestou zkrříme. A až se tak stane, ocitneme se zády k Jhaampe a zamíříme vzhůru do hor." Prstem vyznačila cestu na mapě. "V této části hor jsem nikdy nebyla," řekla prostě. "Zavítalo sem jenom málo lidí, kromě lovců a příležitostných dobrodruhů, kteří sejdou přesvědčit, zda je na starých zkazkách něco pravdy. Zpravidla se vracejí s vlastními příběhy, které jsou ještě podivnější než ty, které je k tomu dobrodružství podnítily."

Díval jsem se, jak bledými prsty zvolna putuje po mapě. Zašlé linie odvěké cesty se rozbíhaly do tří samostatných stezek s odlišnými cíly. Tato cesta začínala a končila, aniž by měla nějaký zřejmý počátek či konec. Ať už bylo na konci těchto čar kdysi vyznačeno cokoli, vybledlo to v inkoustové přízraky. Nikdo z nás ani náhodou nevěděl, který cíl si Verity zvolil. Ačkoli na mapě se nezdály být daleko od sebe, díky horskému terénu je mohly dělit celé dny, ba i týdny. Měl jsem navíc jen malou důvěru v to, že by tak stará mapa byla zhotovena ve spolehlivém měřítku.

"Kam zamíříme napřed?" zeptal jsem se jí.

Na chvíli zaváhala, načež prstem poklepala na konec jedné stezky. "Sem. Myslím, že sem to bude nejbližší."

"Pak je to tedy moudrá volba."

Znovu se střetla s mým pohledem. "Fitzi. Nemohl by ses s ním prostě spojit Uměním a zeptat se ho, kde je? Nebo ho vyzvat, aby za námi přišel? Nebo se ho aspoň zeptat, proč se ke mně nevrátil?"

Po každém úsečném zavrtění mé hlavy její oči nabývaly divočejší výraz. "Proč ne?" zeptala se rozřeseným hlasem. "Cožpak tato velká a tajná magie Farseerů není ani schopna přivolat nám ho v takové krajní nouzi?"

Stále jsem jí hleděl do obličeje, ale přál jsem si, aby bylo přítomno méně našpicovaných uší. Navzdory všemu, co o mně Kettricken věděla, mi stále činilo značné potíže mluvit o Umění s někým jiným kromě Verityho. Pečlivě jsem volil svoje slova: "Kdybych se s ním spojil Uměním, mohl bych ho vystavit velikému nebezpečí, má paní. Nebo přivolat potíže na nás."

"Jak?" dožadovala se.

Krátce jsem zvážil přítomnost šaška, Kettle a Starling. Nedovedl jsem sám sobě vysvětlit tísnivý pocit, který jsem měl, když jsem se otevřeně vyjádřil o magii, jež byla po tolik generací střežena jako tajemství. Tohle však byla má královna a položila mi otázku. Sklopil jsem zrak a řekl: "Koterie, kterou vytvořil Galen, nebyla nikdy oddaná králi. Ani králi Shrewdovi, ani králi Veritymu. Byla vždy nástrojem pro potřeby zrádce, určená k tomu, aby vrhala pochybnosti na královu schopnost a podrývala jeho způsobilost ubránit království."

Zaslechl jsem slabé zajíknutí, jak Kettle prudce zadržela dech, zatímco Kettrickeniny modré oči zešedly jako ocel chladem. Pokračoval jsem: "I teď, kdybych se měl otevřeně spojit Uměním s Veritym, by mohli nalézt způsob, jak nás odposlouchávat. Na základě takového kontaktu by ho mohli objevit. Nebo nás. Mezitím se v Umění zdokonalili a vyslidili takové způsoby jeho využití, o nichž jsem se nikdy neučil. Špehují ostatní praktikanty Umění. Dokáží, toliko za pomoci Umění, způsobit bolest nebo navodit iluzi. Bojím se s králem komunikovat Uměním, královno Kettricken. A to, že ani on se nerozhodl kontaktovat mne, mě jen utvrzuje ve víře, že má opatrnost je táž jako jeho."

Kettricken zbledla jako sníh, zatímco přemítala nad mými slovy. Tíše se pak zeptala: "To vůči němu byli vždycky neloajální, Fitzi? Mluv jasně. Což vůbec nepomáhali při obraně Šesti vévodství?"

Vážil jsem svá slova, jako bych se zodpovídal samotnému Veritymu: "Nemám žádné důkazy, má paní. Ale klidně bych soudil, že vzkazy o rudých lodích na vlnách Umění nebyly občas nikdy doručeny nebo byly záměrně zpožděny. Myslím, že povely, které Verity vysílal členům koterie na strážních věžích, nebyly předány na hrady, které měli střežit. Zároveň ho poslouchali natolik, aby Verity nemohl říci, že jeho vzkazy a rozkazy byly doručeny až hodiny poté, co je vyslal. Jeho vévodům se pak jeho snahy jevily jako nemístné, jeho strategie jako nevhodné nebo pošetilé." Můj hlas postupně umlkal tváří v tvář hněvu, který vzkypěl v Kettrickenině obličeji. Tváře jí rozkvetly nachem, růžemi hněvu.

"Kolik jenom živoů?" zeptala se drsně. "Kolik měst? Kolik mrtvých, nebo ještě hůře, vykovaných? To všechno kvůli zášti jednoho prince, to vše kvůli zmařeným mocenským ambicím jednoho rozmazleného holomka? Jak jen to mohl udělat, Fitzi? Jak mohl vůbec připustit smrt tolika lidí jenom proto, aby ze svého bratra udělal nekompetentního pošetile?"

Na to jsem neměl žádnou skutečnou odpověď. "Snad proto, že o nich nesmýšlel jako o lidech a městech," slyšel jsem tíše říkat sám sebe. "Možná to pro něj byly jen kameny na šachovnici. Verityho bohatství, které je třeba zničit, když už je nemůže získat pro sebe."

Kettricken zavřela oči. "To je neodpustitelné," pravila tíše sama k sobě. Zdálo se, že se jí z toho udělalo zle. S nezvykle mírnou definitivností v hlase dodala: "Budeš ho muset zabít, FitzChivalry."

Tak zvláštní, obdržet to posléze jako královský příkaz. "Já to vím, má paní. Věděl jsem to, už když jsem se o to posledně pokoušel."

"Ne," opravila mne. "Když ses o to pokoušel posledně, bylo to kvůli tobě samotnému. Nevěděl jsi, že právě to mě rozhněvalo? Tentokrát ti ale říkám, že to musíš učinit v zájmu Šesti vévodství." Potřásla hlavou, takřka zaskočena. "Je to jediný způsob, kterým on může pro svůj lid být Sacrifice. Že bude v jejich zájmu zabít, ještě než jim stačí více ublížit."

Prudce se rozhlédla kolem po okruhu lidí schoulených v houních, kteří na ni zamlkle zírali. "Běžte spát," řekla nám všem, jako bychom byli vzpurné děti. "Zítra zase musíme velice časně vstávat a čeká nás náročná cesta. Spěte, dokud můžete."

Starling vyšla ven, aby jako první zaujala noční hlídku. Ostatní znovu ulehli, a když plameny v pánvi pohasly a ve stanu se zšeřilo, vím jistě, že už spali. Já však navzdory své únavě ležel a zíral do temnot. Kolem sebe jsem slyšel pouze zvuky oddychujících lidí a nočního větru, jenž slabě čeřil vzduch mezi stromy. Když jsem zapátral kolem, zaregistroval jsem Nigtheyese slídícího okolo, pořád ve střehu kvůli nepozorným myším. Mír a klid zimou spoutaného lesa vládl všude kolem nás. Všichni až na Starling na hlídce hluboce spali.

Nikdo jiný neslyšel dravý příboj nutkání Umění, které ve mně s každým dalším dnem cesty sílilo. Neřekl jsem královně o své další obavě: že kdybych se s pomocí Umění vydal za Veritym, už nikdy bych se nevrátil, ale místo toho bych se ponořil do té řeky Umění, kterou jsem prve letmo spatřil, a nechal se jí odnést navždy. Už jen při pouhém pomyslení na to pokušení jsem se roztřásl, a jen taktak, že jsem se nepodvolil. Vzápětí jsem se zase obehnal svými zdmi a mezníky, rozmíst'uje všemožné hlídky, jak jsem to znal z dřívějších lekcí, mezi sebe a Umění. Ale dnes v noci jsem je rozestavěl nejenom proto, abych udržel Regala a jeho koterii mimo svou mysl, ale též abych udržel sám sebe uvnitř.

5 Cesta Umění

Jaký je skutečný zdroj magie? Narodí se s ní člověk v krvi, jako se určití psi rodí jakožto stopaři, zatímco jiní jsou nejlepší jako ovčáci? Nebo je to něco, co může nabýt kdokoli svým odhodláním učít se? Či spíše jsou magické síly vlastní kamenům, vodám a půdě tohoto světa, takže dítě nasává schopnosti spolu s vodou, kterou pije, či se vzduchem, který dýchá? Kladu si tyto otázky, aniž bych měl představu, jak se dobrat odpovědí. Kdybychom znali ten zdroj, mohl by například být stvořen čaroděj s velikou mocí někým, kdo by si to přál? Mohla by se pěstovat magie v dítěti stejně, jako se chová kůň pro svoji sílu či rychlost? Nebo by se dalo vybrat dítě a začít s výukou dřív, než bude moci vůbec mluvit? Nebo si postavit dům na určitém místě, aby se člověk napojil na magické síly tam, kde jimi země oplývá nejvíce? Tyto otázky mne natolik děsí, že skoro nemám potřebu domáhat se odpovědí, až na to, že když to nebudu já, může to být jiný.

Bylo časně odpoledne, když jsme dorazili k široké stezce vyznačené na mapě. Naše úzká cesta s ní splynula, jako když se potok vlévá do řeky. Měli jsme se po ní ubírat několik dní. Občas nás provedla okolo malých výsek zapadlých ve skrytu horských vrás, nicméně Kettricken nás bez zastavení hnala neustále dál. Na cestě jsme míjeli další pocestné, s nimiž se zdvořile zdravila, odhodlaně však odvracela všechny snahy o navázání hovoru. Pokud v ní někdo z nich poznal Eyodovu dceru, nikdo to nedal najevo. Přišel však den, kdy jsme od rána do setmění putovali, aniž jsme vůbec zahlédli nějakého pocestného, o vesnici nebo chýši nemluvě. Stezka se postupně zužovala a jediné stopy na ní byly už poměrně staré, nyní překryté čerstvým sněhem. Když jsme na druhý den vstali a vydali se po ní, brzy se ztenčila jen do nejasné stopy mezi stromy. Kettricken se několikrát zastavila a rozhlédla se kolem, jednou nás přiměla vrátit se a pokračovat novým směrem. Pokud se řídila nějakými znameními, pro mne byla příliš nevyzpytatelná.

Té noci, když jsme se utábořili, opět vzala mapu a studovala ji. Vycítil jsem její nejistotu a přišel si sednout vedle ní. Nekladl jsem žádné otázky a nenabízela žádné rady, jen jsem spolu s ní zíral do mapy na zašlé značky. Nakonec ke mně vzhledla.

"Myslím, že jsme tady," pravila. Prstem mi ukázala konec kupecké stezky, po níž jsme dosud putovali.

"Někde na sever od nás bychom měli narazit na tu další cestu. Doufala jsem, že mezi těmito dvěma trasami bude existovat nějaká velice stará spojnice. Ta představa mi dávala smysl, že tahle stará cesta se snad bude napojovat na tu druhou, ještě více zapomenutou trasu. Ale teď..." Povzddechla si. "Zítřka budeme myslím bloudit a doufám, že nám pomůže štěstí."

Její slova žádnému z nás nedodala odvahy.

Nicméně na druhý den jsme pokračovali v cestě. Postupovali jsme stále na sever, napříč lesem, který se zdál být po věky nedotčený sekýrou. Větve stromů se proplétaly vysoko nad námi jako husté krajkoví, zatímco v hloubi pod nerovnou pokrývkou sněhu, který jimi pronikl až na lesní půdu, se prostíraly celé generace spadaneho listí a jehličí. Pro můj smysl Moudrosti měly tyto stromy přízračný život, jenž byl

skoro animální, jako kdyby nabyly nějaké vědomí jen díky svému věku. Bylo to však vědomí širšího světa vláhy a světla, půdy a vzduchu. Náš průjezd vůbec neregistrovaly a já odpoledne konstatoval, že jsem nezjistil nic významnějšího než mravence. Nikdy by mě nenapadlo, že by mne mohl přehlížet strom. Jak jsme hodinu za hodinou putovali, jsem si jist, že jsem nebyl jediný, kdo si kladl otázku, zda jsme se úplně neztratili. Les takového stáří mohl cestu pohltnout už generaci před námi. Kořeny by vyzvedly ze země její valouny, načež by je přikryly listy a jehličí. To, co jsme hledali, již mohlo existovat jen jako čára na staré mapě.

Byl to vlk, pobíhající před námi jako vždy, kdo na to přišel první.

Mně se to vůbec nelíbí, prohlásil.

"Ta cesta je tímto směrem," zavolal jsem na Kettricken před sebou. Můj útlý lidský hlásek připomínal bzučení mouchy ve velikém sále. Byl jsem skoro překvapen, když mne uslyšela a ohlédla se. Vzala na vědomí moji namířenou ruku a pak s pokrčením ramen svedla soumary více na západ. Ještě nějakou dobu jsme kráčeli, než jsem spatřil průrvu rovnou jako šíp ve shluku stromů před námi. Do lesa zde pronikal pruh světla. Kettricken se jala vést soumary na tu širokou plochu.

Co se ti na tom nelíbí?

Celý se otřepal, jako kdyby srst zbavoval vody. Je to příliš lidské. Jako oheň na opékání masa.

To nechápu.

Sklopil uši nazad. Jako veliká síla, která byla umenšena a podrobena lidské vůli. Oheň vždy hledá cestu, aby unikl omezení. Tahle cesta taky.

Jeho odpověď mi nedávala žádný smysl. Potom jsme přišli k cestě. Díval jsem se, jak Kettricken s jepy kráčí napřed. Široká cesta se rovně zařezávala do lesa a její povrch se nacházel o něco níže než lesní půda, jako když dítě zaryje hůlkou v písku a zanechá po sobě rýhu. Podél cesty rostly stromy a skláněly se nad ní, avšak žádný z nich nezapouštěl do cesty kořeny, nerašily z ní ani žádné výhonky. Rovněž sních, jenž pokrýval povrch cesty, nebyl vůbec ničím dotčený, ani ptačí stopou. Nikdo po té cestě nešlapal minimálně od doby, co napadl sníh. Pokud jsem dobře viděl, nekřížily ji ani žádné zvířecí stezky.

Sešel jsem na povrch cesty.

Bylo to jako vkročit tváří napřed do povívajících vláken pavučin. Jako když vám sklouzne kus ledu po zádech. Jako vstup do vyhřáté kuchyně po pobytu na ledovém větru. Byl to fyzický pocit, jenž se mne zmocnil, intenzivní jako každý jiný, a přesto nepopsatelný, jako řekneme mokro či sucho. Zastavil jsem, dočista ohromen. Přesto nikdo z ostatních nejevil známky takového uvědomění, když seskakovali z okraje lesa na povrch cesty. Starling si pro sebe pouze poznamenala, že je tady alespoň mělký sníh a snazší chůze. Ani si nepoložila otázku, proč by sníh na cestě měl být mělký, ale jen si pospíšila za vinoucí se řadou jepů. Já stál pořád na cestě a rozhlížel se kolem ještě několik minut poté, co Kettle vyšla z lesa na povrch cesty. Také ona se zastavila. Na okamžik vypadala ohromeně a cosi zamumlala.

"Řekla jste ‚ražená Uměním‘?" zeptal jsem se.

Trhla zrakem ke mně, jako by si nebyla vědoma, že stojím hned před ní. Zlostně se zatvářila. Chvilí nemluvila. Pak prohlásila: "Já řekla, že jsem ‚stařena k utracení‘! Málem jsem si při tom seskoku zvrtila kotník. Tyhle horalské boty nejsou o nic pevnější než ponožky." Odvrátila se ode mne a belhavě vykročila za ostatními. Já se vydal za ní. Z nějakého důvodu jsem měl dojem, jako bych se brodil vodou, ale ta mi nekladla žádný odpor. Je těžké popsat ten pocit. Jako by se cosi řinulo vzhůru okolo mne a ten proud mě popoháněl kupředu.

Hledá to cestu, jak uniknout omezení, poznamenal opět trpce vlk. Vzhlédl jsem a zjistil, že kluše vedle mě, ale raději na kraji lesa než na hladkém povrchu cesty. Bylo by od tebe rozumnější, kdybys šel tady po náspu se mnou.

Zamyslel jsem se nad tím. Zdá se, že to bude v pořádku. Chůze je tu snazší. Hladší.

Ano, a oheň tě zahřívá, stále více, až tě nakonec spálí.

Na to jsem neměl odpověď. Místo toho jsem kráčel kus cesty po boku Kettle. Po dnech putování za sebou v řadě po úzké stezce to byl náhle snazší a taky důležitější způsob cestování. Po celý zbytek odpoledne jsme kráčeli po té starobylé cestě. Stoupala stále vzhůru, ale ustavičně se klikatila podél horských stěn, takže výstup nikdy nebyl moc příkrý. To jediné, co poznamenávalo hladký povrch zasněžené cesty, byly mrtvé větve tu a tam spadené z korun nad ní a většina již byla notně zpráchnivělá.

Ani jednou jsem nespátřil stopy nějaké zvěře, ani na cestě, ani napříč přes ni.

Ani památky po nějakém zvířecím pachu, potvrdil smutně Nighteyes. Dnes v noci budu muset zajít dále, abych narazil na čerstvé maso pro sebe.

Mohl bys jít hned, navrhl jsem.

Nemám chuť nechat tě na té cestě samotného, sdělil mi striktně.

Co by se mi mohlo stát? Kettle je hned vedle mne, takže bych nebyl sám.

Je to s ní stejně zlé jako s tebou, trval na svém neústupný Nighteyes. Avšak navzdory mým otázkám mi nedovedl vysvětlit, co tím míní.

Jak se však odpoledne chýlilo k večeru, dostavily se mé vlastní představy. Znovu a znovu jsem přistihoval svou mysl, že se nechává unášet živými sny, tak strhujícími úvahami, že vybědnout z nich bylo jako probudit se s úlekem. A jako mnohé sny i tyto praskaly jako bubliny, a já si takřka nevzpomínal, na co jsem to myslel. Na Patience vydávající rozkazy, jako by byla královnou Šesti vévodství. Na Burriche, který koupal dítě a přitom cosi brumlal. Na dva lidi, které jsem vůbec neznal, kladoucí očázené kameny jeden vedle druhého při přestavbě domu. Bylo to jako bláhové, pestrobarevné představy, ale měly tak živý podtón, že jsem svým úvahám skoro věřil. Snadná chůze po cestě, která se zprvu zdála tak příjemná, začínala vypadat jako nedobrovolný spěch, jako by mne nějaký proud ponoukal nezávisle na mé vůli. Přesto jsem nemohl jít příliš rychle, poněvadž Kettle se mnou po celé odpoledne udržovala tempo. Často přerušovala mé myšlenky, aby mi kladla triviální otázky, aby mne upozornila na ptáka nad našimi hlavami nebo aby se mě zeptala, zda mě nebolí záda. Snažil jsem se odpovídat, ale po pár okamžicích už jsem si nevzpomínal, o čem jsme spolu mluvili. Nemohl jsem jí vyčítat, že se na mě kaboní, tak jsem byl popletený, ale ani jsem jaksi nedokázal dostat svoji roztržitost pod kontrolu. Překročili jsme kmen spadený přes cestu. Napadlo mě v té souvislosti cosi hodně divného a chtěl jsem se o tom zmínit Kettle, avšak myšlenka se mi vymkla dříve, než jsem ji stačil podchytit. Byl jsem tak zaujat ničím a vším, že když mě pozdravil šašek, ulekl jsem se. Zíral jsem kupředu, ale již jsem nebyl schopen vidět ani jepy. "FitzChivalry!" křikl znovu, a já se otočil, jen abych zjistil, že jsem prošel nejenom okolo něj, ale okolo celé výpravy. Kettle po mém boku si cosi mumlala, když se otáčela.

Ostatní mezitím zastavili a již sundávali náklad z jepů. "To určitě nemyslíte vážně, stavět stan uprostřed cesty?" zeptala se Kettle vyděšeně.

Starling se šaškem vzhledl od místa, kde právě napínali koží kůže do tvaru jurty. "Bojíte se spěchajících zástupů s povozy?" otázel se sarkasticky šašek.

"Je to tu ploché a rovné. Minulou noc jsem měla pod lůžkem kořen nebo kámen," dodala Starling.

Kettle je ignorovala a obrátila se na Kettricken. "A budeme tu vidět jako na dlani, když by na tu cestu kdokoli vkročil, už z velké dálky v obou směrech. Myslím, že bychom se měli přemístit a utábořit pod stromy."

Kettricken se rozhlédla kolem. "Je už skoro tma, Kettle. A já nemyslím, že bychom se nějak museli obávat pronásledování. Myslím..."

Trhl jsem sebou, když mě šašek vzal za paži a odvedl mě na kraj cesty. "Vylez nahoru," řekl mi drsně, když jsme se ocitli u lesa. Uposlechl jsem a vyškrábal se opět na mechovou půdu lesa. Když jsem byl tam, zív jsem a měl jsem pocit, jako by mi luplo v uších. Téměř vzápětí jsem si připadl bdělejší. Ohlédl jsem se zpátky na cestu, kde Starling s Kettricken sbíraly stanové kůže, aby je přemístily jinam. Kettle již táhla kůly mimo silnici. "Takže jsme se rozhodli tábořit mimo cestu," poznamenal jsem přihloupě.

"Jsi v pořádku?" zeptal se mě šašek úzkostlivě.

"Ovšemže. Záda nejsou horší než obvykle," dodal jsem v domněnání, že se ptal na tohle.

"Stál jsi tam, hleděl do prázdna po směru cesty a nikomu nevěnoval pozornost. Kettle říká, že jsi takový byl po většinu odpoledne."

"Byl jsem trochu zmatený," připustil jsem. Stáhl jsem si rukavici a sáhl si na tvář. "Nemyslím, že by se o mě pokoušela horečka. Bylo to však podobné... horečnaté představy, ostré rysy."

"Kettle říká, že podle ní je to tou cestou. Prý jsi řekl, že byla ražena Uměním."

"To říká ona o mně? Ne. Já myslel, že to řekla ona, když jsme na ni vstoupili. Že byla ražena Uměním."

"Co je to, ražena Uměním?" zeptal se šašek.

"Stvořena za pomoci Umění," odpověděl jsem a ještě dodal: "Myslím. Nikdy jsem neslyšel o tom, že by

se s pomocí Umění něco vytvářelo anebo tvarovalo." Ohlédl jsem se udiveně zpátky na cestu. Plynula tak hladce lesem jako čistě bílá stuha mizející v dáli pod stromy. Napnul jsem zrak a málem jsem byl schopen vidět, co leží za příštím ohybem zalesněného úbočí.

"Fitzi!"

Rozmrzele jsem strhl pozornost zpět k šaškovi. "Co je?" zeptal jsem se.

Celý se chvěl. "Když jsem od tebe odešel, jen jsi tu stál a civěl na tu cestu. Myslel jsem, že jsi šel nasbírat dříví, jenže pak jsem se podíval a uviděl tě, jak tu pořád stojíš. Copak se děje?"

Pomalů jsem zamžoural očima. Chodil jsem po jakémsi městě, prohlížel si zářivě žluté a rudé ovoce navršené u stánků na tržišti. Když jsem však hmátl po tom snu, rázem byl pryč, zanechávaje v mé mysli pouze změt' barev a vůní. "Já nevím. Možná že mám horečku. Nebo jsem jen hodně unavený. Zajdu pro to dříví."

"Půjdu s tebou," prohlásil šašek.

Nighteyes u mých nohou úzkostlivě zavyl. Sklopil jsem k němu zrak. "Co se děje," zeptal jsem se nahlas. Vzhlédl ke mně, srst mezi očima starostlivě naježenou. Zdá se, že mě neslyšíš. A tvé myšlenky nejsou... myšlenkami.

To bude v pořádku. Šašek je se mnou. Běž na lov. Cítím tvůj hlad.

A já tvůj, odvětil zlověstně.

Potom zmizel, ale nerad. Šel jsem za šaškem do lesa, ale jen jsem poponášel v náruči dříví, které on sbíral a podával mi je. Jako bych se nemohl úplně probrat. "Zkoumal jsi někdy něco nesmírně zajímavého, jenom abys náhle vzhlédl a uvědomil si, že uplynuly celé hodiny? Právě tak si teď připadám." Šašek mi podal další kus dřeva. "Ty mě děsíš," sdělil mi tiše. "Mluvíš hodně jako král Shrewd v těch dobách, kdy chřadl."

"Jenže on byl tehdy pod narkotiky, kvůli bolesti," podotkl jsem. "A já ne."

"Právě to mě děsí," řekl mi.

Šli jsme spolu zpět do tábora. Tak dlouho nám to trvalo, že Kettle a Starling mezitím nasbíraly něco na podpal a již rozdělaly ohýnek. Jeho světlo ozařovalo obrysy kopulovité jurty a lidí chodících kolem. Pasoucí se jepové byli jen stíny plující opodál. Když jsme navršili dříví u ohně k pozdějšímu použití, Kettle vzhlédla od vaření.

"Jak se cítíš?" zeptala se.

"O něco lépe," řekl jsem jí.

Rozhlédl jsem se kolem, jestli není třeba něco udělat, ale tábor byl již zřízen beze mne. Kettricken byla uvnitř stanu, zahloubaná do mapy ve světle svíčky. Kettle míchala u ohně kaši, zatímco šašek a Starling, jak zvláštní, se spolu tiše bavili. Já tam tiše stál a snažil se rozpomenout na něco, co jsem chtěl udělat, něco, co jsem v půli přerušil. Ta cesta. Chtěl jsem se znovu podívat na tu cestu. Otočil jsem se a vydal se k ní.

"FitzChivalry!"

Otočil jsem se, vylekán britkostí v Kettleině hlase: "Copak je?"

"Kam jdeš?" optala se. Zarazila se, jako by ji vlastní otázka překvapila. "Totiž, je tady někde Nighteyes? Už nějakou dobu jsem ho neviděla."

"Běžel na lov. Vráti se." Zamířil jsem znovu k cestě.

"Obvykle něco uloví a vrací se touto dobou," pokračovala.

Zarazil jsem se. "Poblíž té cesty není dostatek zvěře, říkal. Takže musel zajít dále." Opět jsem se odvrátil.

"A právě to se mi zdá divné," pokračovala. "Na cestě není ani stopy po pohybu lidí. A přesto se jí zvěř stále vyhýbá. Copak zvířata obvykle nevyužívají ty nejschůdnější cesty?"

Houkl jsem v odpověď: "Některá zvířata ano. Jiná se raději drží ve skrytu."

"Běž pro něj, děvče!" uslyšel jsem Kettle, jak komusi ostře zavelela.

"Fitzi!" uslyšel jsem zvolat Starling, ale byl to šašek, který mne dohonil a vzal mě za paži.

"Pojď zpátky do stanu," přemlouval mě a tahal mne přitom za paži.

"Jen se chci ještě jednou podívat na tu cestu."

"Je tma. Teď už nic neuvidíš. Počkej do rána, až se po ní zase vydáme dál. Prozatím se vrať zpátky do stanu."

Šel jsem s ním, ale podrážděně jsem mu řekl: "To ty se chováš divně, šašku."

"Neříkal bys to, kdybys jen před chvílí viděl ten výraz ve své tváři."

Strava podávaná toho večera byla prakticky stejná jako už předtím od doby, co jsme opustili Jhaampe: hustá obilná kaše s příměsí krájených sušených jablek, trocha sušeného masa a čaj. Bylo to zasycující, ale nikoli povzbuzující. Jídlo mě nedokázalo upoutat natolik, abych si současně nevšímal napjatých pohledů ostatních, kteří mě pozorně sledovali. Nakonec jsem odložil hrnek s čajem a zeptal se: "Copak je?"

Nikdo z nich napřed ani nehlesl. Pak mi Kettricken otevřeně řekla: "Fitzi, dnes v noci nebudeš mít hlídku. Chci, abys zůstal ve stanu a prospal se."

"Jsem v pořádku, mohu držet hlídku," začal jsem namítat, ale královna mi přikázala: "Říkám ti, že dnes v noci zůstaneš ve stanu."

Na chvíli jsem ztratil řeč. Potom jsem sklopil hlavu. "Jak přikazujete. Jsem možná příliš unavený."

"Ne. Je za tím víc než to, FitzChivalry. Dnes večer jsi sotva jedl, a pokud tě někdo z nás nedonutí mluvit, neděláš nic, jen zíráš do dále. Co tě tak rozptyluje?"

Snažil jsem se nalézt odpověď na Kettrickeninu přímou otázku. "Já nevím. Opravdu. Přinejmenším se to dost těžko vysvětluje." Jediný zvuk v tu chvíli vydával praskající oheň. Všechny zraky spočívaly na mě.

"Pokud je člověk vycvičen v Umění," pokračoval jsem rozvláčněji, "uvědomí si, že magie samotná v sobě skrývá jisté nebezpečí. Přitahuje adeptovu pozornost. Když člověk použije Umění, aby vykonal nějakou věc, musí zaměřit pozornost výhradně jenom na svůj záměr a nenechat se rozptylovat nutkáním Umění. Pokud adept vypadne z koncentrace, jestli se poddá Umění samotnému, může se v něm ztratit. Může být pohlcen." Vzhlédl jsem od ohně a rozhlédl se po tvářích všech přítomných. Nikdo se nehýbal kromě Kettle, která velmi nepatrně přikyvovala.

"A dnes, jakmile jsme narazili na tu cestu, jsem pocíťoval něco, co je skoro jako nutkání Umění.

Nepokoušel jsem se použít Umění, vlastně již několik dní jsem se před ním obrňoval, jak jsem mohl, neboť jsem se bál, že Regalova koterie by se mohla pokusit vpadnout do mé mysli a způsobit mi újmu. Ale navzdory tomu jsem cítil, jako by mě Umění vábilo. Jako hudba, kterou téměř slyším, jako velmi jemný zvířecí pach. Přistihuji se, že za tím jdu, snažím se zjistit, co mě to volá. ..."

Strhl jsem zrak zpátky ke Kettle a spatřil v jejích zahleděných očích onen hlad. "Není to proto, že ta cesta je ražená Uměním?"

Její tvář se mihl záblesk hněvu. Sklopila zrak ke svým stařeckým rukám zkrouceným v klíně.

Podrážděně vzdychla. "Může být. Staré legendy, které jsem slýchala vyprávět, praví, že je-li něco raženo Uměním, může to být pro některé lidi nebezpečné. Nikoli pro obyčejné lidi, nýbrž pro ty, kdo mají vlohy k Umění, ale nebyli v něm vycvičeni. Nebo pro ty, jejichž výcvik není natolik pokročilý, aby věděli, jak se mají mít na pozoru."

"Já ještě nikdy neslyšel legendu o věcech ražených Uměním." Obrátil jsem se na šaška a Starling. "A vy?" Oba pomalu zakroutili hlavami.

"Mám dojem," řekl jsem opatrně Kettle, "že někdo tak sečtělý jako šašek by měl na podobné legendy narazit. A vyučená pěvkyně by o nich jistě měla něco slyšet." Dále jsem na ni zpříma hleděl.

Zkřížila si ruce na hrudi. "Já nemohu za to, co oni nečetli nebo neslyšeli," pravila upjatě. "Jen vám říkám, co jsem slyšela já, už dávno."

"Jak dávno?" naléhal jsem. Kettricken naproti se zamračila, ale nezasáhla.

"Už hodně dávno," odvětila chladně Kettle. "V dobách, kdy ještě mladí měli starší v úctě."

Šaškova tvář se rozzářila pobaveným úsměvem. Kettle asi měla dojem, že v něčem triumfovala, neboť hlučně postavila hrnek od čaje do misky po kaši a obojí mi podala. "S umýváním nádobí je řada na tobě," řekla přísně. Vstala a odbelhala se od ohně do stanu. Když jsem pomalu sbíral nádobí, abych ho vytrěl čistým sněhem, stanula vedle mne Kettricken. "Jaké máš podezření?" zeptala se svým přímým způsobem. "Myslíš si, že ona je zvěd, nepřítel mezi námi?"

"Ne. Já si nemyslím, že by byla nepřítel. Ale myslím si, že... něco je. Nejen stará žena s nábožným zájmem o šaška. Něco víc než to."

"Ale nevíš co?"

"Ne. To nevím. Jen jsem si všiml, že o Umění toho zřejmě ví mnohem víc, než bych u ní čekal. Nicméně

je pravda, že starý člověk za svého života nasbírá spoustu divných informací. Možná za tím nic víc není." Vzhlédl jsem ke korunám stromů, které čeřil vítr. "Myslíte, že dnes v noci napadne sníh?" zeptal jsem se Kettricken.

"Zcela určitě. A budeme mít velké štěstí, jestli do rána padat přestane. Měli bychom si nasbírat více dříví a navršit ho u vchodu do stanu. Ne, ty ne. Ty bys měl jít do stanu. Kdybys teď odešel, uprostřed tmy a před sněhovou vánicí, už nikdy bychom tě nenašli."

Už jsem chtěl protestovat, ale ona mě zarazila otázkou: "A co můj Verity. Je lépe vycvičen v Umění než ty?"

"Ano, má paní."

"Myslíš, že by ho tato cesta ponoukala, stejně jako ponouká tebe?"

"Skoro určitě. On byl však vždycky mnohem silnější než já, ať už v Umění nebo v tvrdohlavosti."

Rty jí na okamžik zkřivil smutný úsměv. "Ano, je tvrdohlavý jako mezek." Náhle ztěžka vzdychla.

"Kdybychom tak byli jen muž a žena, žijící daleko od moře i hor. Kdyby tak věci pro nás byly jednodušší."

"Přál bych si totéž," pravil jsem tiše. "Přál bych si mít na rukou mozoly od obyčejné práce, zatímco u nás doma by plápolaly Mollyiny svíčky."

"Doufám, že to budeš mít, Fitzi," řekla tiše Kettricken. "To mi věř. Od toho nás však ještě dělí dlouhá cesta."

"To je pravda," souhlasil jsem. A zavládl mezi námi jakýsi mír. Nepochyboval jsem o tom, že pokud by to okolnosti vyžadovaly, přisvojila by si mou dceru v zájmu trůnu. Nemohla již však změnit svůj postoj k povinnosti a oběti, jako nemohla změnit krev a kosti svého těla. Byla taková, jaká byla. Nebyla pravda, že by mi ona sama chtěla vzít dítě.

A mně, aby mi dcerka zůstala, nezbývalo než přivést jí manžela v pořádku zpátky.

Té noci jsme šli na kutě později, než bylo naším zvykem. Všichni byli unavenější než obvykle. Šašek zaujal hlídku jako první, i navzdory vráskám v jeho obličeji prozrazujícím jisté vypětí. Nový slonovinový potah, který na sebe vzala jeho tvář, působil strašně, když mu byla zima, vypadal jako socha utrpení vyřezaná ze staré kosti. My ostatní jsme nebrali chlad tolik na vědomí, když jsme se přes den pohybovali, ale nemyslím si, že by šaškovi bylo vždy docela teplo. Přesto se pořádně navlékl a šel si stoupnout ven do sílicího větru bez jediného postesknutí. Zbylé osazenstvo stanu se uložilo k spánku. Bouře se zprvu odehrávala jen nad námi, v korunách stromů. Setřesené jehličí se s chrastěním sypalo na kůži jurty, a jak bouře nabývala na síle, padaly i menší větve a občas i hrouda zledovatělého sněhu. Byla stále větší zima a postupně zalézala do každé skulinky v pokrývkách či oděvu. Asi v polovině hlídky odvolala Kettricken Starling se slovy, že bouře bude držet hlídku za nás. Když se Starling vrátila do stanu, v patách za ní vklouzl dovnitř vlk. K mé velké úlevě si nikdo moc hlasitě nestěžoval. Když Starling poznamenala, že zanesl dovnitř sníh, šašek odvětil, že ho na sobě má méně než ona. Nighteyes okamžitě přišel do našeho kouta stanu a lehl si mezi šaška a vnější stěnu. Svou velikou hlavu položil šaškovi na hrud' a ztěžka vzdychl, než zavřel oči. Pocítil jsem skoro žárlivost.

Je mu větší zima než tobě. Mnohem větší. A ve městě, kde byl tak mizerný lov, se často se mnou dělil o jídlo.

Aha. Patří tedy ke smečce? zeptal jsem se s nádechem pobavení.

To mi pověz ty, vyzval mne Nighteyes. Zachránil ti život, krmil tě ze svých úlovků a dělil se s tebou o své doupě. Je s námi ve smečce, nebo ne?

Myslím, že je, řekl jsem po chvilkovém zamyšlení. Nikdy předtím jsem věci v tomto světle neviděl.

Nenápadně jsem se na lůžku posunul, abych byl šaškovi blíže. "Není ti zima?" zeptal jsem se ho nahlas.

"Dokud se třesu, tak ne," odpověděl žalostně. Pak dodal: "Vlastně je mi tepleji, když je vlk mezi stěnou a mnou. Hodně sálá teplem."

"Je ti vděčný za to, že jsi ho v Jhaampe tak často krmil."

Šašek v šeru stanu po mně úkosem pohlédl. "Jistě? Nemyslel jsem si, že zvířata chovají vzpomínky tak dlouho."

To mě zarazilo, až jsem se nad tím musel zamyslet. "Obvykle ne. Ale dnes v noci si vzpomíná na to, jak jsi ho krmil, a je ti vděčný."

Šašek zvedl ruku a opatrně poškrábal Nigtheyese za ušima. Nigtheyes zavrčel radostí jako štěně a šťastně se k němu přitulil. Znovu jsem se podívil všem těm změnám, které jsem u něj pozoroval. Stále častěji byly jeho reakce a myšlenky směsicí lidských a vlčích.

Byl jsem moc unavený na to, abych se tím ještě dále zabýval. Zavřel jsem oči a začal se propadat do hlubin spánku. Po čase jsem si uvědomil, že mám pevně zavřené oči, sevřenou čelist, ale k spánku nejsem o nic blíže. Chtěl jsem se prostě pustit vědomí, tak moc jsem byl unavený, ale Umění mne tak ohrožovalo a vábilo, že jsem se nedokázal sdostatek uvolnit, abych usnul. Stále jsem se vrtěl a snažil se najít tělesnou pozici, která by byla více uvolňující, dokud se mě Kettle na druhé straně stanu ostře nezeptala, jestli nemám blechy. Snažil jsem se zůstat v klidu.

Hleděl jsem do tmy pod stropem stanu a naslouchal větru dujícímu venku a tichému vydechování svých společníků uvnitř. Zavřel jsem oči a uvolnil svaly, aby si odpočalo alespoň tělo. Tak zoufale jsem toužil usnout. Avšak sny Umění mnou cloumaly jako malinké ozubené háčky v mé mysli, až jsem si myslel, že začnu křičet. Většinou byly hrozné. Jakýsi vykovací rituál v pobřežní vesnici, mohutný oheň plápolající v jámě a zajatci vláčení kupředu rozšklebenými ostrovany, kteří jim nabízeli, že je buď vykovají, anebo že je svrhnu do té jámy. Děti tomu přihlížely. S trhnutím jsem svou mysl odtáhl od plamenů.

Zadržel jsem dech a zklidnil roztěkaný zrak. Spi. V noční komnatě na hradě Buckkeep Lacey opatrně sundávala krajku ze staré svatební róby. Rty měla pevně semknuté na znamení nelibosti, zatímco vytahovala nitky, jimiž byla ozdobná výšivka přišitá. "Bude to za velmi dobrou cenu," řekla jí Patience. "Snad to bude stačit, abychom z toho po další měsíc mohli zásobovat strážní věže. On by pochopil, co musíme pro Buck udělat." Držela hlavu vzpřímeně a v černých vlasech měla více šedin, než jsem si vybavoval z dřívějška, zatímco prsty odepínala šňůrky s blyštivými perličkami, jež lemovaly výstřih róby. Její bílá barva časem získala slonovinový nádech a kdysi nadýchané široké sukně nyní schliply visely jedna přes druhou. Vtom Patience nachýlila hlavu, jako by naslouchala, ve tváři zmatený a zamračený výraz. Zmizel jsem.

Silou vši vůle jsem se bránil, abych udržel víčka otevřená. Oheň v nevelké pánvi hořel nízko a vrhal zarudlé světlo. Zahleděl jsem se na kůly, na nichž byly napjaté stanové kůže. Přinutil jsem se zklidnit dech. Netroufal jsem si myslet na nic, co by mne mohlo vylákat z mého vlastního života, ani na Molly, ani na Burriche, ani na Verityho. Snažil jsem se nalézt nějaký neutrální obraz, v němž by má mysl spočinula, něco bez konkrétních souvztažností k mému životu. Vyvolal jsem jakousi oku lahodící krajinu. Hladkou pustou pláň pokrytou bílým sněhem, pokojné noční nebe nad ní. Požehnané ticho... klesl jsem do něj jako do měkké péřové postele.

Jel po ní jezdec, tryskem, hluboko skloněný, jak se přimyká k šíji koně a hnal ho kupředu. Ta dvojice se vyznačovala prostou krásou, běžící kůň, rozevláty mužův plášť umocněný vlajícím koňským ocasem. Nějakou dobu tam nebylo nic víc, jenom temný kůň a jezdec protínající sněhovou pláň ve světle jasného měsíce na obloze. Kůň běžel přímo skvěle, ladně se mu napínaly a smršťovaly svaly, a muž na něm seděl zlehka, až to téměř vypadalo, že spíše než na jeho hřbetě jede nad ním. Měsíc stříbně pableskoval na mužově čele, na kterém se blyštil znak se skákajícím jelenem. Chade.

Objevila se trojice jezdců na koních. Dva se blížili zezadu, ale tito koně běželi znaveně, ztěžka. Osamělý jezdec by je nechal daleko za sebou, pokud by honička pokračovala o něco déle. Třetí pronásledovatel protínal pláň v úhlu vůči ostatním. Jeho strakatý kůň běžel odhodlaně, nedbaje na hluboký sníh, kterým se při pronásledování brodil. Malý jezdec seděl vysoko a bezpečně v sedle, buď žena, anebo mladý muž. Měsíční světlo zlehka tančilo na obnažené čepeli. Nějakou dobu to vypadalo, že mladý jezdec Chadeovi zkříží únikovou cestu, jenomže starý vrahoun ho včas spatřil. Řekl něco svému koni a valach nasadil zdrcující rychlost, prostě neuvěřitelné. Dva těžkopádné pronásledovatele nechal daleko za sebou, jenomže strakáč se nyní ocitl na udusané cestě a dlouhými skoky se snažil valacha dohonit. Nějakou dobu to vypadalo, že Chade mu snadno unikne, ale strakatý kůň byl čerstvější. Valach nedokázal udržet trysk a strakáč svým rovnoměrným tempem postupně zdolával jeho náskok. Mezera mezi nimi se pomalu, leč neúprosně zmenšovala. Pak už strakáč běžel těsně za černým valachem. Tu valach zpomalil, Chade se v sedle otočil a zvedl ruku na pozdrav. Druhý jezdec na něj zavolal, útlý ženský hlásek nesoucí se ledovým vzduchem: "Za Verityho, skutečného krále!" Mrštila po něm nějaký ranec a on jí hodil balíček. Prudce se od sebe oddělili a oba koně sjeli z ušlapané stezky a jejich cesty se široce rozvětvily.

Dusot koňských kopyt slábl noci.

Supící koně pronásledovatelů byli celí zpěnění a mokří a ve studeném vzduchu se z nich kouřilo. Jezdci je s klením zastavili, když dorazili na místo, kde se od sebe Chade a jeho komplicka oddělili. Útržky jejich hovoru se mísily s kletbami, jež se nesly ovzduším: "Zatracení farseerští bandité!" a "Jak teď říci, kdo z nich to má!" a nakonec: "Nemá cenu jezdit zpátky a nechat se kvůli té šlamastyce zbičovat." Zdálo se, že se shodli, neboť nechali své koně vydechnout a pak již pomaleji pokračovali v jízdě po udusané cestě ve směru, kterým přijeli.

Nakrátko jsem našel sám sebe. Zvláštní bylo zjištění, že se usmívám, ačkoliv tvář jsem měl orosenou potem. Onen zážitek zřený Uměním byl silný a pravdivý. Zhluboka jsem vydechoval napětím a vzrušením. Snažil jsem se odtáhnout, avšak marnivý hukot toho vědění byl příliš intenzivní. Chadeův únik mě nadchl hrdostí, nadchlo mě zjištění, že v zemi operují záškodníci, kteří pracují pro Verityho. Svět se přede mnou doširoka rozprostíral a pokoušel mne jako podnos se sladkým pečivem. Mé srdce si rázem zvolilo.

Dítě naříkalo, nekonečným, zoufalým způsobem, jak to děti dělají. Má dcera. Ležela v posteli, stále zabalena v houni, jež byla poseta krůpějemi deště. Tvářičku měla rudou na důkaz opravdovosti svého nářku. Stísnné zoufalství v hlase Molly bylo až děsivé, když řekla: "Buď zticha. Ty nemůžeš být prostě zticha!"

Burrichův hlas, strohý a znavený: "Nebud' na ni zlá. Je to jen dítě. Nejspíš má hlad."

Molly vstala, rty pevně semknuté, ruce zimomřivě zkřížené na hrudi. Tváře měla rudé, vlasy zplhlé v mokřých pramíncích. Burrich pověsil kapající plášť. Někde byli, všichni společně, a právě se vrátili. Uhlíky v krbu již vyhasly, v chýši byla zima. Burrich popošel ke krbu a nemotorně u něj poklekl, dávaje pozor na své koleno, načež začal sbírat třísky na podpal. Vycítil jsem z něj napětí a věděl jsem, jak se namáhá, aby ovládl svůj hněv: "Postarej se o dítě," řekl klidně. "Já mezitím rozdělám oheň a dám vařit nějakou vodu."

Molly si sundala plášť a šla ho rozvážně pověsit vedle jeho. Věděl jsem, jak nesnáší, když jí někdo říká, co má dělat. Dítě neustále naříkalo, nelítostně se připomínalo jako zimní vítr za dveřmi: "Je mi zima, jsem unavená, hladová a zmoklá. Bude se muset naučit, že občas musí zkrátka počkat."

Burrich se shýbl, aby rozfoukal jiskru, a tiše zaklel, když se to nepovedlo. "Její zima, má hlad, je unavená a zmoklá," poznamenal. Jeho hlas nabýval na břitkosti. A vytrvale pokračoval, zatímco rozdělával oheň: "A je moc malá na to, aby s tím mohla něco dělat. A tak pláče. Ne aby tě trýznila, ale aby ti sdělila, že potřebuje pomoc. Jako když štěně kňučí, ženská, nebo když kuře pípá. Nechce tím nikoho soužit." Jeho hlas s každou větou sílil.

"Přesto mě to souží!" prohlásila Molly, hotovíc se k boji: "Bude se z toho prostě muset vykřičet. Jsem moc unavená, abych se s ní zabývala. A začíná být pěkně rozmazlená. Pořád jenom křičí, aby se mohla chovat. Už vůbec nemám ani chvíli pro sebe. V noci se nemohu ani vyspat. Nakrm dítě, umyj dítě, převlec dítě, podrž dítě. Tohle je teď celý můj život," vychrlila uštěpačně seznam svých stížností. V očích měla onen třpyt, který jsem vídal, když vzdorovala svému otci, a já viděl, jak čeká, že Burrich vstane a půjde po ní. On však místo toho foukl do nepatrného žáru a spokojeně zabrumlal, když vyšlehl úzký jazyk plamene a zažehl zkroucenou březovou kůru. Ani se po Molly nebo plačícím dítěti neohlédl. Přikládal jen na ohýnek větvičku za větvičkou a já žasl nad tím, jak dovede nebrat na vědomí Molly kypící mu za zády vzteky. Já bych nebyl tak vyrovnaný, kdybych ji měl za sebou s takovým výrazem v tváři.

Teprve až se oheň pořádně rozhořel, vstal a obrátil se, nikoli k Molly, ale k dítěti. Prošel okolo ní, jako by tam nebyla. Nevěděl jsem, zda vidí, že se chystá, aby neucukla před náhlým úderem, který od něj napůl čekala. Bodlo mě u srdce, když jsem si uvědomil, jak moc ji její otec poznamenal. Burrich se sklonil nad dítětem a svým uklidňujícím hlasem k ní mluvil, zatímco ji rozbaloval. V jistém úžasu jsem sledoval, jak jí zručně vyměnil plenku. Rozhlédl se kolem, pak vzal svoji vlněnou košili, jež visela přes opěradlo židle, a zabalil malou do ní. Neustále naříkala, ale už jiným tónem. Položil si ji na rameno, zatímco volnou rukou naplnil kotlík vodou a postavil jej na oheň. Počínal si, jako kdyby tam Molly vůbec nebyla. Tvář jí zbělela a vypoučila oči, když začal odměřovat zrno. Jakmile zjistil, že voda ještě nevěre, posadil se s dítětem na židli a rytmicky ji poplácal. Nárek již nebyl tak urputný, jako by ho pláč

postupně zmáhal.

Molly se k nim přisouřala. "Dej mi dítě. Pochovám ji."

Burrich natočil hlavu a zvedl k ní zrak. Hlas měl nevzrušený: "Až budeš úplně klidná a budeš ji chtít chovat, dám ti ji."

"Dáš mi ji hned! Je to mé dítě!" odsekla Molly a natáhla se po malé. Burrich ji zarazil jediným pohledem. Ucouvla o krok zpátky. "Snažíš se mě zahanbit?" zeptala se. Skoro už začínala vrskat: "Je to mé dítě. Mám právo ji vychovávat, jak sama uznám za vhodné. Nepotřebuje celou dobu chovat."

"To je pravda," souhlasil uhlazeně, ale neučinil jediný pohyb, aby jí dítě předal.

"Myslíš si, že jsem špatná matka. Co však ty víš o dětech, abys mohl říkat, že dělám něco špatně?"

Burrich pomalu vstal, trochu se na své bolavé noze zapotácel a opět nabyl rovnováhu. Nabral do měrice obilí. Nasypal ho do vroucí vody a pak zamíchal, aby se všechno zrno namočilo. Pak dal na hrnec poklici a trochu ho odtáhl z dosahu ohně. Po celou tu dobu balancoval s dítětem v ohbí jedné ruky. Mohl jsem říci, co si přitom myslel, než jí odpověděl: "O dětech možná nic. Ale rozumím mlád'atům. Hříbatům, štěňatům, telatům, selatům. Dokonce i dravým kočkám. Vím, že když chceš, aby ti důvěřovaly, často se jich, když jsou malé, dotýkáš. Něžně, ale přitom pevně, aby uvěřily i ve tvou sílu."

Při tom tématu se celý rozehrál. Slýchal jsem tu lekci snad stokrát předtím, obvykle ji uděloval netrpělivým čeledínům. "Nekřičíš na ně, ani neděláš náhlé pohyby, které působí výhružně. Dáváš jim dobrou stravu a čistou vodu, udržuješ je v čistotě a poskytuješ jim přístřeší před nepřízní počasí." Jeho hlas se vyčítavě ztišil, když dodal: "Nepouštíš na ně hrůzu, ani nesměšuješ trest s disciplínou."

Molly při jeho slovech vypadala dost šokovaná. "Disciplína přichází s trestem. Dítě se učí disciplíně, když je trestáno za to, že udělalo něco špatného."

Burrich potřásl hlavou. "Velice rád bych ,potrestal' toho člověka, který ti tohle vtloukl do hlavy," pravil a do hlasu se mu vplížil náznak předchozího hněvu: "Co sis ve skutečnosti odnesla z toho, že na tebe otec pouštěl hrůzu?" zeptal se. "Že dát najevo něhu svému dítěti je slabost? Že obměkčit se a pochovat dítě, když pláče, protože chce tebe, je něco, co by dospělý neměl dělat?"

"Nechci se bavit o mém otci," prohlásila náhle Molly, ale v jejím hlase bylo znát nejistotu. Natáhla se po dítěti jako dítě sahající po oblíbené hračce a Burrich jí malou přenechal. Molly usedla na krbové kameny a rozejpala si blůzu. Dítě se lačně přisálo k jejímu prsu a rázem zmlklo. Po nějakou dobu bylo slyšet pouze mumlání větru venku, bublání ovesné kaše v hrnci a zvuky dřívěk přikládaných Burrichem na ohniště. "Ani tys pokaždé neměl trpělivost s Fitzem, když byl malý," zamumlala jízlivě Molly.

Burrich krátce vybafl smíchem. "Myslím, že s tím by nikdo neměl věčně trpělivost. Když jsem ho dostal na starost, bylo mu pět nebo šest a já o něm nic nevěděl. A byl jsem mladý muž, měl jsem mnoho dalších zájmů. Hříbě můžeš dát do ohrady, psa můžeš na chvíli uvázat. To ale neplatí pro dítě. Ani na okamžik nesmíš nikdy pustit ze zřetele, že máš dítě." Bezmocně pokrčil rameny. "Než jsem to zjistil, stal se středem mého života." Zvláštní krátká odmlka. "Pak mi ho vzali a já jim to dovolil. ... A teď je po smrti." Ticho. Zoufale jsem toužil oba je nahmatat, abych jim pověděl, že jsem naživu. Ale nemohl jsem. Mohl jsem je slyšet, mohl jsem je vidět, ale nemohl jsem je nahmatat. Hlučel jsem jako vítr venku před domem a bušil na jejich mentální zdi, ale marně.

"Co budu dělat? Co s námi bude?" zeptala se náhle Molly do prázdna. Zoufalství v jejím hlase mi rvalo srdce. "Tak jsem to dopracovala. Bez manžela, s dítětem na krku, a není způsob, jak bych se ve světě sama protloukla. Všechno, co jsem si našetřila, je pryč." Podívala se na Burriche. "Byla jsem tak hloupá. Vždycky jsem věřila, že si pro mě přijde, že si mě vezme. Ale on to nikdy neudělal. A teď už ani neudělá." Začala se kolébat, zatímco k sobě tiskla dítě. Slzy se jí nezadržitelně řinuly po tvářích. "Nemysli si, že jsem dnes neslyšela toho starce, který říkal, že mě vídal v městě Buckkeep a že jsem byla Bastardovou děvčkou. Jak dlouho bude trvat, než ta historka proběhne přes celé Capelin Beach? Už si netroufám chodit do města, nemohu jít se vzpřímenou hlavou."

Při jejích slovech cosi v Burrichovi vyhaslo. Celý schlípl, lokty na kolenou, hlavu v dlaních. Zamumlal: "Myslel jsem, žeš ho neslyšela. Kdyby nebyl způli tak starý jako sám bůh, dal bych mu na jeho slova odpověď."

"Nemůžeš nikomu vyhrožovat za to, že říká pravdu," řekla zkroušeně Molly.

Vtom Burrich vztyčil hlavu. "Ty nejsi žádná děvka!" zvolal prchlivě. "Byla jsi Fitzova žena. Není tvá

chyba, že ne všichni o tom věděli."

"Jeho žena," řekla si pro sebe Molly posměšně. "Nebyla, Burrichi. Nikdy si mě nevzal."

"Tak o tobě se mnou vždycky mluvil. Zapřísahám tě, já to vím. Kdyby nebyl zemřel, přišel by si pro tebe. Opravdu. Vždycky choval záměr, že z tebe učiní svou ženu."

"Och, ano, on měl mnoho záměrů. A vyřkl i mnoho lži. Záměry však nejsou skutky, Burrichi. Kdyby každá ženská, která kdy slyšela mužského, jak jí slibuje sňatek, byla vdaná, pak by bylo ve světě o hromadu méně bastardů." Napřímila se a znaveným gestem si s konečnou platností otřela slzy z tváře. Burrich na její slova neřekl nic. Sklopila zrak k maličké tvářičce, ve které se konečně zračil klid. Děťátko usnulo. Molly vsunula svůj prstík do malých dětských úst, aby uvolnila prsní bradavku z miminkova ospalého sevření. Když si pak zapnula blůzu, znaveně se usmála: "Myslím, že cítím, jak sejí klube zub. Možná má jen bolení, jak jí rostou zuby."

"Zub? Ukaž!" zvolal Burrich a přišel blíž, aby se nad dítětem sklonil, zatímco Molly opatrně stlačila růžový dolní rtík a odhalila malinký bílý pŕlměsíček vykukující z dásně. Má dcera se při tom doteku odtáhla a ve spánku se zamračila. Burrich ji od Molly něžně vzal a zanesl ji do postele. Uložil ji, stále zabalenou v jeho košili. Molly u ohně nadzvedla poklici z hrnce a zamíchala kaši.

"Já se postarám o vás o obě," navrhl nemotorně Burrich. Když to říkal, hleděl do země jako dítě.

"Nejsem zas tak starý, abych nesehnal práci, však víš. Dokud se mohu ohánět sekyrou, můžeme ve městě směňovat nebo prodávat palivové dříví. Vystačíme si."

"Ty vůbec nejsi starý," řekla nepřítomně Molly, zatímco do kaše přidala trochu soli. Pak šla ke křeslu a svezla se do něj. Z koše po ruce vzala kus oděvu na spravení a obracela ho v rukou, aby se rozhodla, kde začít. "Každý den vstáváš jako znovuzrozený. Koukni na tuhle košili. Roztržená ve švu na rameni, jako by ji nosil dospívající chlapec. Mám dojem, že s každým dnem mládneš. Sama si však připadám, jako bych s každou uplynulou hodinou stárla. A nemohu žít ze tvé laskavosti navždy, Burrichi. Musím si život zařídit sama. Nějak. Jen nemohu přijít na to, jak začít, zrovna teď."

"Potom si s tím nedělej starosti, zrovna teď," řekl útěšně. Přišel a stoupl si vedle jejího křesla. Zvedl ruce, jako by jí je chtěl položit na ramena. Ale místo toho si je zkřížil na hrudi. "Již brzy bude jaro. Pustíme se do zahrady a znovu začnou rybí tahy. Dole v Capelin Beach možná bude nějaká námezdní práce. Uvidíš, vystačíme si."

Jeho optimismus se v ní čehosi dotkl. "Měla bych začít hned a zhotovit si nějaké slaměné úly. Budu-li mít pořádný kus štěstí, mohlo by to mi vyjít s rojem včel."

"Já znám jedno květinové pole nahoře v kopcích, kde se v létě hojně činí včely. Kdybychom tam rozmístili naše úly, šly by včely do nich?"

Molly se pro sebe usmála. "Včely nejsou jako ptáci, ty trdlo. Rojí se pouze tehdy, když má starý úl velký přebytek včel. Takhle bychom mohli získat roj, ale rozhodně ne dříve než na vrcholu léta či na podzim. Ne. Až přijde jaro a s ním první aktivita včel, pokusíme se najít včelí strom. Pomáhala jsem otci lovit včely, když jsem byla menší, než jsem pochopila, že jim mohu na zimu zřídít úl. Nastražíš talíř s rozehrákým medem, abys je nalákal. Nejprve přiletí jen jedna, a pak další. Jsi-li v tom dobrý, a to já jsem, můžeš vysledovat, kudy létají, až k včelímu stromu. To je samozřejmě teprve začátek. Potom musíš vypudit roj ze stromu do připraveného úlu. Občas, je-li včelí strom malý, ho můžeš prostě setnout a odnést si včeliště matrici domů."

"Včeliště?"

"No přece tu část stromu, ve které hnízdí."

"To tě nepopíchají?" zeptal se nevěřičně Burrich.

"Ne, když to děláš správně," odpověděla klidně.

"Budeš mě muset naučit jak," řekl pokorně.

Molly se natočila v křesle a vzhlédla k němu. Usmála se, ale nebyl to její starý dobrý úsměv. Byl to úsměv, jímž připouštěla, že si pouze předstírají to, že vše půjde tak, jak si předsevzali. Nyní už věděla až příliš dobře, že k žádné naději se nedá zcela upnout. "Pokud mne naučíš psát Lacey a Patience to se mnou začaly a já umím trochu číst, ale psaní mi jde hůř."

"Naučím tě to a ty pak můžeš učit Nettle," slíbil jí

Nettle. Pojmenovala mou dceru Nettle2, po bylině, kterou má ráda, ačkoliv tahle zanechává značné

popáleniny na rukou a pažích, když ji člověk neopatrně sbírá. Vyjadřovalo to snad její pocity ohledně naší dcery? Že působila bolest současně s tím, jak přinášela radost? Zbolelo mě pomyšlení, že tomu tak je. Così se domáhalo mé pozornosti, já se však zuby nehty držel tam, kde jsem zrovna byl. Pokud to bylo nejbližší, jak jsem se v dané chvíli mohl dostat k Molly, pak si vezmu, co se nabízí, a přimknu se k tomu.

Ne, řekl přísně Verity Pojd' okamžitě pryč. Vystavuješ je nebezpečí. Myslíš si, že by váhali je zničit, kdyby je napadlo, že tím mohou zranit a oslabit tebe?

Pojednou jsem byl s Veritym. Tam kdesi mu byla zima, foukal vítr a byla tma. Snažil jsem se uvidět lépe, co kolem nás je, jenže on mi zakryl oči. Tak snadno mne přenesl proti mé vůli sem, tak snadno mi zastřel vidění. Síla jeho Umění byla úděsná. Přesto jsem dokázal vycítit, že je unavený, vyčerpaný bezmála k smrti, i navzdory té mocné síle. Umění bylo jako silný hřebec a Verity jako otřepené lano, na němž je kůň uvázaný. Každou minutu jím cloumalo a on mu každou minutu odolával.

Jdeme za tebou, řekl jsem mu celkem zbytečně.

Já vím. Pospěšte si. A tohle už víckrát nedělej, už na ně příště nemysli, a už vůbec nemysli na jména těch, kdo by nám mohli uškodit. Každé zašeptání je zde výkřikem. Disponuji moci, jakou si ani neumíš představit, silami, kterým nemůžeš vzdorovat. Ať se hneš kamkoli, tví nepřátelé tě mohou následovat. Tak nenechávej žádné stopy.

Ale kde jsi ty? zeptal jsem se ještě, když mě od sebe odstrčil.

Najdi mě! přikázal mi a mrštil mne zpět do mého těla a života.

Posadil jsem se na lůžku a křečovitě zalapal po dechu. Jako bych byl s někým zápasil a byl sražen zády naplocho na zem. Nějakou dobu jsem vydával nepatrné zvuky, jak jsem se snažil naplnit si plíce vzduchem. Nakonec jsem se zhluboka nadechl. Rozhlédl jsem se co nejpozorněji ve tmě kolem sebe. Venku za stěnami stanu skučela větrná bouře. Pánev uprostřed místnosti vydávala mírný rudý žár, který jen chabě ozařoval pouze zachumlanou postavu Kettle spící poblíž.

"Jsi v pořádku?" zeptal se tiše šašek.

"Ne," odpověděl jsem stejně tiše. Ulehl jsem na záda vedle něj. Náhle jsem byl příliš unavený na to, abych dokázal myslet, příliš unavený, než abych se zmohl ještě na nějaké další slovo. Šašek mě překvapil tím, že mne jemně ovinul svou paží. Vděčně jsem se k němu přisunul blíž, vnímaje to teplo. Můj vlk mě obestřel svým soucitím. Čekal jsem, že šašek řekne něco konejšivého. Byl natolik moudrý, že to nezkusil. Upadl jsem do hlubin spánku, s touhou po slovech, která neexistovala.

6 Strategie

Do města Jhaampe šlo šest mudrců spolu,
vylezli na horu, aniž kdy slezli dolů,
maso své našli a kůže pozbyli,
na kamenných křídlech odlétli.

Do města Jhaampe šlo pět mudrců spolu,
kráčeli po cestě ni vzhůru, ni dolů,
rozpolcení byli a jedním se stali,
aniž posléze úkol svůj završili.

Do města Jhaampe šli čtyři mudrci spolu,
hles jeden nezazněl v jejich rozhovoru,
královnu prosili, ať nechá je jít,
co s nimi bylo, nemůže nikdo říct.

Do města Jhaampe šli tři mudrci spolu,
aby lidu zachránili korunu jeho králů.

Když ale horu zdolat zkoušeli,
dole se, hrůza, na kaši rozmázli.

Do města Jhaampe šli dva mudrci spolu,
ženy něžné našli tam, jim vzdali chválu
. Z výpravy sešlo a oni v lásce žili,
snad moudřejší než ti před nimi byli.

Do města Jhaampe šel jeden mudrc v míru,
královnu i korunu odmítnout měl sílu,
úkol svůj splnil a oddal se snům,
kosti své svěřil kamenům.

Do města Jhaampe lidem moudrým netřeba jít,
na horu lézt a dolů se více nevrátit.
Daleko moudřejší a ještě odvážnější jest
doma být a čelit smrti, toť cesta cest.

"Fitzi? Jsi vzhůru?" Šasek se nade mnou skláněl, tvář těsně u mé. Zdál se být zneklidněný.

"Myslím, že ano." Zavřel jsem oči. V mysli mi probleskovaly mnohé představy a myšlenky. Nedokázal jsem poznat, které z nich jsou moje. Snažil jsem se rozpomenout, jestli je nějak důležité to vědět.

"Fitzi!" Tohle byla Kettricken, jež se mnou zatřásla.

"Posaďte ho," navrhla Starling. Kettricken mě okamžitě uchopila vepředu za košili a vytáhla mě do sedu. Při té náhlé změně pozice mne obestřely mráčky. Nedokázal jsem pochopit, proč po mně chtějí, abych byl vzhůru uprostřed noci. Taky jsem jim to řekl.

"Je poledne," odvětila stroze Kettricken. "Bouře od minulé noci nepolevila." Zblízka se na mě zadívala.

"Nemáš hlad? Nechtěl bys šálek čaje?"

Zatímco jsem se usilovně rozhodoval, zapomněl jsem, na co se mne ptala. Bylo tam tolik potichu se bavících lidí, že jsem nedokázal oddělit své myšlenky od jejich. "Prosím za prominutí," pravil jsem zdvořile té ženě. "Na co jste se mě ptala?"

"Fitzi!" sykl ten bledý muž dost podrážděně. Hmátl za mě a přitáhl si k sobě nějaký ranec. "Má tu elfi kůru, na čaj. Nechal mu ji Chade. Mělo by ho to přivést znovu k sobě."

"On to nepotřebuje," řekla ostře nějaká stařena. Přišourala se ke mně, natáhla ruku a chňapla mne za ucho. Pevně ho přiskřípla mezi prsty.

"Ouvej! Kettle!" osopil jsem se na ni a chtěl se odtáhnout. Její bolestivý stisk však nepolevoval. "Probud se!" řekla mi přísně. "Teď hned!"

"Já jsem vzhůru!" zapřísahal jsem ji, načež se na mě zamračila a pustila mé ucho. Zatímco jsem se v jistém zmatku rozhlížel kolem, zlostně zamumlala: "Jsme příliš blízko té proklaté cesty."

"Je venku ještě bouře?" zeptal jsem se zmateně.

"To jsme ti říkali už šestkrát," odsekla Starling, ale já slyšel i obavu, jež podbarvovala její slova.

"Měl jsem... minulou noc noční můry. Nespál jsem dobře." Rozhlédl jsem se po kroužku lidí shluklých okolo nevelké pánve. Někdo se mezitím statečně postavil větru a přinesl značnou zásobu čerstvého dříví. Na třínožce nad pánví visel kotlík naplněný tajícím sněhem. "Kde je Nighteyes?" zeptal jsem se, jakmile jsem zjistil, že chybí.

"Loví," odvětila Kettricken. A z úbočí nad námi zazněla ozvěna: Jen s velmi malým úspěchem. Mohl jsem vnímat vítr šlehající do jeho očí. Uši si před ním stáhl dozadu. V takové bouři se nikde nic ani nešustne. Nevím, proč se tu vůbec snažím.

Vrať se a zůstaň v teple, navrhl jsem. V tom okamžiku se Kettricken předklonila a drsně mne štípla do paže. S výkřikem jsem ucukl.

"Věnuj nám pozornost!" osopila se na mě.

"A co tu vůbec děláme?" zeptal jsem se, zatímco jsem si vsedě třel ruku. Ani v jednom případě mi dnes

jejich chování nedávalo smysl.

"Čekáme, až se bouře přežene," sdělila mi Starling. Naklonila se blíž a pohlédla mi do tváře. "Fitzi, co se to s tebou děje? Mám pocit, jako bys tady ve skutečnosti ani nebyl."

"Já nevím," připustil jsem. "Připadám si jako lapený ve snu. A když se nesoustředím, abych zůstal bdělý, začnu se znovu propadat do spánku."

"Tak se soustřed', " doporučila mi poněkud drsně Kettle. Nemohl jsem pochopit, proč na mě má takový vztek.

"Možná by se měl jen prospat," navrhl šasek. "Zdá se být unavený, a podle toho zmítání a lkaní z minulé noci, když spal, měl jen stěží pokojné sny."

"Takže si více odpočine, když nyní zůstane vzhůru, než kdyby znovu upadl do podobných snů," naléhala neúprosně Kettle. Vtom mě prudce dloubla do žeber. "Vyprávěj nám, Fitzi."

"O čem?" zaváhal jsem.

Kettricken rychle přešla do útoku. "Zdalo se ti minulou noc o Veritym?" vyptávala se. "To tě minulou noc tak oblouznilo Umění?"

Vzdychl jsem. Královně se na přímou otázku neodpovídá lži. "Ano," řekl jsem, ale když se jí rozzářily oči, dodal jsem: "Byl to však sen, který vám přinese jen pramalou útěchu. Je naživu, na nějakém místě, kde je mu zima a sužuje ho vítr. Nic víc mi nedovolil spatřit, a když jsem se ptal, kde je, prostě mi řekl, abych ho našel."

"Ale proč by se tak choval?" zeptala se Kettricken. Bolest v její tváři byla tak hrozná, jako by Verity byl odstrčil přímo ji.

"Přísně mne varoval přede vším Uměním. Já... pozoroval jsem Molly a Burriche." Bylo tak těžké to přiznat, protože jsem nechtěl mluvit o ničem z toho, co jsem tam viděl. "Přišel Verity a odvedl mě odtud, načež mě varoval, že naši nepřátelé by je prese mne mohli najít a ublížit jim. Věřím, že právě proto přede mnou tajil, kde se nachází. Poněvadž se bál, že kdybych to věděl, Regal a jeho koterie by si to nějak mohli zjistit."

"Obává se, že pátrají i po něm?" zeptala se udiveně Kettricken.

"Tak mi to připadá. Ačkoli já jsem necítil žádné vibrace jejich přítomnosti, on zdá se věří, že ho vypátrají, ať už s pomocí Umění nebo fyzicky."

"Proč by se s tím měl Regal obtěžovat, když přece všichni věří, že Verity je mrtev?" zeptala se mě Kettricken.

Pokrčil jsem rameny. "Snad aby měl jistotu, že se nikdy nevrátí, snad aby dokázal, že se všichni mýlili. To opravdu nevím, má královno. Soudím, že můj král přede mnou hodně věcí tají. Varoval mě, že koterie ovládá mnohé síly a je mocná."

"Ale Verity je určitě také tak silný, že?" zeptala se Kettricken s dětinskou důvěrou.

"Vládne bouřlivou silou, jakou jsem nikdy předtím nezažil, má paní. Ale musí vynakládat veškerou svou vůli, aby ji měl pod kontrolou."

"Všechna ta kontrola je jen iluze," zamumlala si pro sebe Kettle. "Past na oklamání nevědomých."

"Král Verity je stěží nevědomý, dámo Kettle!" odsekla vztekle Kettricken.

"Ne, to není," souhlasil jsem smířlivým tónem. "A ta slova byla ode mě, ne od Ver... krále Verityho, má paní. Jen se vám snažím vysvětlit, že to, co nyní dělá, je nad mé chápání. Já mohu jen důvěřovat v to, že ví, oč mu jde. A dělat to, co mi on přikázal."

"Najít ho," souhlasila Kettricken. Pak vzdychla. "Kdybychom jen mohli vyrazit okamžitě, hned v tuto chvíli. Ale jen blázen by vzdoroval takové bouři, jako je tahle."

"Zatímco my tu otálíme, FitzChivalry je v ustavičném nebezpečí," sdělila nám Kettle. Všechny zraky se stočily k ní.

"Co tě vede k takovému tvrzení, Kettle?" zeptala se Kettricken.

Kettle zaváhala. "Každý přece může vidět, že to tak je. Pokud ho nenutíme mluvit, jeho myšlenky těkají a jeho pohled se stává prázdným. V noci nemůže spát, aniž by riskoval, že ho uchvátí Umění. Je zřejmé, že za to může ta cesta."

"Přestože tomu tak vsutku je, mně stále není zřejmé, že problém tkví v té cestě. Mohlo by to být vleklou horečkou následkem jeho zranění, nebo..."

"Ne," dovolil jsem si přerušit královnu. "Je to tou cestou. Já nemám žádnou horečku. A nebylo mi takhle, dokud jsme na ni nevstoupili."

"Vysvětli mi to," přikázala Kettricken.

"Já sám tomu nerozumím. Mohu se pouze domnívat, že k zbudování té cesty bylo nějakým způsobem využito Umění. Je přímější a rovnější než kterákoliv jiná cesta, co jsem kdy viděl. Nevrůstá do ní žádný strom, i navzdory tomu, jak velice málo je využívána. Nejsou na ní žádné zvířecí stopy. A všimla jste si toho stromu, který jsme včera překračovali, té klády spadené přes cestu? Pahýl a horní větve byly stále skoro zdravé... ale celý kmen, jenž se ocitl přes cestu, byl zpráchnivělý, že už z něj skoro nic nezbývalo. V té cestě neustále působí nějaká síla, aby ji udržovala čistou a v ideálním stavu. A já si myslím, že ať už je to cokoli, má to spojitost s Uměním."

Kettricken chvíli seděla a dumala nad tím. "A co navrhuješ, abychom udělali?" zeptala se mě.

Pokrčil jsem rameny. "Nic. Alespoň prozatím. Stan tu má dobrou polohu. Byli bychom blázni, kdybychom se ho pokoušeli přemísťovat jinam v takovém větru. Já si prostě musím uvědomovat nebezpečí, které mi hrozí, a snažit se mu vyhýbat. A od zítřka, nebo až vítr utichne, budu putovat podél cesty namísto po ní."

"To pro tebe nebude o nic lepší," zabručela Kettle.

"Možná. Má-li nás však cesta zavést k Veritymu, bylo by pošetilé ji opouštět. Verity tu trasu přežil, a šel po ní sám." Odmlčel jsem se, dumaje o tom, že nyní již lépe chápu některé z roztržitých snů zřených Uměním, jež se mi o něm zdály. "Nějak to zvládnou."

Okruh tváří, které mě pochybovačně sledovaly, nepůsobil moc uklidňujícím dojmem. "To myslím musíš," konstatovala smutně Kettricken. "Existuje-li nějaký způsob, jak bychom ti mohli být nápomocni, FitzChivalry..."

"Není žádný, který by mě napadal," připustil jsem.

"Leda udržovat jeho mysl zaneprázdněnou, jak jen to svedeme," navrhla Kettle. "Nenechávejte ho nečinně sedět ani příliš spát. Starling, ty máš tu svou harfu, nebo ne? Nemohla bys nám zahrát a zazpívat?"

"Mám jakous takous harfu," poopravila ji jízlivě Starling. "Je mizerná v porovnání s mou starou harfou, kterou mi sebrali v Moonseye." Na okamžik pozbyla výraz a zahleděla se zrakem dovnitř. Napadlo mě, jestli tak nevypadám i já, když na mě dotírá Umění. Kettle se natáhla a mírně ji poplácala po koleni, ale Starling sebou při tom dotyku trhla.

"Přesto je to aspoň něco, a pokud si myslíte, že to pomůže, zahrají vám." Nahmátla za sebou svůj ranec a vytáhla z něj zabalenou harfu. Když ji vytáhla z obalu, uviděl jsem, že je to jenom jakýsi rám ze syrového dřeva s nataženými strunami. Měl sice základní proporce její staré harfy, nikoli však její krásu a lesk. Oproti staré harfě byl asi jako jedna z cvičných šermířských zbraní, jaké měla Hod, vůči krásnému meči, užitečná a funkční věc, ale nic víc. Přesto si nástroj posadila na klín a začala ho ladit. Spustila úvodní tóny jedné staré buckské balady, když tu ji přerušil zasněžený čenich, který se objevil ve vchodu do stanu.

"Nighteyesi," přivítal ho šašek.

Mám pro všechny maso, znělo jeho hrdé prohlášení. Víc než dost na to, abychom si pořádně nacpali břicha.

Nepřeháněl. Když jsem se vyplížil ze stanu, abych si jeho úlovek prohlédl, spatřil jsem jakýsi druh kance. Kly a drsné štětiny měl stejné jako divočáci, které jsem ulovil dříve, avšak tento tvor měl větší uši a jeho srst byla černobíle strakatá. Když se ke mně připojila Kettricken, vykřikla údivem a dodala, že takových dosud viděla jen málo, prý jsou však známí tím, že se potloukají po lesích a mají pověst nebezpečné zvěře, již je lepší nechat na pokoji. Rukou v rukavici poškrábala vlka za uchem a vychválila ho za jeho statečnost a obratnost, až se překulil do sněhu, přemožen vlastní pýchou. Koukl jsem se na něj, jak si hoví na hřbetě ve sněhu a větru, a musel jsem se usmát. Vmžiku se vymrštil na nohy, aby mě vzápětí ošklivě štípl do nohy, a dožadoval se, abych "mu otevřel kančí břicho."

Maso bylo prorostlé tukem a vydatné. Většinu řezničiny jsme zastali já a Kettricken, neboť šašek a Kettle strádali neúprosnou zimou, zatímco Starling se vymluvila poukazujíc na své ruce harfenistky. Zima a vlhko jejím stále se hojícím prstům dvakrát neprospívaly. Mně to ovšem příliš nevadilo. Zima a drsné

podmínky při práci alespoň nedovolovaly mé mysli tékat a zároveň bylo nezvykle příjemné zůstat s Kettricken o samotě, byť za takových okolností, neboť při společném výkonu této hrubé činnosti jsme oba zapomněli na svá postavení i minulost a stali se z nás dva lidé, kteří se uprostřed zimy těšili z hojnosti masa. Nařezali jsme maso na dlouhé pruhy, aby se na jehlicích rychle připravilo nad nevelkou pánví, bylo ho dost pro všechny, aby si dopřáli, co hrdlo ráčí. Nighteyes si vzal vnitřnosti a s chutí se pustil do srdce, jater a útrob a potom do přední nohy, spokojeně rozkřupáváje kosti. Přitáhl si tu štětinatou kořist až do jurty, ale nikdo se nepozastavil nad zasněženým, zkrvaveným vlkem, který zalehl ke stěně stanu a hlučně žvýkal maso, snad jenom aby ho pochválil. Připadal mi nesnesitelně spokojený sám se sebou a taky jsem mu to řekl, on mi však pouze sdělil, že já sám jsem nikdy nezískal takovou kořist, nemluvě ani o tom, že bych ji nedotčenou přitáhl, abych se podělil s ostatními. Po celou tu dobu ho šašek škrábal za ušima. Vydatná vůně pečené brzy naplnila stan. Bylo to už několik dní od doby, co jsme měli nějaké čerstvé maso, a díky zimě, kterou jsme mezitím přestáli, nám tučná pečínka chutnala dvojnásob. Naše nálada se zlepšila a málem jsme dokázali zapomenout na vítr a zimu venku, které tak urputně dotíraly na naše malé přístřeší. Když jsme se všichni nasýtili masem, Kettricken nám připravila čaj. Neznám nic hřejivějšího než teplé maso, čaj a dobré přátelství.

Toto je smečka, poznamenal Nighteyes spokojeně ze svého kouta. A já nemohl než souhlasit. Starling si očistila prsty od mastnoty a vzala si harfu od šaška, který si ji předtím vyžádal, aby si ji prohlédl. K mému překvapení se spolu s ní nad harfou sklonil a bledým nehtem přejel po rámu se slovy: "Kdybych tu měl své nástroje, mohl bych dřevo zhublovat tady, a tady, a podobně je i na této straně ohladit do křivky. Myslím, že pak by ti lépe padla do rukou."

Starling na něj tvrdě pohlédla, zaskočena někde mezi podezřením a rozpaky. Hledala v jeho tváři výsměch, ale žádný nenašla. Obezřele poznamenala, jako by mluvila k nám ke všem: "Můj mistr, který mě učil hrát na harfu, se také vyznal ve výrobě harf. Snad v tom byl až moc dobrý. Snažil se mne to naučit a já zvládla základy, on se však nemohl dívat na to, jak 'se pachtím a ryji do krásného dřeva', jak říkal. A tak jsem se sama nikdy nenaučila těm nejjemnějším postupům při tvarování rámu. A s touhle rukou, která je pořád ztuhlá..."

"Kdybychom byli v Jhaampe, tak bych tě nechal pachtit se a rýt si, jak by se ti zachtělo. Tohle je totiž jediný způsob, jak se to doopravdy naučit. Ale tady, prozatím, i s takovými noži, co máme k dispozici, si myslím, že bych z toho dřeva dokázal přesto vykouzlit mnohem půvabnější tvar," pravil otevřeně šašek.

"Kdybys chtěl," přijala tiše jeho nabídku. Přemýšlel jsem, kdy asi odložili své nepřátelství, a uvědomil jsem si, že už několik dní jsem nevěnoval pozornost nikomu jinému než sobě. Přijal jsem již fakt, že Starling se mnou nechce mít nic moc do činění než být jen přítomná, kdybych náhodou učinil něco veledůležitého. Nedělal jsem si na ni vůbec žádné přátelské nároky. Též Kettrickenino postavení a její zármutek mezi námi vztyčily hradbu, kterou jsem se neodvažoval prolomit. Nesdílnost Kettle, co se její osoby týče, také ztěžovala jakoukoli opravdovou konverzaci. Nemohl jsem ale připadnout na žádnou záminku, proč jsem vlastně ze svých úvah v poslední době vyloučil i šaška a vlka.

Když jsi vztyčil hradbu proti těm, kdo by proti tobě mohli použít Umění, uzavřel jsi uvnitř mnohem víc než jen svou vnímavost vůči Umění, poznamenal Nighteyes.

Seděl jsem a přemítal nad tím. Zdálo se mi, že má Moudrost a s ní mé vnímání lidí v poslední době poněkud pohasly. Snad měl můj druh pravdu. Vtom do mne Kettle ostře šťouchla. "Nebloumej!" pokárala mě.

"Jen jsem přemýšlel," řekl jsem na svou obranu.

"Tak myslí nahlas."

"Zrovna teď nemám takové myšlenky, o něž bych se podělil."

Kettle se na mě zamračila, protože nespolupracuji.

"Tak zarecituj," přikázal mi šašek. "Nebo něco zazpívej. Cokoli, abys udržel pozornost zde."

"To je dobrý nápad," souhlasila Kettle, a teď jsem se pro změnu zamračil já na šaška. Všechny zraky však spočívaly na mně. Nadechl jsem se a snažil se přijít na něco, co bych zarecitoval. Skoro každý znal nazpaměť nějakou oblíbenou historku nebo trochu poezie. Jenomže převážná část z toho, co jsem znal já, měla něco do činění s jedovatými bylinami nebo vražednými triky. "Znám jednu píseň," připustil jsem nakonec. "Crossfireova oběť."

Ted' se zase zamračila Kettle, ale Starling s pobaveným úsměvem ve tváři udeřila do strun a zahrála úvodní tóny písně. Po jednom nevydařeném začátku jsem se pustil do zpěvu a odzpíval to vcelku dobře, ačkoli jsem viděl, jak sebou Starling jednou nebo dvakrát škubla při mém falešném tónu. Má volba písně z nějakého důvodu rozladila Kettle, která zasmušile seděla a vyzývavě na mě hleděla. Když jsem skončil, byla řada na Kettricken, jež zazpívala loveckou baladu z hor. Poté došlo na šaška a ten nás pobavil oplzlou lidovou písní o tom, jak se dvořit dojičce. Věřím, že při tom výstupu jsem zaznamenal zdráhavý obdiv ze strany Starling. Zbývala Kettle, a já čekal, že se vymluví. Místo toho zazpívala starou dětskou říkanku: "Do města Jhaampe šlo šest mudrců spolu, vylezli na horu, aniž kdy slezli dolů," přičemž mě po celou dobu sledovala, jako by každé slovo zazpívané jejím nakřáplým stařeckým hlasem bylo návnadou určenou čistě pro mne. Pokud se v tom však tajila nějaká urážka, nepostřehl jsem ji, jako ani příčinu její zlovůle.

Vlci zpívají společně, poznamenal Nighteyes, právě když Kettricken navrhla: "Zahraj nám, prosím, něco, co všichni známe, Starling. Něco, co nám dodá odvahy." A tak Starling zahrála prastarou píseň o trhání květin pro milovanou a my všichni zpívali s ní, někteří procítěněji než ostatní.

Když dozněla poslední nota, Kettle poznamenala: "Větr utichá."

Všichni jsme naslouchali, načež Kettricken vylezla ze stanu. Já šel za ní a venku jsme nějakou dobu tiše stáli ve větru, který se mezitím ztišil. Soumrak již seřel ze světa barvy. Větru v patách se začal hustě sypat sníh. "Bouře už skoro ustala," poznamenala. "Zítřka můžeme vyrazit."

"Na mě je to skoro pozdě," řekl jsem. Pojď za mnou, pojď za mnou mi stále znělo v rytmu tlukoucího srdce. Tam kdesi nahoře v horách, nebo za nimi, byl Verity.

A řeka Umění.

"Na mě také," pravila tiše Kettricken. "Kdybych tak byla uposlechla své instinkty před rokem a postupovala podle mapy až do konce. Zdůvodnila jsem si to však tím, že mně se přece nemůže vést lépe než Veritymu. A bála jsem se riskovat život dítěte. O dítě jsem stejně přišla, a tak jsem ho zklamala dvojnásob."

"Zklamala?" zvolal jsem v hrůze. "Tím, že jste přišla o jeho dítě?"

"O jeho dítě, jeho korunu, jeho království. O jeho otce. Pověz, FitzChivalry, o co jsem nepřišla z toho, co mi svěřil? I když mám naspěch, abych byla opět s ním, sama sebe se ptám, jak se mu mohu podívat do očí?"

"Och, má královno, v tomhle se mýlíte, věřte mi. Nebral by to tak, že jste ho zklamala, nýbrž se jen bojí, že vás opustil v největším nebezpečí."

"Šel pouze vykonat to, o čem věděl, že to vykonat musí," pravila tiše Kettricken. A pak žalostněji dodala:

"Och, Fitzi, jak mi tu můžeš vykládat, co cítí, když ani nejsi schopen říci, kde je?"

"Kde je, má královno, to je jen informace, bod na mapě. Co však cítí a jaké chová city k vám... tím on dýchá, a když jsme spolu v kontaktu Uměním, napojení myslí na mysl, pak takové věci vím, vlastně ať se mi to líbí nebo ne." Vzpomněl jsem si na jiné okamžiky, kdy jsem byl bezděčně přítomen projevu jeho citů ke královně, a byl jsem rád, že noc mi před ní halí tvář.

"Kdybych se tak tomu Umění mohla naučit... Víš, jak často jsem na tebe měla vztek, jednoduše proto, že jsi mohl dosáhnout k někomu, po kom jsem toužila, a poznat tak snadno jeho myšlenky a city?"

Žárlivost je ošklivá věc a já se ji vždycky snažila zapudit. Ale občas mi připadá tak obłudně nespravedlivé, že ty jsi s ním tímto způsobem propojen, a já ne."

Nikdy předtím mě nenapadlo, že by mohla pociťovat něco takového. Rozpačitě jsem poznamenal:

"Umění je stejně tak prokletím jako darem. Nebo tak to bylo alespoň u mne. I kdyby to bylo něco, čím bych vás mohl obdarovat, má paní, nevím, jestli zrovna tohle by člověk udělal příteli."

"Pocítit jeho přítomnost a jeho lásku alespoň na okamžik, Fitzi... za to bych přijala jakékoli prokletí, které by to obnášelo. Pocítit znovu jeho dotek, v jakékoli formě... dokážeš si představit, jak moc mi chybí?"

"Myslím, že ano, má paní," odvětil jsem tiše. Molly. Jako by mi srdce sevřela nějaká ruka. Porcující tvrdé zimní tuřiny na stole. Nůž byl tupý, požádala by Burriche, aby jí ho nabrousil, jestli se někdy vrátí zvenčí z deště. Sekal dříví, aby ho zítřka dopravil dolů do vesnice a prodal. Ten muž pracoval dost tvrdě, dnes v noci ho bude bolet noha.

"Fitzi? FitzChivalry!"

Strhl jsem pozornost nazpět ke Kettricken, která mi třásla rameny.

"Odpusťte," řekl jsem tiše. Protřel jsem si oči a zasmál se. "Jaká ironie. Po celý svůj život mi dělalo takové potíže navodit Umění. Přihnal se a zase utichalo jako vítr v plachtové lodi. Teď jsem tady a Umění je náhle tak snadné jako dýchání. A já ho toužím použít, abych zjistil, co je s těmi, které nejvíce miluji. Ovšem Verity mě varoval, že to nesmím, a já musím věřit, že on sám to ví nejlíp."

"Stejně jako já," souhlasila znaveně.

Ještě chvíli jsme postáli v šeru a já pocítil náhlé nutkání položit jí ruku kolem ramen a říci jí, že všechno bude dobré, že jejího manžela a krále najdeme. Na chvíli mi zase připomněla tu vysokou štíhlou dívku, která přišla z hor, aby se stala Verityho nevěstou. Nyní však byla královnou Šesti vévodství a já již poznal její sílu. Jistě nepotřebovala útěchu od někoho takového, jako jsem byl já.

Z mrznoucího kance jsme nařezali další plátky masa a potom jsme se připojili k našim společníkům ve stanu. Nighteyes spokojeně spal. Šašek svíral mezi koleny harfu Starling a stahovacím nožem coby provizorním pořizem zkrášloval hrubý rám harfy. Starling seděla vedle něj, dívala se a snažila se nedát najevo svou nervozitu. Kettle si mezitím z krku sundala malý váček, jež otevřela a nyní z něj do hrsti vybírala nablýskané kameny. Když jsme spolu s Kettricken rozdělali oheň v malé pánvi a připravili maso na pečení, Kettle trvala na tom, že mi vysvětlí pravidla té hry. Nebo se o to aspoň pokoušela. Nakonec to vzdala a prohlásila: "Pochopíš to, až párkrát prohraješ."

Prohrál jsem víc než párkrát. Ještě dlouhé hodiny poté, co jsme se najedli, mě zaobírala svou hrou. Šašek stále ořezával dřevo z harfy Starling a mnohokrát ustal v práci, aby si přebrousil nůž. Kettricken mlčela, takřka trdomyslně, až si šašek její melancholie povšiml a začal jí vyprávět historky o životě na Buckkeepu předtím, než tam přišla ona. Jedním uchem jsem naslouchal a také já se nechal vtáhnout zpátky do těch dob, kdy rudé lodě byly známé pouze z vyprávění a kdy jsem vedl bezpečný, když už ne šťastný život. Hovor se nějak pořád točil okolo rozličných muzikantů, kteří kdy na Buckkeepu hráli, těch slavných i méně slavných, a Starling zasypávala šaška otázkami ohledně nich.

Brzy jsem se přistihl, že jsem zabrán do hry s kameny. Bylo to nezvykle uklidňující: samotné kameny měly rudou, černou a bílou barvu, byly hladce obléskané a velmi příjemné na omak. Hra sestávala z toho, že každý hráč si náhodně vytáhl kameny z váčku a pak je umístil na průsečíky čar na vzorovaném plátně. Byla to hra jednoduchá a složitá zároveň. Pokaždé, když jsem vyhrál, Kettle mě okamžitě zasvětila do složitější strategie. Úplně mě to pohltilo a osvobodilo mou mysl od vzpomínek nebo úvah. Když už nakonec všichni ostatní podřimovali ve spacích kůžích, Kettle zahájila na ploše novou hru a pobídla mě, ať se pozorně podívám.

"Dá se to rozhodnout jedním tahem černým kamenem," řekla mi. "Avšak řešení není tak snadno vidět."

Zíral jsem na rozvržení hry a vrtěl hlavou. "Jak dlouho ti trvalo, než ses to naučila hrát?"

Sama pro sebe se usmála. "Jako dítě jsem se učila rychle. Přiznávám však, že ty jsi rychlejší."

"Myslel jsem, že tahle hra pochází z nějaké daleké země."

"Ne, je to stará buckská hra."

"Nikdy předtím jsem ji neviděl nikoho hrát."

"Když jsem byla ještě děvče, nebyla až tak neznámá, ale nezasvěcoval se do ní každý. To už však není důležité. Prostuduj si rozvržení kamenů. Ráno mi sdělíš řešení."

Nechala kameny rozmístěné na plátně hned vedle výhřevné pánve. Chadeův dlouhý paměťový výcvik mi přišel náramně vhod. Když jsem ulehl, představil jsem si hrací plochu a přidělil si jeden černý kámen, se kterým mám vyhrát. Nabízelo se poměrně velké množství rozličných tahů, poněvadž černý kámen mohl mimo jiné obsadit místo červeného kamene a vymístit ho na další průsečík, přičemž rudý kámen měl obdobnou moc nad bílým. Zavřel jsem oči, prodléval jsem však nadále u hry a táhl s kamenem rozličnými způsoby, až jsem konečně usnul. Bud'to se mi zdálo o hře, anebo vůbec o ničem. Sny navozené Uměním to drželo v bezpečném odstupu, nicméně když jsem se ráno probudil, ještě pořád jsem neměl řešení hádanky, kterou mi uložila.

Probudil jsem se jako první. Vylezl jsem pomalu a opatrně ze stanu a vrátil se s hrncem napěchovaným čerstvě napadeným mokřým sněhem, abych ho rozpustil na ranní čaj. Venku bylo o poznání tepleji než v uplynulých dnech. Těšilo mě to, ačkoli jsem si přitom položil otázku, zda náhodou v nížinách už není jaro

skutečností. Ještě než má mysl mohla začít bloumat, vrátil jsem se k přemítání nad herní hádankou. Přišel Nighteyes, a jak jsem seděl, položil mi hlavu na rameno.

Už mě unavuje snít pořád o šutrech. Zvedni oči a podívej se na to jako na celek, bratříčku. Je to lovící smečka, nikoli jednotliví lovci. Koukni. Tenhle. Dej černý sem a nepoužívej červený, abys přemístil bílý, ale polož ho támhle, abys past uzavřel. To je vše.

Stále jsem žasl nad brilantní jednoduchostí Nighteyesova řešení, když se probudila Kettle. S úsměškem se mě zeptala, zda už jsem to vyřešil. Namísto odpovědi jsem vytáhl z váčku černý kámen a učinil tahy, které mi poradil vlk. Kettle svésila tvář údivem. Pak ke mně ohromeně vzhledla. "Ještě nikdo to tak rychle nerozlouskl," řekla mi.

"Měl jsem pomocníka," přiznal jsem pokorně. "Takhle to zahrál vlk, nikoli já."

Kettle vypoučila oči. "Tropíš si žerty ze staré ženské," pokárala mě ustaraně.

"Ne. Já nežertuji," řekl jsem, protože se zdálo, že jsem ranil její city. "Dumal jsem nad tím po většinu noci. Věřím, že se mi o herních strategiích dokonce zdálo. Ale když jsem se probudil, byl to Nighteyes, kdo přišel s řešením."

Nějakou dobu mlčela. "Myslela jsem si, že Nighteyes je... chytrý hafík. Že dokáže slyšet tvoje příkazy, aniž je vyslovíš nahlas. Ted' ale říkáš, že pochopil hru. Chceš snad říci, že rozumí slovům, která říkám?"

Na druhé straně stanu se opírala o loket Starling a poslouchala náš rozhovor. Snažil jsem se najít způsob, jak to zamluvit, ale potom jsem ten nápad prudce zavrhl. Napřimil jsem ramena, jako kdybych se zodpovídal samotnému Veritymu, a jasně jsem řekl: "Jsme propojeni Moudrostí. Co slyším a chápu já, on obsáhne stejně jako já. Co ho zajímá, to se naučí. Neříkám, že by dokázal přečíst svitek nebo si zapamatovat píseň. Pokud ho ale něco zaujme, uvažuje o tom, jistěže po svém. Obvykle jako vlk, ale občas jako kdokoli jiný z nás..." Úporně jsem se snažil vyjádřit slovy něco, co jsem sám příliš dobře nechápal. "Viděl tu hru jako smečku vlků nahánějících zvěř. Ne jako černé, rudé a bílé kameny. A viděl rovněž, kam by šel on, kdyby s tou smečkou lovil, aby zvýšil pravděpodobnost úlovku. Mám dojem, že občas vidím věci jako on... jako vlk. Věřím, že to není chyba. Pouze odlišný způsob nazírání světa."

V Kettleiných očích se neustále zračil náznak pověřivého strachu, když pohlédla ze mě na spícího vlka. Nighteyes toho momentu využil, aby ve spánku zvedl ocas a zase ho spustil, čímž naznačil, že si je plně vědom toho, že o něm mluvíme. Kettle se zachvěla. "To, co s ním provádíš... je jako kontakt Uměním člověka s člověkem, jenže v tomto případě s vlkem?"

Už jsem začal kroutit hlavou, avšak potom jsem byl nucen pokrčit rameny. "Moudrost se začne odvíjet spíše jako sdílení pocitů. Hlavně když jsem byl dítě. Následování pachů, honička za kuřetem, protože se ví, že bude utíkat, společná radost z jídla. Když jste však spolu tak dlouho, jako Nighteyes a já, začne to být něco jiného. Jde to až za city, a přitom to nikdy nejsou skutečná slova. Jsem si více vědom zvířete, které v mém nitru oživuje má mysl. On si je více vědom..."

Myšlení. Toho, co je před a za volbou nějakého činu. Jeden si uvědomí, že ustavičně činí volby, a zvažuje, které jsou nejlepší.

Přesně tak. Zopakoval jsem jeho slova nahlas Kettle. To už si Nighteyes pomalu sedal. Nejprve se s okázalou důkladností protáhl a pak se posadil, dívaje se na ni, hlavu natočenou na stranu.

"Chápu," řekla mátožně. "Chápu." Potom vstala a opustila stan.

Starling vstala a protáhla se "Člověku se tak jeví v úplně jiném světle škrábání zvířete za ušima," poznamenala Šašek v odpověď vyprskl smíchem, posadil se na lůžko a okamžitě se natáhl, aby Nighteyese poškrábal za ušima. Vlk se na něho na oplátku uznale překulil. Já na oba mrzutě zabručel a šel jsem připravit čaj

Balení před odjezdem nebylo tak rychlé, jak jsme předpokládali. Všechno překrývala tlustá vrstva mokrého sněhu, takže sbalení tábora bylo mnohem obtížnější. Z kance jsme odřezali zbytky masa a vzali je s sebou. Sehnali jsme jepy, navzdory bouři se nezatoulali daleko. Trik spočíval v pytli se slazeným obilím, který s sebou měla Kettricken, aby nalákala vůdce stáda. Když bylo všechno naloženo a připraveno k odjezdu, Kettle prohlásila, že se mi nesmí dovolit kráčet po cestě a že musí být neustále někdo se mnou. Při té poznámce jsem se trochu naježil, ale ostatní mě ignorovali. Šašek se hbitě přihlásil, že mi jako první bude dělat partnera. Starling se na něj podivně usmála a zakroutila nad tím hlavou. Jejich posměch jsem přijal s chlapskou nevrlostí Ignorovali i to.

Zakrátko si už ženy spolu s jepy zlehka vykračovaly po cestě, zatímco šašek a já jsme se škrábali po náspu, jenž vyznačoval okraj cesty. Kettle se otočila a zamávala výhruzně holí. "Odved' ho dále!" hubovala šaška. "Běžte co nejdále na dohled, abyste mohli jít za námi. Dělejte. Pospěšte si." A tak jsme poslušně zapadli mezi stromy. Jakmile jsme byli z dohledu ostatních, šašek se ke mně otočil a vzrušeně se zeptal. "Co je Kettle zač?"

"Víš toho o ní asi tolik, co já," podotkl jsem stroze. A přidal jsem vlastní otázku. "Copak je teď mezi tebou a Star-"

Pozvedl obočí a lišácky zamžikal

"O tom silně pochybuji," opáčil jsem.

"Ach, ne všichni jsou vůči mým svodům imunní jako ty, Fitzi. Co ti na to mohu říci? Ona po mně touží, prahne po mně z hloubi své duše, jenomže neví, jak to vyjádřit, chudinka."

Nechal jsem to být jako otázku, která se mi nevyvedla. "Co tím míníš, když se mě ptáš: ,Co je Kettle zač?' "

Obdařil mě soucitným pohledem. "Není to zas tak složitá otázka, princátko. Kdo je tahle ženská, která ví tolik o tom, co tě trápí, která náhle vyloví z kapsy hru, o níž jsem kdysi četl jedinou zmínku v jednom velmi starém svitku, která nám zazpívá ,Do města Jhaampe šlo šest mudrců spolu' se dvěma dodatečnými verši, které jsem předtím nikdy nikde neslyšel. Co, ó světlo mého žití, je Kettle zač a proč se tak letitá ženská rozhodne strávit své poslední dny plahočením po horách spolu s námi?"

"Dneska ráno máš skvělou náladu," poznamenal jsem jízlivě.

"Že ano?" přitakal mi "A ty jsi skoro stejně skvělý v tom, jak se vyhýbáš mé otázce. Zcela jistě už máš nějaké postřehy ohledně té záhady, o něž by ses podělil s nebohým šaškem, vid'?"

"Neposkytla mi o sobě dostatek informací, abych na tom mohl založit jakoukoli úvahu," odvětil jsem.

"Takže Co můžeme soudit o někom, kdo tak přísně dokáže střežit svůj jazyk? O někom, kdo zřejmě také něco ví o Umění? A starých buckských hrách, a dávné poezii? Jak si myslíš, že je stará?"

Pokrčil jsem rameny. "Nelíbila se jí má píseň o Crossfireově koterii," nadhodil jsem zčistajasna.

"Ach, to však klidně mohlo být tvým zpěvem. Nechytejme se tu každého stébka."

Proti své vůli jsem se usmál "Je to už dlouho, co měl tvůj jazyk tak ostrý břit, je skoro úleva slyšet, jak si mě dobíráš. "

"Kdybych byl věděl, že ti to chybí, byl bych k tobě hrubší už mnohem dřív." Zazubil se. Pak zvážněl.

"FitzChivalry, nad tou ženskou se vznáší tajemství jako mouchy nad rozlitým pivem Je na hony cítit osudovými znameními, zlými předzvěstmi a věštby, jež nadcházejí do středu dění Myslím, že je čas, aby jí jeden z nás položil pár přímých otázek." Usmál se na mě. "Největší šanci budeš mít, až ti dnes odpoledne bude dělat hlídače. Bud' samozřejmě nenápadný Zeptej se jí, kdo byl králem, když byla malá. A proč byla vypovězena do vyhnanství. "

"Do vyhnanství"" zasmál jsem se nahlas "Tomu tedy říkám obrazotvorný skok "

"Tohle si myslíš? Já ne. Zeptej se jí A hled' mi říci i to, co ti sama nepoví. "

"A řekneš mi, na oplátku za to všechno, co mezi sebou se Starling doopravdy máte ?"

Úkosem po mně pohlédl "A víš jistě, že to chceš vědět? Posledně, když jsme spolu uzavřeli takovou dohodu a já ti svěřil tajemství, které jsi ze mě loudil, zjistil jsi, že bys ho raději neznal."

"A tohle je tajemství?"

Pozvedl na mě jedno obočí "Víš, ani já si nejsem moc jist odpovědí na tvou otázku. Občas mě překvapuješ, Fitzi. Častěji samozřejmě ne. A nejčastěji překvapuji sám sebe Třeba když se dobrovolně přihlásím, že se budu brodit hlubokým sněhem a uhýbat stromům po boku nějakého bastarda, zatímco bych si mohl vykračovat po krásně rovné cestě s průvodem rozkošných jepů. "

Po celý zbytek dopoledne jsem z něj nevymámil o nic víc než doposud. Když nadešlo odpoledne, nebyla to Kettle, ale Starling, kdo mi dělal doprovod. Čekal jsem, že to bude nepříjemné. Ještě jsem nezapomněl na to, jak informaci o mém dítěti vyměnila za svou účast v této výpravě. Ale během dnů od začátku cesty se můj hněv vůči ní nějak transformoval v malátnou ostražitost. Nyní jsem věděl, že by se nerozpakovala použít proti mně jakoukoli informaci, a tak jsem hlídal svůj jazyk, pevně odhodlaný, že se ani slůvkem nezminím o Molly a své dceři. Ne že by mi to nyní k něčemu bylo, ale přesto.

Ovšem k mému překvapení byla Starling přívětivá a výřečná. Zasypávala mě dotazy, které se netýkaly

Molly, ale šaška, a to do takové míry, až jsem si začal klást otázku, zda k němu doopravdy nepocítila náhlou náklonnost. Párkrát se u dvora stalo, že se o něj začaly zajímat ženy a pronásledovat ho. K těm, které upoutal jeho nezvyklý vzhled, byl neúprosně krutý, neboť vždy odhalil plytkost jejich zajmu. Byla tam jedna zahradnice, které tolik učaroval jeho důvtip, že v jeho přítomnosti mlčela jako zařezaná. Slýchal jsem kuchyňské klípky, že mu pod věžními schody nechávala pugéty květin, a někteří se domnívali, že byla občas vyzvána, aby po těch schodech vyšla nahoru. Hrad Buckkeep pak musela opustit, aby se ve vzdáleném městě starala o přestárlou matku, a takhle to skončilo, pokud vím. Přestože tyto informace o šaškovi byly skrovné, Starling jsem je odepřel, odvraceje její otázky banalitami, že my dva jsme byli v dětství přátelé, ale naše povinnosti nám dopřávaly jen málo času na to, abychom se stýkali. To vlastně bylo velmi blízko pravdě, nicméně jsem pozoroval, že je současně otrávená i pobavená. Její další otázky byly také velmi podivné. Ptala se, jestli jsem se někdy nepídil po tom, jaké je jeho skutečné jméno. Řekl jsem ji, že jelikož jsem si nedokázal vzpomenout na jméno, které mi dala vlastní matka, byl jsem velmi opatrný, abych takové otázky kladl ostatním. To ji na chvíli umlčelo, ale pak se začala vyptávat, jak se jako dítě oblékal. Můj popis jeho sezónních úborů jí nestačil, já jí však popravdě řekl, že než jsem ho potkal v Jhaampe, neviděl jsem ho nikdy v ničem jiném než v šaškovském oděvu. Koncem odpoledne už její otázky a mé odpovědi připomínaly spíše slovní pŕtuku než konverzaci. Byl jsem rád, že jsem se mohl připojit k ostatním v táboře, zbudovaném poměrně daleko od cesty Umění.

Rovněž i Kettle mi dávala co proto, pověřujíc mne svými povinnostmi vedle mých vlastních pod záminkou, abych zaměstnal svou mysl. Šašek z našich zásob a vepřového uklohnul vcelku dobré dušené. Vlk se spokojil s další nohou zvířete. Když pak bylo nádobí odklizeno, Kettle okamžitě vytáhla hrací plátno a váček s kameny. "A nyní se podíváme, co ses naučil," slíbila mi.

Asi po šesti hrách po mně střelila zamračeným pohledem. "Tys nelhal!" obvinila mne.

"V čem?"

"V tom, že na to řešení připadl vlk. Kdybys tu strategii ovládl sám, byl bys teď hrál úplně jinak. Ale protože ti někdo podstrčil odpověď místo toho, abys ses jí dopátral sám, zas tolik tomu nerozumíš."

V tom okamžiku vlk vstal a protáhl se. Už mě unavují ty kameny a plátno, sdělil mi. Můj lov je zábavnější a na konci slibuje skutečné maso.

Takže jsi hladový?

Ne. Jen znuděný. Čumákem odstrčil vstupní chlopeň stanu a vyklouzl do noci.

Kettle se za ním dívala se sešpulenými rty. "Právě jsem se chtěla zeptat, jestli byste tu hru nemohli hrát společně. Zajímalo by mě, jak bys hrál."

"Myslím, že on to tušil," zamumlal jsem, trochu rozladěn tím, že mě nevyzval, abych šel s ním.

Po pěti dalších hrách jsem již pochopil brilantní jednoduchost Nighteyesovy lovecké taktiky. Leželo to přede mnou po celou tu dobu, jenže až nyní jako bych rázem uviděl, že se kameny daly do pohybu, místo aby spočívaly v klidu na kolmicích znázorněných na plátně. V dalším tahu jsem taktiku použil a snadno jsem zvítězil. Obratně jsem vyhrál další tři hry, neboť už jsem viděl, jak to lze využít též v opačné situaci.

Po mém čtvrtém vítězství Kettle posbírala kameny z plátna. Ostatní kolem už mezitím usnuli. Kettle přihodila menší hrst klacíků na pánev, aby naposled zazářilo světlo. Svými starými sukovitými prsty opět rozmístila na plátně kameny. "Tohle je opět hra pro tebe, a jsi na tahu," sdělila mi. "Ale tentokrát máš umístit pouze bílý kámen. Bílý kámen je poněkud slabý, ale může ti to vyhrát. Dobře se nad tím zamysli. A žádné podvádění. Vlka z toho vynechej."

Zíral jsem na rozmístění, abych si hru zafixoval v mysli, a pak jsem se uložil k spánku. Hra, kterou mi uložila, vypadala beznadějně. Neviděl jsem možnost, jak ji vyhrát s černým kamenem, natož pak s bílým. Nevím, jestli to bylo tou hrou nebo vzdáleností tábora od cesty, ale rychle jsem se propadl do bezesného spánku, který trval skoro až do rána. Pak jsem se v divokém běhu připojil k vlkovi. Nighteyes nechal cestu daleko za sebou a radostně zkoumal okolní úbočí. Narazili jsme na sněžné kočky sytící se úlovkem a on si je nějakou dobu dobíral, zatímco kroužil těsně z jejich dosahu, takže jen syčely a prskaly na nás. Žádná se nenechala odlákat od masa, a po čase jsme tu hru vzdali a zamířili zpátky k jurtě. Jakmile jsme se přiblížili ke stanu, oklikou jsme pokradmu obešli vyděšené jepy, kteří se semkli do obranného

hloučku, a pak jsme je pošťuchovali a oni se mezi sebou mleli hned před stanem. Poté se vlk vplížil zpátky do jurty a já byl stále s ním, když drsně strčil do šaška svým ledovým čenichem. Je dobré vidět, že jsi nepozbyl veškerou odvahu a smysl pro legraci, sdělil mi, když jsem odpoutal svou mysl od jeho a procítl ve svém těle. Moc dobré, souhlasil jsem s ním. A vstal jsem vstříc novému dni.

7 Rozcestníky

Jednu věc jsem na svých cestách pochopil dobře. Čeho si v jednom regionu vysoce cení, to ve druhém pokládají za samozřejmé. Ryba, jíž bychom v Buckkeepu nekrmili ani kočku, se ve vnitrozemských městech považuje za delikatesu. Na některých místech je voda vzácností, na jiných jsou ustavičné říční záplavy na obtíž a životu nebezpečné. Jemná kůže, nádherná keramika, sklo průhledné jako vzduch, exotické květiny... to všechno jsem viděl v tak hojném množství, že lidé, kteří tyto věci vlastnili, už v nich nespatořovali bohatství. A tak se možná i magie, pokud je jí příliš, stává obyčejnou. Namísto předmětu údivu a ohromení stává se materiálem na podloží cest a rozcestníky, využívá se s rozmařilostí, jež přivádí v úžas ty, kteří ji nemají.

Toho dne, tak jako předtím, jsem putoval napříč zalesněným úbočím. Zpočátku byl svah široký a mírný. Mohl jsem jít na dohled od cesty a jen kousek pod ní po horském úbočí. Mohutné jehličnany zadržovaly většinu sněhu na obtěžkaných větvích nade mnou. Půda pod nohama byla nerovná a vyskytovaly se tam občasné úseky s hlubokým sněhem, chůze mi však nečinila potíže. Ovšem ke konci dne se stromy začínaly zmenšovat a spád úbočí byl o poznání příkřejší. Cesta obepínala svah a já krácel pod ní. Když nastal čas zřídit tábor na noc, měli jsme co dělat, abychom našli rovné místo pro stan. Museli jsme se seškrábat pěkný kus cesty úbočím dolů, než jsme našli místo, kde svah přecházel v rovinku. Když jsme měli jurtu vztyčenou, Kettricken si stoupla a s podmračeným výrazem se zadívala zpátky k cestě. Pak vzala mapu a ve slábnoucím denním světle se do ní zahloubala. Zeptal jsem se, co se děje. Prstem v rukavici poklepala na mapu a pokynula ke svahu nad námi. "Už zítra, pokud bude cesta stoupat a svah bude stále příkřejší, s námi nedokáže držet tempo. Zítra večer necháme stromy za sebou. Krajina bude holá, strmá a skalnatá. Už teď bychom si měli nasbírat dříví na podpal, kolik ho jen jepové unesou." Zamračila se. "Mohli bychom zvolnit tempo, abys nám stačil."

"Budu vám stačit," slíbil jsem jí.

Její modré oči se střetly s mýma. "Pozitíří by ses mohl připojit na cestě k nám." Upřeně se na mě zadívala. "Když to udělám, pak se s tím budu muset nějak vyrovnat." Pokrčil jsem rameny a pokusil se o úsměv navzdory svému neklidu. "Co jiného mi zbývá?"

"Co jiného zbývá komukoli z nás?" zamumlala si pro sebe v odpověď.

Té noci, když jsem skončil s čištěním varného nádobí, přede mnou Kettle opět rozprostřela své plátno a hrací kameny. Pohlédl jsem na jejich rozmístění a zavrtěl jsem hlavou. "Ještě jsem to nevyřešil," řekl jsem jí.

"Inu, to slyším tak trochu s úlevou," řekla mi. "Pokud bys to vyřešil, sám nebo s tím svým vlkem, bylo by to úžasnější, než lze vypovědět. Je to zapeklitý problém. Dnes večer si však zahrajeme několik her, a udržíš-li oči otevřené a smysly nabroušené, možná případně na řešení svého problému."

Leč nestalo se a já ulehal ke spánku, v mysli rozprostřené hrací plátno a na něm roztroušené kameny. Cesta druhý den měla průběh, jaký Kettricken předvíдалa. V poledne jsem se v patách se Starlingem prodíral křovinatými úseky a přes změtí holého kamení Navzdory umrtvující námaze, kterou terén vyžadoval, měla spoustu otázek a všechny se týkaly šaška. Co vím o jeho původu? Kdo mu šil šaty? Byl někdy vážně nemocný? Stalo se pravidlem, že jsem jí dával v odpověď skrovné nebo vůbec žádné informace. Čekal jsem, že ji ta hra unaví, ale ona měla výdrž jako buldok. Nakonec jsem jí podrážděně odsekl a chtěl jsem na oplátku vědět, co přesně ji na něm tak fascinuje.

Ve tváři se jí usadil podivný výraz, jako když se člověk chystá k něčemu odvážnému. Už už chtěla promluvit, pak se zarazila, načež to nevydržela. Očima se mi vpíjela do tváře, když prohlásila. "Šašek je žena, a je do tebe zamilovaná."

Chvilí jsem měl pocit, jako by na mě promluvila cizím jazykem. Stál jsem a shlížel shora na ni, zatímco jsem se snažil rozluštit, co tím mínila. Kdyby nebyla propukla v smích, možná bych začal uvažovat o odpovědi. Avšak cosi v jejím smíchu se mě tak hluboce dotklo, že jsem se k ní otočil zády a pokračoval v cestě po strmém úbočí.

"Ty se červenáš!" zavolala za mnou Hlas se jí kuckal veselím "To vidím i zezadu podle tvého krku! Tolik let, a ty ses to nikdy nedozvěděl? Nikdy jsi neměl ani podezření?"

"Myslím, že je to absurdní nápad," řekl jsem, aniž jsem se ohlédl.

"Opravdu? A co konkrétně?" "To všechno," pravil jsem ledovým hlasem. "Řekni mi, že s naprostou jistotou víš, že se mýlím." Nepočítal jsem její posměšky ani slůvkem odpovědi. Prodíral jsem se úsekem hustého křoví, aniž bych se chvíli zastavil a podržel jí větev v cestě. Podle toho, jak se zasmála, jsem poznal, že ví, že začínám kypět vzteky. Když jsem se vymanil zpoza stromů, stanul jsem tváří v tvář takřka strmé skalní stěně. Nebyl tam skoro žádný keř a ze sněhu čněly zledovatělé hřebeny šedého rozpukaného kamene. "Zůstaň vzadu!" varoval jsem Starling, když se drala za mnou. Rozhlédla se kolem a vtáhla užasle dech.

Pohlédl jsem vzhůru po příkrém úbočí až do míst, kde se cesta zařezávala do horské stěny jako dláto do kusu dřeva. Byl to jediný bezpečný průchod touto strmou stěnou. Nad námi se táhl prudký horský sráz posetý kameny. Nebyl zas tak příkrý, abych ho mohl nazvat útesem. Řídce na něm rostly větrem pokroucené stromy a keře, jejichž kořeny často bludně trčely ze skalnaté půdy. Místy byl pokrytý zmrzlým sněhem. Vylézt po něm nahoru bylo náročné a nebezpečné. Svah, po němž jsme se v průběhu dopoledne ubírali napříč, byl stále příkrější. Nemělo mne to překvapit, já však byl tak zaujatý vybíráním nejschůdnější trasy, že mi nějakou dobu trvalo, než jsem znovu pohlédl nahoru k cestě.

"Budeme se asi muset vrátit na cestu," řekl jsem Starling a ona mlčky kývla.

Snáze se to ovšem řeklo, než udělalo. Na několika místech jsem cítil, jak mi kamení a suť stále ujíždějí pod nohama, a nejednou jsem lezl i po čtyřech. Slyšel jsem Starling, jak za mnou supí "Už je to jenom kousek!" houkl jsem na ni, když se objevil Nigtheyes, jenž se škrábal do kopce kousek od nás. Hravě nás minul, pohybuje se přiskoky po svahu vzhůru, až se dostal ke kraji cesty. Zmizel na chvíli za krajnicí, načež se znovu vynořil zpoza okraje a shlížel dolů na nás. V dalším okamžiku se po jeho boku objevil šašek, jenž na nás úzkostlivě hleděl. "Potřebujete snad pomoc?" zavolal dolů.

"Ne. Zvládneme to!" zavolal jsem v odpověď. Zastavil jsem se, skrčil se a zachytil se zakrslého stromu, abych popadl dech a setřel si pot z očí. Starling se zastavila za mnou. A vtom jsem pocítil cestu nad sebou. Měla proud jako řeka, a stejně jako říční proud čeří vzduch a uvádí ho do pohybu, dělala to i tahle cesta. Nebylo to však vanutí zimního chladu, ale životů, vzdálených a blízkých zároveň. Plynula s ním šaškova zvláštní esence a Kettlin na slovo skoupý strach jakož i Kettrickenino smutné odhodlání. Byly odlišné a rozeznatelné jako bukety rozličných vín.

"FitzChivalry!" Starling mé jméno ještě zdůraznila, když mě bouchla mezi lopatky.

"Co je?" zeptal jsem se nepřítomně.

"Pokračuj v cestě. Už se tady déle neudržím, mám křeče v lýtkách!"

"Och." Našel jsem své tělo a vyšplhal zbylý úsek, který mne dělil od kraje cesty. Díky proudu Umění jsem si snadno uvědomoval Starling za sebou. Mohl jsem cítit, jak našlapuje a svírá pokřivenou horskou vrbu na okraji útesu. Na okamžik jsem se zastavil na krajnici. Pak už jsem stanul na hladkém povrchu cesty, vklouznuv do jejího proudění, jako když dítě vklouzne do řeky.

Šašek na nás počkal. Kettricken se nacházela v čele řady jepů a znepokojeně se ohlížela, aby viděla, kdy se připojíme. Zhluboka jsem se nadechl a měl jsem pocit, jako bych se dával dohromady Nigtheyes po mém boku mi náhle šťouchl čenichem do dlaně.

Drž se mě, navrhl. Cítil jsem, jak se snaží pevněji zachytit našeho společného pouta. Vyděsilo mě, že jsem mu v tom nemohl pomoci. Pohlédl jsem do hloubi jeho očí a náhle se ve mně vynořila otázka.

Vždyť ty jsi na cestě. Nemyslel jsem, že zvířata mohou na cestu.

Posměšně si odfrkl. Myslet si, že je něco moudré, a dělat to, ještě není totéž. A možná už sis všiml, že jepové po té cestě putují už několik dní.

Bylo to až příliš zřejmé. Tak proč se jí divoká zvířata vyhýbají?

Poněvadž my stále závisíme jeden na druhém, co se týče přežití. Jepové závisejí na lidech a půjdou za

nimi do jakéhokoli nebezpečí, ať už jim to připadá jakkoli pošetilé. Proto také nemají dost rozumu, aby utekli před vlkem. Místo toho se utečou zpátky k lidem, když je poděším. Je to hodně jako s koňmi či dobyt看 a řekami. Když jsou ponecháni sami sobě, přeplavou řeku pouze tehdy, když jim bezprostředně hrozí smrt, ať už ze strany dravců nebo hladem. Ale lidé je přesvědčí, aby řeku přeplavali, kdykoli si zámou dostat se na druhou stranu. Myslím, že jsou dost pitomí.

A tak proč jsi na té cestě ty? zeptal jsem se ho s úsměvem.

Nezpochybnuj přátelství, odvětil vážně.

"Fitzi!"

Ustrnul jsem a otočil se ke Kettle. "Jsem úplně v pořádku," řekl jsem jí, třebaže jsem věděl, že nejsem. Můj šestý smysl Moudrosti mne vždycky upozornil, když byl někdo nablízku. Jenže Kettle přišla až těsně za mě a já si jí nevšiml, dokud na mne nepromluvila. Něco, co souviselo s cestou Umění, otupovalo moji Moudrost. Když jsem na Nighteyese konkrétně nemyslel, ztrácel se v nejasném stínu v mé mysli.

Byl bych mň, než jsem, kdybys se nesnažil zůstat s tebou, zdůraznil ustaraně.

"To bude všechno v pořádku. Jen si musím dávat pozor," řekl jsem mu.

Kettle z toho vyvodila, že mluvím s ní. "Ano, to musíš." Rázně mě vzala za paži a postrčila mě do chůze. Ostatní už šli před námi. Starling kráčela s šaškem a za chůze si prozpěvovala nějakou zamilovanou písničku, ovšem šašek se po mně znepokojeně ohlížel přes rameno. Kývl jsem na něj a on celý nesvůj kývl v odpověď. Kettle po mém boku mě citelně štípala do paže. "Věnuj pozornost mně. Mluv přece se mnou. Pověz mi. Už jsi vyřešil ten herní problém, který jsem ti zadala?"

"Ještě ne," přiznal jsem se. Dny již byly teplejší, ale vítr, který nyní foukal, stále hrozil mrazem ve vyšších horských polohách. Když jsem se nad tím zamyslel, ucítil jsem na tvářích chlad, jenomže cesta Umění mi přikázala ignorovat to. Cesta teď ustavičně stoupala. I přesto jsem měl dojem, že po jejím povrchu kráčím bez námahy. Oči mi říkaly, že kráčíme do kopce, já si však vykračoval jako z kopce.

Opět štípanec od Kettle. "Mysli na ten problém," vyzvala mě úsečně. "A nenech se oklamat. Tvé tělo se lopotí a je mu zima. Že si toho ustavičně nejsi vědom, ještě neznamená, že to můžeš ignorovat. Zvolni krok."

Její slova mi zněla pošetile a zároveň moudře. Uvědomil jsem si, že když se mě drží za rámě, nejenom že se tím podpírá, ale zároveň mě nutí jít pomaleji. Zkrátil jsem a zpomalil krok, aby mi stačila. "Ostatním to zřejmě nevaří," poznamenal jsem k ní.

"To je ovšem pravda. Oni však nejsou ani staří, ani vnímaví k Umění. Dnes v noci z toho budou rozlámaní a zítra už tempo zvolní. Tato cesta byla zbudována za předpokladu, že ti, kdo ji využijí, si buďto nebudou vědomi jejích jemných vlivů, anebo budou vycvičení v tom, jak je zvládnout."

"Jak to, že o tom tolik víš?" zeptal jsem se.

"Chceš vědět něco o mně, nebo o té cestě?" odsekla nakvašeně

"Vlastně obojí," řekl jsem

Na to neodpověděla Po chvíli se mě zeptala. "Pamatuješ si na říkanky z dětství?"

Nevím, proč mne to tak rozlítlo. "To tedy nepamatuji!" odsekl jsem. "Na své rané dětství, kdy se je většina dětí učí, si nepamatuji. Mohla bys tuším říci, že místo toho jsem se učil čeledínské říkanky. Mám ti odrecitovat patnáct pravidel dobrého koně?"

"Místo toho mi zarecituj ‚Do města Jhaampe šlo šest mudrců spolu!‘" zavrčela "Za mých časů se děti nejen učily poučné říkanky, ale zároveň znaly jejich význam. Tohle je vrchol této básně, ty hloupé štěně! To o tom, že žádný moudrý člověk nejde vzhůru ve víře, že půjde zase dolů!"

Páteří mi projel mrazivý záchvěv. V mém životě nastal několikrát okamžik, kdy jsem odhalil nějakou symbolickou pravdu, takže se přede mnou obnažila až na kost, do úděsných podrobností. Také tentokrát Kettle mi vsunula do popředí mysli něco, co jsem už několik dní věděl "Oněch Šest mudrců vládlo Uměním, je to tak?" zeptal jsem se potichu. "Šest, a pět, a čtyři... koterie, a zbytky koterií." Moje mysl hopsala vzhůru po schodech logiky, nahrazujíc při většině kroků intuici. "Takže tohle se stalo s adepty Umění, s těmi starými, které jsme nemohli nalézt. Když se Galenova koterie neosvědčila a Verity potřeboval další pomoc při obraně Bucku, hledali jsme společně starší adepty, lidi, které vycvičila Solicitud předtím, než se mistrem Umění stal Galen," vysvětloval jsem Kettle. "Podařilo se nám najít několik záznamů s jejich jmény. A všichni buďto zemřeli, nebo zmizeli. Tušili jsme za tím zradu."

Kettle si odfrkla "Zrada by v případě koterii nebyla ničím novým. Častěji se však stávalo, že jak se lidé v Umění zdokonalovali, tím více se na něj nalad'ovali. Nakonec je Umění vábilo. Pokud by byl člověk v Umění dost silný, mohl by výlet po této cestě přežít. Pokud však ne, zahyne."

"A co kdyby uspěl?" zeptal jsem se.

Kettle po mně úkosem pohlédla, neřekla však nic.

"Co je na konci této cesty? Kdo ji zbudoval a kam vede?"

"Verity," řekla po chvíli tiše. "Vede k Veritymu. Ty a já už nic dalšího nevíme."

"Ty však víš víc než to!" nařkl jsem ji. "Stejně jako já. Vede zároveň i ke zdroji Umění."

Do jejího pohledu vstoupila úzkost, pak zmatněl "Já nic nevím," řekla mi trpce. A pak, když ji zahryzalo svědomí, dodala. "Je toho hodně, co tuším, a je hodně polopravd, co jsem si vyslechla. Legendy, proroctví, zvěsti. To je všechno, co znám."

"A jak to, že to znáš?" naléhal jsem

Obrátila se a zpřímila se na mě zadívala. "Protože je mi to dáno osudem. Stejně jako tobě."

Pak už na to téma neřekla ani slovo. Místo toho mi před očima rozehrávala hypotetické partie a chtěla vědět, jaké tahy bych učinil, kdybych měl černý, rudý, nebo bílý kámen. Snažil jsem se soustředit se na dané úkoly při vědomí, že mi je zadává proto, aby udržela mou mysl v mé moci. Jenže ignorovat sílu Umění na oné cestě bylo jako ignorovat silný vítr nebo proud ledové vody. Mohl jsem si říci, že tomu nebudu věnovat pozornost, ale tím jsem to nezastavil. Vprostřed dumání nad herní strategií jsem se třeba pozastavil nad vzorcem svého vlastního myšlení a uvěřil jsem, že úvahy nejsou moje, nýbrž někoho jiného, na koho jsem se nějakým způsobem napojil. Třebaže jsem dokázal udržet v popředí mysli herní hádanku, neumlčelo to plejádu hlasů šeptajících v pozadí mé mysli.

Cesta se vinula stále výš a výš. Samotná hora se po naší levici takřka příkře zvedala vzhůru a po pravici stejně prudce klesala. Cesta vedla místy, kam by ji žádný stavitel, byť sebešilenější, neumístil. Většina kupeckých stezek se vinula mezi kopci a skrze průsmyky. Tahle vedla napříč horskou stěnou a nesla nás stále výš. Když se začínalo smrákat, zaostávali jsme s Kettle již daleko za ostatními. Nighteyes pobíhal před námi, načež přicupital se zprávou, že se právě dostali na nějaké odpočívadlo, široké a rovné, kde stavějí stan. S příchodem noci vítr štípal ještě palčivěji. Byl jsem rád, že mohu pomýšlet na teplo a odpočinek, a naléhal jsem na Kettle, ať zkusí jít rychleji.

"Rychleji?" zeptala se. "To ty pořád zpomaluješ. Ještě vydrž."

Poslední marš před kýženým odpočinkem se vřdycky zdá být nejdelší. Tak mi to buckkeepští vojáci pokaždé říkali. Té noci jsem však měl dojem, jako bychom se brodili ledovým sirupem, tak těžký byl můj krok. Myslím, že jsem se neustále zastavoval. Víím, že několikrát mě Kettle zatahala za paži a řekla mi, ať jdu. I když jsme zahruli za výběžek na horském úbočí a já vepředu uviděl osvětlený stan, zdálo se mi, že se nedokážu přimět k rychlejšímu pohybu. Jako v horečnatém snu jsem očima stan přibližoval k sobě a vzápětí ho pouštěl do dále. Ploužil jsem se dál. Okolo mne šeptaly davy. Potmě se mi kalil zrak. Musel jsem mžourat, abych v ledovém větru viděl. Na cestě kolem nás se přehnal zástup, naložení osli, rozesmáté dívky nesoucí koše s pestrobarevnou přízí. Otočil jsem se a zadíval se, jak nás mívá obchodník se zvonky. Vysoko na rameni nesl věšák a na něm tucty mosazných zvonečků všech tvarů a tónů, jež cinkaly a zvonily, jak kráčel okolo nás. Zatahal jsem Kettle za ruku, aby se otočila a podívala se, ona mne však ocelovým stiskem uchopila za paži a ponoukala mě kupředu. Prošel kolem nás nějaký hoch, který šel dolů do vesnice s košem plným pestrých horských květin. Jejich vůně byla opojná. Vytrhl jsem se Kettle ze sevření. Vyrazil jsem za ním, abych jich pár zakoupil pro Molly na parfémování svíček.

"Pomozte mi!" zvolala Kettle. Podíval jsem se, abych zjistil, co se děje, ale ona vedle mě nebyla. V tom davu jsem ji nemohl najít.

"Kettle!" zavolal jsem. Ohlédl jsem se zpátky, jenže poté jsem si uvědomil, že ztrácím z dohledu prodavače květin. "Počkej!" zvolal jsem za ním.

"On mi uniká!" vykřikla a v jejím hlase byl strach a zoufalství.

Vtom do mě zezadu narazil Nighteyes, který mne předními tlapami zasáhl do ramen. Svou vahou a rychlostí mě srazil tváří napřed do tenké sněhové pokrývky na hladkém povrchu cesty. Navzdory rukavicím jsem si odřel dlaně a bolest v kolenou byla palčivá jako oheň. "Idiote!" zavrčel jsem na něj a snažil se zvednout, avšak on mne chňapl za kotník a znovu mě shodil na cestu. Tentokrát se mi naskytl

pohled z okraje cesty do propasti pode mnou. Má bolest a údiv umlčely vůkolní noc, lidé všichni zmizeli a já s vlkem osaměl.

"Nightyes!" protestoval jsem. "Pust' mě!"

On však místo toho sevřel mé zápěstí do čelistí, zaťal zuby a začal mě po kolenou táhnout od okraje cesty. Nevěděl jsem, že má takovou sílu, či spíše jsem si nikdy nemyslel, že ji použije proti mně. Volnou rukou jsem se po něm marně oháněl a celou tu dobu jsem ječel a snažil se dostat na nohy.

Cítil jsem krev, jak mi stéká po ruce v místě, kde se do ní zakousl jeden zub.

Najednou mě obstoupila Kettricken s šaškem, chytili mě za paže a vyzvedli mě na nohy. "On zešílel!" vykřikl jsem, když se za nimi přihnala Starling. Tvář měla bílou, oči vypoulené.

"Och, vlku," zvolala a poklekla k němu na jedno koleno, aby ho objala. Nighteyes seděl a oddychoval, očividně si libuje v jejím objetí.

"Co je to s tebou?" zeptal jsem se ho. Vzhlédl ke mně, ale neodpověděl.

Moje první reakce byla vskutku hloupá. Zvedl jsem ruce k uším. Takhle jsem však Nighteyese nikdy předtím neslyšel. Když jsem to provedl, zakňoural, to jsem slyšel jasně. Bylo to obyčejné psí zakňučení.

"Nightyes!" vykřikl jsem. Vztyčil se na zadních, předními tlapami mi spočinul na hrudi. Byl tak velký, že se mi skoro díval do očí. Zachytil jsem ozvěnu jeho obav a zoufalství, ale nic víc. Svým smyslem Moudrosti jsem zapátral jeho směrem. Nemohl jsem ho nalézt. Nevnímal jsem nikoho z nich. Jako by všichni byli vykováni.

Rozhlížel jsem se kolem dokola po jejich zděšených tvářích a uvědomil si, že říkají, ne, skoro křičí cosi o kraji cesty a černém sloupu a copak to bylo, copak to bylo? Poprvé mě udeřilo, jak je řeč neobratná. Všechna ta oddělená slova, spojená dohromady, každý hlas je vyslovoval jinak, a takhle jsme se dorozumívali jeden s druhým. "Fitzi, fitzi, fitzi," volali, mé jméno, mysleli mě, mám dojem, ale v každém hlase to slovo vyznělo odlišně a pokaždé s odlišnou představou toho, o kom mluvili a proč se mnou potřebovali mluvit. Slova byla tak neobratná, že jsem se nemohl soustředit na to, co se jimi snažili sdělit. Bylo to jako jednat s cizími kupci, ukazovat a zvedat prsty, smát se či mračit, a dohadovat se, ach, pořád se dohadovat, co ten druhý doopravdy míní.

"Prosím," řekl jsem. "Ticho. Prosím!" Jenom jsem chtěl, aby byli zticha, aby přestali s těmi zvuky a posunky. Moji pozornost však upoutal zvuk mých vlastních slov. "Prosím," řekl jsem znovu, podivuje se tomu, na kolik způsobů se musí má ústa pohnout, aby vydala ten nepřesný zvuk. "Ticho!" řekl jsem znovu a uvědomil si, že to slovo značí tolik věcí, než aby vůbec mohlo mít nějaký skutečný význam.

Jednou, když jsem byl u něj teprve krátce, mi Burrich řekl, abych vypráhl spřežení z postroje. Bylo to v době, kdy jsme si jeden druhého teprve měřili, a ani šílenec by takový úkol nesvěřil dítěti. Já to však dokázal, lozil jsem všude po těch poddajných zvířatech a rozepínal každou blyštivou přezku a sponku, až postroj na kousky ležel na zemi. Když se Burrich přišel podívat, proč mi to tak dlouho trvá, oněměl úžasem, ale nemohl mě vinit z toho, že jsem udělal to, co mi přikázal. Co se rýče mne, žasl jsem nad tím, z kolika kusů se skládá něco, co se zprvu jevilo jako jedna věc, když jsem s prací začal.

A tak se mi to jevilo i teď. Tolik zvuků potřebných najedno slovo, tolik slov, aby myšlenka dostala tvar. Jazyk se mi rozpadl v ruku. Nikdy předtím jsem se nad tím nepozastavil. Stál jsem před nimi na té cestě, tak prosáklý trestí Umění, že řeč mi připadala dětinsky nemotorná, jako kdyby jedl kaši jedním prstem. Slova byla rozvláčná a nepřesná, skrývající tolik významu, kolik ho současně odhalovala. "Fitzi, prosím, ty musíš..." spustila Kettricken, a já se tak ponořil do úvah, kolik možných významů tato čtyři slova mohou mít, že jsem vůbec neslyšel zbytek toho, co říkala.

Šašek mě vzal za ruku a odvedl mě do stanu. Celou cestu do mě strkal, až jsem se posadil, pak mi sundal čepici, rukavice a svrchník. Beze slova mi vložil do rukou horký hrnek. To jsem ještě dokázal pochopit, ale překotná, úzkostlivá debata ostatních byla jako kdákání slepic v přeplněném kurníku. Přišel vlk a lehl si vedle mě, spočinuv svou velkou hlavou na jednom z mých stehů. Natáhl jsem ruku, poškrábal ho na široké lebce a podrbal ho za hebkýma ušima. Natlačil se těsněji ke mně, jako by prosil. Poškrábal jsem ho za ušima v domněnání, že možná chtěl tohle. Že jsem to nevěděl, bylo pro mne strašné. Toho večera se mnou nic nebylo. Snažil jsem se konat svůj díl povinností, ale ostatní mi brali věci z rukou. Kettle mne několikrát štípla, rýpla do mě a řekla: "Prober se!" Jednou mě tak fascinoval pohyb jejích úst, když mě plísnila, že jsem si ani neuvědomil, kdy odešla. Nepamatuji se, co jsem zrovna dělal,

když mě svými stařeckými klepety chytla zezadu za krk. Přitáhla mi hlavu kupředu a pevně držela, zatímco střídavě poklepávala na všechny kameny na hracím plátně. Vložila mi do ruky černý kámen. Nějakou dobu jsem jen zíral na figury. Pak jsem náhle zaznamenal ten posuv ve vnímání. Mezi mnou a hrou nebyl žádný prostor. Nějakou dobu jsem to se svým kamenem zkoušel v různých pozicích. Nakonec jsem připadl na správný tah, a když jsem dal kámen na místo, jako by se mi náhle pročistily uši či jako bych zamžikal a procítl ze spánku. Zvedl jsem zrak a přeměřil si všechny přítomné.

"Pardon," zamumlal jsem nesmyslně. "Pardon."

"Už je to lepší?" zeptala se tiše Kettle. Mluvila se mnou, jako bych byl batole.

"Teď už jsem sám sebou," řekl jsem jí. Vzhledl jsem k ní, pojednou zoufalý. "Co se to se mnou stalo?"

"Umění," řekla prostě. "Nejsi v něm moc kovaný. Málem jsi cestu sledoval do míst, kde již nevedla. Je tam jakýsi rozcestník, a jakmile se cesta rozvětvila, jedna stezka vedla dolů do údolí a druhá pokračovala napříč úbočím. Cesta dolů je odříznutá, při nějaké katastrofě před léty byla stržena. Vespod není nic než změt kamení, je však vidět, kde se cesta noří z ruin a pokračuje dál. V dálce pak mizí pod další hromadou kamení. Verity tudy jít nemohl. Tys však málem následoval její minulou stopu, až by tě to stálo život." Zmlkla a přísně se na mě zadívala. "To za mých časů... vždyť ty nejsi vycvičen ani tak, abys zvládal to, co jsi dělal dosud, nemluvě o tom, abys čelil tomuto nebezpečí. Je-li tohle maximum, co tě naučili... Víš jistě, že Verity je naživu?" zeptala se znenadání. "Že sám tu zkoušku přežil?"

Řekl jsem si, že jeden z nás musí přestat s tajnůstkářením. "Viděl jsem ho, ve snu navozeném Uměním. Ve městě, mezi lidmi, které jsme dnes míjeli. Ponořil své ruce a lokty do té magické řeky a odešel nabitý silou."

"Bože můj!" zaklela Kettle. Tvář se jí zažehla zčásti hrůzou a zčásti úžasem.

"Dnes jsme nemíjeli žádné lidi," namítla Starling. Neuvědomoval jsem si, že se vedle mne posadila, dokud nepromluvila. Vyskočil jsem a ustrnul nad tím, že se někdo mohl dostat tak blízko mne a já to nevyčítal.

"Všichni, kdo kdy šlapali po této cestě, na ní něco ze sebe zanechali. Vaše smysly jsou vůči těmto příznakům hluché, avšak Fitz tu kráčí nahý jako novorozeně. A stejně tak naivní." Vtom se Kettle sklonila ke stočeným lůžkovinám a všechny vrásky ve tváři se jí prohloubily. "Jak může být takové dítě Katalyzátorem?" zeptala se do prázdna. "Vždyť ty ani nevíš, jak se uchránit před sebou samým. Jak chceš zachraňovat svět?"

Vtom se ke mně od svého tlumoku s příkrývkami naklonil šašek a vzal mě za ruku. S tím povzbuzujícím dotekem se do mě vlilo cosi jako síla. Mluvil křepče, ale jeho slova se vsákla hluboko do mne:

"Způsoblost nebyla v proroctvích nikdy zárukou. Pouze vytrvalost. Jak to říká váš Colum Bílý?

,Přicházeli jako kapky deště proti kamenným věžím času. Ale časem je to vždycky dešť, kdo zvítězí, nikoli věž.'" S tím mi stiskl ruku.

"Máš prsty jako led," řekl jsem mu, když mě pustil.

"Je mi neuvěřitelná zima," souhlasil se mnou. Přitáhl si kolena k hrudi a ovinul je pažemi. "Jsem prochladlý a unavený. Avšak vytrvalý."

Spustil jsem z něj oči a uviděl jsem Starling s vědoucím úsměvem ve tváři. Bože, jak mě to popudilo.

"Mám v ranci elfí kůru," navrhl jsem šaškovi. "Zahřívá i posiluje."

"Elfí kůra," zamračila se Kettle, jako by to bylo nechutné. Avšak po chvilce zamyšlení vzrušeně dodala:

"Vlastně by to mohl být docela dobrý nápad. No ano. Elfí kůra."

Když jsem vytáhl drogu z rance, Kettle mi ji vyrvala z rukou, jako bych se o ni mohl pořezat. Mumlala si pro sebe, zatímco nám odměřovala malinké částky do hrnků. "Viděla jsem, jaké dávky si dopřáváš," pokárala mě a uvařila čaj sama. Do čaje, který připravila Kettricken, Starling a sobě, nedala nic. Usrkával jsem horký čaj, pocít'uje nejprve štiplavě hořkou příchut' elfí kůry v ústech a pak teplo v břiše. Prostupoval mne její spalující žár. Sledoval jsem šaška a viděl, jak se v jejím objetí uvolnil, ba i jeho oči začaly jiskřit.

Kettricken mezitím vytáhla mapu a zamračeně do ní hleděla. "FitzChivalry, koukni se na to se mnou," nařídila mi pojednou královna. Obešel jsem pánev a posadil se vedle ní. Sotva jsem si sedl, už spustila: "Věřím, že jsme tady," řekla mi. Prstem poklepala na první křižovatku na stezce, jež byla na mapě vyznačena. "Verity říkal, že navštíví všechny tři místa, jež jsou zaznačena na mapě. Věřím, že v době vzniku této mapy byla cesta, po které ses málem vydal dnes večer, ještě neporušená. Teď už tu není. A

nebyla již po nějakou dobu." Její modré oči se střetly s mýma. "Co podle tebe Verity udělal, když dosáhl tohoto bodu?"

Na chvíli jsem se zamyslel. "Je to pragmatický muž. Ten další, druhý cíl se zdá být jen tři nebo čtyři dny cesty odsud. Myslím, že nejprve se vydal tam, aby v těch místech hledal Elderlingy. A ten třetí cíl je, och, sedm dní cesty odsud. Podle mého názoru by se rozhodl, že nejrychlejší bude navštívit nejprve tato dvě místa. A pak, pokud by na nich neuspěl, by se mohl vrátit sem, aby se pokusil nalézt cestu k... tomu, co je támhle."

Svraštila čelo. Náhle jsem si uvědomil, jak bylo hladké, když se stala jeho nevěstou. Nyní jsem ji už jen zřídka vídal bez vrásek na tváři, zračících starosti a obavy. "Můj manžel je už dlouho pryč. Nám přesto netrvalo tak dlouho, abychom se sem dostali. Snad se ještě nevrátil proto, že je tam dole. Neboť mu trvalo tak dlouho, než našel cestu dolů, aby mohl pokračovat ve výpravě."

"Snad," souhlasil jsem nejistě. "Mějte však na paměti, že my jsme dobře zásobení a cestujeme společně. V době, kdy se Verity dostal takhle daleko, měl už být podle všeho sám a se skrovným množstvím prostředků." Zdržel jsem se toho, abych Kettricken řekl o svém podezření, že byl v poslední bitvě raněn. Nemělo smysl zavdávat jí příčinu k další úzkosti. Proti své vůli jsem ucítil, jak jedna moje část zašmátrala po Veritym. Zavřel jsem oči a znovu se odhodlaně zapečetil uvnitř. Zjevila se mi snad skvrnka v proudu Umění, až příliš známý pocit záludné síly? Znovu jsem vztyčil své zdi.

"...rozdělit skupinu?"

"Prosím za prominutí, má královno," řekl jsem ponížene.

Nevím, jestli pohled jejích očí značil zlost nebo strach. Vzala mě za ruku a pevně ji stiskla. "Poslouchej mě," nařídila mi. "Řekla jsem, že zítra budeme hledat cestu dolů. Pokud spatříme něco, co bude vypadat slibně, zkusíme to. Myslím si však, že takovému pátrání nemůžeme obětovat více než tři dny. Když nic nenajdeme, měli bychom pokračovat dál. Ovšem druhá možnost je rozdělit skupinu. A vyslat..."

"Já si nemyslím, že bychom měli rozdělit skupinu," řekl jsem chvatně.

"S největší pravděpodobností máš pravdu," pravila. "Ale trvá to už tak dlouho, tak moc dlouho, a já byla příliš dlouho ponechána se svými otázkami o samotě."

Nenapadalo mě nic, co bych na to řekl, a tak jsem předstíral, že soustředěně drbu Nighteyese za ušima. Bratře. Bylo to jen zašeptání, nic víc, já však přesto sklopil zrak k vlkovi po mém boku. Spočinul jsem mu rukou na šíji, posiliv naše pouto fyzickým dotekem. Byl jsi prázdný jako obyčejný člověk. Nemohl jsem tě přimět, abys mě byl jen vnímal.

Já vím. Vůbec nevím, co se to se mnou stalo.

Já ano. Pohybuješ se stále rychleji z mé strany na tu druhou. Bojím se, že zajdeš příliš daleko a nebudeš schopen se vrátit. Báł jsem se, že už se to stalo dnes.

Co tím myslíš, moje strana a ta druhá?

"Už zase dokážeš slyšet vlka?" zeptala se ustaraně Kettricken. Když jsem vzhlédl, zarazilo mne, jak znepokojeně si mne měřila.

"Ano. Už zase jsme spolu," odpověděl jsem jí. Tu mě něco napadlo. "Jak jste věděla, že nejsme schopni komunikovat?"

Pokrčila rameny. "Myslím, že jsem si to vyvodila. On vypadal tak znepokojeně a ty ses zdál být všem tak vzdálený."

Ona má Moudrost. Vidíte, má královno?

Nemohu s jistotou povědět, zda mezi nimi něco proběhlo. Jednou, už hodně dávno na Buckkeepu, jsem měl dojem, že jsem ucítil, jak Kettricken použila Moudrost. Myslím, že ji klidně mohla použít i teď, neboť mé vlastní vnímání Moudrosti bylo tak oslabeno, že jsem stěží dokázal cítit svého zvířecího druha. Každopádně Nighteyes pozvedl hlavu a zadíval se na ni, zatímco ona jeho pohled neochvějně opětovala. Malinko se zamračila a dodala: "Někdy si přeji, abych s ním mohla mluvit jako ty. Kdybych měla k dispozici jeho rychlost a kradmost, možná bych se na cestě cítila bezpečněji, pokud jde o to, co je vepředu či vzadu. On by snad mohl najít cestu dolů, kterou my svýma očima nevidíme."

Pokud dokážeš svou Moudrostí dostatečně vnímat okolí, abys jí sdělil můj názor, tak já bych proti takovému úkolu nic neměl.

"Nighteyes by byl velmi potěšen, kdyby vám tímhle způsobem mohl být nápomocen, má královno,"

pronesl jsem.

Znaveně se usmála. "Pak si myslím, že pokud si dokážeš udržet vědomí nás obou, mohl bys nám posloužit jako prostředník."

Její tajuplná ozvěna vlkovy myšlenky mě zneklidnila, ale jen jsem kývl na souhlas. Rozhovor nyní v každém ohledu vyžadoval moji plnou pozornost, jinak bych ztratil nit. Bylo to jako být strašlivě unavený a muset ustavičně bojovat se spánkem. Napadlo mě, zdali to bylo tak těžké i pro Verityho.

Existuje způsob, jak se na tom vézt, ale zlehka, zlehounce, jako když krotíš rozmrzelého hřebce, který se vzpouzí při každém doteku uzdy nebo ostruhy. Ty na to však ještě nejsi připravený. A tak s tím bojuj, chlapče, a drž hlavu nad vodou. Kéž by tak existoval jiný způsob, jak by ses ke mně dostal. Ale je tu jen ta cesta a ty musíš jít po ní. - Ne, neodpovídej mi. Věz, že jsou tu ostatní, kteří lačně, ač ne tak dychtivě jako já, naslouchají. Buď opatrný.

Jednou, když mi vykládal o mém otci Chivalrym, Verity pravil, že když otec používal Umění, bylo to jako být pošlapán koněm, Chivalry prý vtrhl do jeho mysli, odhodil svůj vzkaz a prchl. Nyní jsem lépe chápal, co tím můj strýc mínil. Připadal jsem si spíše jako ryba náhle vyvržená na suchu. V okamžiku po Verityho odchodu se dostavil dutý pocit, že něco chybí. Chvíli mi trvalo, než jsem se rozpomněl, že jsem osoba. Kdybych již nebyl posílen elfí kůrou, myslím, že bych nejspíš omdlel. Pravda však byla, že droga mě svírala stále silněji ve svém područí. Měl jsem pocit, jako bych byl zachumlaný do teplé měkké pokrývky. Moje únava byla ta tam, připadal jsem si však jako oněmělý. Dopil jsem zbytek lektvaru z hrnku a čekal na příval energie, kterou mi elfí kůra zpravidla dodávala. Nepřicházel.

"Myslím, žeš tam toho nedala dost," řekl jsem Kettle.

"Měl jsi víc než dost," pravila příkře. Úplně jako Molly, když si myslela, že jsem pil přesmíru. Obrnil jsem se v očekávání, že mi mysl zaplaví obrazy Molly. Zůstal jsem však při smyslech. Nevím, jestli jsem pocítil úlevu nebo zklamání. Toužil jsem ji vidět a Nettle taky. Jenže Verity mě varoval... Se zpožděním jsem ohlásil Kettricken: "Verity se se mnou spojil Uměním. Právě teď." Vzápětí jsem si vynadal do nemotorů a omezenců, když jsem spatřil v její tváři naději. "Nebyl to skutečný vzkaz," dodal jsem chvatně. "Pouze varovná připomínka určená mně, že se mám vyvarovat Umění. Stále věří, že by mě takto mohli vysлідit ostatní."

Tvář jí povadla. Potřásla si pro sebe hlavou. Pak vzhlédla a zeptala se: "To pro mne neměl vůbec žádný vzkaz?"

"Nevím, zda si uvědomuje, že jste se mnou," obešel jsem spěšně její dotaz.

"Žádný vzkaz," řekla nepřítomně, jako by mě nebyla slyšela. Oči měla matné, když se zeptala: "Víš o tom, že jsem ho zklamala? Víš o... našem dítěti?"

"Nevěřím, že to ví, má paní. Necítím z něj žádný zármutek, a vím dobře, jak by ho to zarmoutilo."

Kettricken polkla. Proklínal jsem se opět za svá neobratná slova, a přesto, bylo vůbec na místě, abych já pronášel slova útěchy a lásky k jeho ženě? Prudce se napřímila a vstala. "Myslím, že přinesu ještě trochu dříví na noc," prohlásila. "A obilí pro jepy. Sotva tu najdou halouzku, na niž by se popásli."

Díval jsem se, jak vychází ze stanu do tmy a tichého chladu venku. Nikdo ani nehlesl. Po chvíli jsem vstal a šel za ní. "Nebud' pryč dlouho," varovala mě tajuplně Kettle. Vlk se jako stín vydal za mnou.

Venku před stanem panovala jasná a studená noc. Vítr nebyl horší než obvykle. Známé nepohodlí lze takřka ignorovat. Kettricken nesbírala dřevo ani obilí pro jepy. Byl jsem si jist, že oba úkoly byly splněny již předtím. Místo toho stála na okraji rozvětvené cesty a hleděla přes temnělý útes u svých nohou. Stála tam vzpřímená jako voják hlásící se veliteli, ale nevydala ani hlásku. Věděl jsem, že pláče.

Je čas na zdvořilé způsoby, čas na formální protokol a čas na lidskost. Šel jsem za ní, vzal ji za ramena a otočil ji tváří v tvář sobě. Sálala zoufalstvím a vlk po mém boku z vysoka zakňučel. "Kettricken," řekl jsem prostě. "On tě miluje. Nebude ti dávat vinu, bude se rmoutit, to ano, ale který člověk by se nermoutil? Co se týče Regalových činů, jsou to Regalovy činy. Nepřičítej si za ně vinu. Tys ho nemohla zastavit."

Otřela si rukou tvář, ale nepromluvila. Hleděla mimo mne, s tváří bledou ve světle hvězd. Ztěžka vzdychla, ale já vycítil, jak v sobě rdousí žal. Ovinul jsem královnu pažemi a přitáhl ji k sobě, přitisknuv si na rameno její tvář. Hladil jsem ji po zádech a vnímal to strašlivé napětí. "To je v pořádku," zalhal jsem jí. "To bude všechno v pořádku. Za čas, uvidíš. Budete zase spolu, pořídíte si další dítě, oba budete zasedat

ve Velkém sále na Buckkeepu a poslouchat písně pěvců. Znovu zavládne mír, nějak určitě. Nikdy jsi nezažila Buckkeep v době míru. Verity bude mít čas na lov a rybaření a ty mu budeš jezdit po boku. Verity se bude opět smát, halekat a hluchet na chodbách jako severák. Cook za ním často vybíhala z kuchyně, že jí odřízl kus masa z pečené, ještě než byla hotová, kvůli hladu by se dokázal vrátit domů i z štvance. Vpadl by rovnou do kuchyně a odřízl by nohu kuřeti na rožni, no určitě, a odnesl by si ji s sebou, vykládal by historky na strážnici, rozmachuje se kolem jako s mečem..."

Pleskal jsem ji po zádech, jako by byla dítě, a vyprávěl jí historky o tom drsném, srdečném muži, na něhož jsem si pamatoval z dětství. Čelem mi na chvíli spočinula na rameni a úplně se utišila. Pak jednou zakašlala, jako by se začínala kuckat, ale místo toho se z ní vydraly strašlivé zvuky. Najednou zaškala, plačíc nezadržitelně jako dítě, které ošklivě spadlo, zranilo se a vylekalo zároveň. Cítil jsem, že to jsou slzy, jež dlouho neronila, a nesnažil jsem se ji zastavit. Místo toho jsem pokračoval v hovoru a poplácával ji, aniž jsem pořádně slyšel, co vlastně povídám, až se její vzlyky ztišily a třas ustal. Nakonec se ode mne trochu odtáhla, zalovila v kapse a vytáhla kapesník. Otfela si tvář a oči a vysmrkala se, než se odhodlala promluvit.

"Budu zase v pořádku," řekla. Když jsem uslyšel, jak silně těm slovům věří, zatrnulo mi u srdce. "Je to... Je to těžké jen teď. To čekání, než mu sdělím všechny ty strašné věci. To vědomí, jak ho to raní. Učili mě tolik věcí, jak být Sacrifice, Fitz. Od počátku jsem věděla, že možná budu muset snášet strašlivý žal. Jsem natolik silná... abych takové věci snesla. Ale nikdo mě nevaroval, že bych se mohla zamilovat do muže, kterého mi vybrali. Snášet zármutek je jedna věc. A druhá, přenést svůj žal na něj." Hrdlo se jí při těch slovech stáhlo a ona sklopila hlavu. Bála jsem se, že by mohla znovu začít plakat. Když však zvedla hlavu, místo toho se na mě usmála. Měsíční paprsky se dotýkaly jejích stříbřitě orosených tváří a řas. "Občas si myslím, že jen ty a já dokážeme vidět toho člověka pod korunou. Chci, aby se smál a hluchel na celé kolo a aby nechával lahvičky s inkoustem otevřené a mapy poházené všude kolem. Chci, aby mi kladl paže kolem ramen a objímal mě. Občas po těch věcech tak mocně zatoužím, že zapomínám na rudé lodě a Regala a... všechno ostatní. Občas si myslím, že kdybychom jen mohli být spolu, všechno ostatní by se rovněž dalo do pořádku. Pravda, není to moc důstojná myšlenka. Sacrifice by měla být mnohem více..."

Moje oči upoutal stříbrný záblesk za ní. Přes její rameno jsem spatřil ten černý sloup. Skláněl se nahnutý nad rozbitou krajnicí cesty, jeho kamenný podstavec byl z poloviny pryč. Neslyšel jsem zbytek toho, co říkala. Divil jsem se, jak je možné, že jsem ho předtím neviděl. Blyštěl se jasněji než měsíční paprsky na jiskřivém sněhu. Byl vytesaný z černého kamene protkaného třpytivým krystalem. Jako měsíční svit na zvlněné řece Umění. Nedokázal jsem rozluštit žádný z nápisů na jeho povrchu. Vítr za mými zády zakvílel, když jsem natáhl ruku a přejel po tom hladkém kameni. Vítal mě.

8 Město

Horským královstvím se táhne prastará stezka, která nevede k žádnému ze současných měst tohoto království. Úseky této staré silnice se objevují až daleko na jihovýchodě, u břehů Modrého jezera. Stezka nemá žádný název, nikdo si nevzpomíná, kdo ji zbudoval, a jen málo lidí ji využívá i v těch několika úsecích, které zůstávají neporušené. Místy byla cesta postupně zničena dmутím půdy vlivem mrazů, pro horské oblasti typickým. Záplavy a sesuvy půdy na jiných místech z ní zanechaly pouze suť. Občas se nějaký odvážný horalský mladík odhodlá vydat se po této cestě až k jejímu počátku. Ti, kteří se vrátí, přinášejí neuvěřitelné historky o ruinách měst a kouřících údolích, kde dýmají simatě nádrže, a mluví těž o hrůzyplné povaze území, skrz něž se cesta táhne. Žádná zvěř a mizerný lov, říkají, přičemž nikde není zaznamenáno, že by tím někdo byl ohromen natolik, aby znovu podnikl cestu na konec této stezky.

Vyštrachal jsem se na kolena na zasněžené ulici. Vstával jsem pomalu a snažil se rozpomenout. Neopil jsem se? Mdlý pocit v žaludku, malátnost, to vše by tomu nasvědčovalo. Ne však tohle temně třpytivé a mlčenlivé město. Rozhlížel jsem se kolem sebe. Nacházel jsem se na jakémsi náměstí, stál jsem ve stínu jakéhosi kamenného památníku, který se tyčil nade mnou. Zamžikal jsem očima, stiskl pevně víčka a pak

je zase otevřel. Stále mě obestíralo mlhavé světlo. Stěží jsem dohlédl na délku paže kterýmukoli směrem. Marně jsem čekal, až si mé oči zvyknou na matné světlo hvězd. Avšak brzy jsem se začal třást, a tak jsem se začal mlčky procházet prázdnými ulicemi. Nejprve se dostavila má vrozená ostražitost, po které následovala neurčitá vzpomínka na mé společníky, na stan, na rozvětvenou cestu. Ale mezi tou vágní vzpomínkou a tím, jak jsem se objevil na této ulici, nebylo nic.

Ohlédl jsem se ve směru, jímž jsem přišel. Cestu za mnou pohlcovala temnota. Dokonce i moje stopy byly zasypány zvolna padajícími mokřými vločkami. Zamžikal jsem očima, abych setřásl sněžný závoj z řas, a rozhlédl jsem se kolem. Spatřil jsem blyštivě vlhké zdi kamenných budov po obou stranách silnice. Mé oči nechápaly, jak je to se světlem. Nemělo zdroj a vyznačovalo se stejnoměrně slabou září. Nebyly zde žádné obrysy stínů ani obzvláště temné ulice. Ani jsem nedokázal rozeznat, kam to kráčím. Výška a sloh budov, vyústění ulic, to vše zůstávalo zahaleno tajemstvím.

Cítil jsem, jak ve mně vzrůstá panika, a vši silou jsem ji potlačoval. Mé pocity mi příliš živě připomínaly, jak jsem byl ošálen Uměním v Regalově paláci. Hrozně jsem se bál vyrukovat s Uměním, abych snad v tom městě nenarazil na zlovolnou přítomnost Willa. Pokud bych se však pohyboval slepě kupředu, s důvěrou, že to není lest, mohl bych klopýtnout do pastí. V zákrytu jedné zdi jsem se zastavil a přinutil se ke klidu. Ještě jednou jsem se pokusil rozpomenout, jak jsem se sem dostal, kdy jsem opustil své společníky a proč. Nic mi nedocházelo. Zapátral jsem svou Moudrostí kolem, pokoušeje se najít Nighteyese, ale nic živého jsem nevycítil. Přemýšlel jsem, jestli nablízku nejsou žádní živí tvorové či zda můj smysl Moudrosti opět neselhal. Ani na to jsem neznal odpověď. Když jsem se zaposlouchal, slyšel jsem pouze vítr. Cítil jsem pouze mokřý kámen, čerstvý sníh a kdesi snad říční vodu. Má panika opět vzrostla a já se opřel zády o zeď.

Vtom město okolo mne náhle ožilo. Postřehl jsem, že se opírám o zeď hostince. Zevnitř jsem slyšel pronikavé zvuky nějakého dechového nástroje a hlasy zpívající neznámou píseň. Ulicí kolem s rachotem projel vůz a pak se z ústí uličky vyřítíl nějaký mladý pár, drželi se za ruce a v běhu se smáli. V tomhle podivném městě panovala noc, ale ono nespalo. Zvedl jsem zrak do neskutečných výšek podivně zahrocených budov a přitom zjistil, že v horních podlažích plápolají světla. V dálce nějaký muž na kohosi hlasitě zavolal.

Srdce mi divoce bušilo. Co se to se mnou vlastně dělo? Obrnil jsem se a sebral v sobě odhodlání jít a zjistit, co se dá, o tomhle prapodivném městě. Počkal jsem, až kolem mne v ústí uličky prohrčel další vůz naložený pivními sudy. Pak jsem se odlepil od zdi.

A právě v tom okamžiku opět všude zavládla tichá, třpytivá temnota. Ta tam byla písnička a smích vycházející z krčmy, po ulicích nikdo nechodil. Odvážil jsem se k ústí uličky a opatrně nakoukl do obou směrů. Nic. Pouze tíše se sypající mokřý sníh. Alespoň počasí je tu mírnější, než bylo tam na té cestě nahore, řekl jsem si. I kdybych musel strávit celou noc venku, moc bych tím nestrádal.

Nějakou dobu jsem se procházel po městě. Na každé křižovatce jsem se dal tou nejširší ulicí a brzy jsem si uvědomil, že se pravidelně vždy mírně svažuje dolů. Pach řeky ve vzduchu sílil. Jednou jsem se zastavil, abych si odpočal na okraji velké kruhové nádrže, jež možná kdysi obepínala fontánu nebo se zde právalo prádlo. V tu ránu město kolem opět ožilo. Přišel jakýsi pocestný a napájel svého koně u vyschlé nádrže v takové blízkosti ode mě, že jsem se mohl natáhnout a dotknout se ho. Vůbec mě nebral v potaz, já si však dobře všiml jeho podivného ošacení a zvláštního tvaru sedla, které nesl kůň. Prošla okolo mne skupinka žen, jež se mezi sebou potichu bavily a pochichtávaly se. Měly na sobě dlouhé splývavé šaty, které jim volně visely z ramen a za chůze se jim vlnily okolo lýtek. Všechny měly dlouhé vlasy rozpuštěné až k bokům a boty jim vesele zvonily na dlážděné ulici. Když jsem vstal, abych na ně promluvil, zmizely a s nimi i světlo.

Ještě dvakrát jsem město probudil, než jsem si uvědomil, že stačí jen spočinout rukou na krystalem protkané zdi. Vyžadovalo to nesmírné množství odvahy, avšak já se nyní začal procházet pouze s prsty přejíždějícími po zdivu budov. Když jsem to dělal, město okolo mne za chůze kypělo životem. Byla noc a stále se tíše sypal sníh. Projíždějící povozy v něm nezanechávaly žádné stopy. Uslyšel jsem zaprasknutí dveří, které již mezitím dávno shnily, a uviděl jsem lidi, jak zlehka kráčejí přes hlubokou strž, kterou v jedné ulici vyhloubila prudká dešťová bouře. Bylo těžké zapudit je jako přízraky, když na sebe navzájem pokřikovali na pozdrav. Zato já byl ignorován a neviděn, jak jsem se volně brouzдал ulicemi.

Nakonec jsem došel k široké černé řece plynoucí zvolna ve svitu hvězd. Zabíhalo do ní několik přízračných nábřeží a v řece kotvily dvě obrovské lodě. Veliké sudy a žoky čekaly v docích na naložení. Hlouček lidí byl zabraný do nějaké pouliční hry a hlasitě se přeli o čísi poctivosti. Byli jinak oblečení než přístavní verbež, která se líně trousila do Bucku, a mluvili též odlišným jazykem, ale v každém jiném ohledu, pokud jsem mohl říci, to byla stejná cháska. Zatímco jsem se díval, strhla se bitka, která postupně přerůstala ve všeobecnou řež. Ale když zaslechli hvizd noční hlídky, rychle se rozptýlili, přecháje všemi směry, než dorazí městská stráž.

Sundal jsem ruku ze zdi. Chvilí jsem stál uprostřed vločkami protkané temnoty a čekal, až si oči uvyknou. Lodě, nábřeží, přístavní lid, to vše bylo pryč. Ale ta černá tichá voda stále plynula a v chladnějším vzduchu z ní stoupala pára. Šel jsem k ní a za chůze jsem cítil, jak nohama škobrtám po rozbité cestě. Vody té řeky se kdysi vzedmuly a zaplavily onu ulici, konajíc dílo zkázy, aniž by se jim něco postavilo na odpor. Když jsem se otočil zády k řece a zahleděl se na obzor nad městem, uviděl jsem nejasné siluety popadaných věží a rozdrolených zdí. Opět jsem zašmátral kolem, opět jsem nenalezl žádný život.

Obrátil jsem se znovu k řece. Co si v celkovém vzezření krajiny dotíralo na mou paměť? Nebylo to přesně tady, to jsem věděl, ale měl jsem jistotu, že tohle byla ta řeka, u níž jsem viděl Verityho, jak do ní ponořil ruce a předloktí a vytáhl je blyštící se magickou mocí. Opatrně jsem kráčel přes rozbité dlažební kameny rovnou k okraji té řeky. Vypadala jako voda, byla cítit jako voda. Skrčil jsem se u ní a zamyslel se.

Slýchal jsem vyprávět historky o nádržích dehtového kalu pod vodou, dobře jsem věděl, jak vypadá olej plující na hladině. Snad pod tou černou vodou proudila další řeka, stříbrná a mocná. Snad o něco dále proti proudu nebo po něm existuje přítok ryzího Umění, který jsem viděl ve své vizi.

Stáhl jsem si rukavici a vyhrnul si rukáv. Položil jsem naplocho ruku na proudící vodu a ucítil její ledový polibek na holé dlani. S napjatými smysly jsem se snažil zjistit, zda pod tou hladinou není Umění, necítil jsem nic. Ale kdybych snad ponořil ruku a předloktí, vytáhl bych je blyštící se silou. Odhodlával jsem se sáhnout hlouběji, abych se o tom přesvědčil.

Tak daleko jsem ve své odvaze zašel. Nebyl jsem Verity. Znal jsem sílu jeho Umění a viděl jsem, jak ponor rukou do řeky magie prověřil jeho vůli. Já na to neměl. On kráčel sám po cestě Umění, kdežto já. Má mysl znovu zabrousila k té hádance. Kdy jsem to opustil cestu Umění a své společníky? Možná že nikdy. Možná je to všechno jen sen. Zvedl jsem ruce a naplácal si studenou vodu na tvář. Necítil jsem žádný rozdíl. Zat' al jsem si nehty do obličejové a drásal si kůži, až to zabolelo. Nedokazovalo mi to nic, pouze jsem se musel ptát sám sebe, zda nedokážu snít i bolest. V tom velice podivném mrtvém městě jsem nenacházel žádné odpovědi, jenom další otázky.

S velkým odhodláním jsem stočil své kroky nazpět směrem, kterým jsem přišel. Viditelnost byla mizerná a ulpívající sníh rychle zasypával mé stopy. Zdráhavě jsem položil prsty na kamennou zeď. Bylo snazší se tímto způsobem vrátit původní trasou, neboť živoucí město obsahovalo více orientačních bodů než jeho studené oharky. Přesto jsem se divil, chvátaje zasněženými ulicemi, kdy tu ti lidé byli. Viděl jsem události jedné noci před sto lety? Kdybych sem zavítal jistou noc, přežily by se mi tytéž události, anebo bych viděl jistou noc z historie toho města? Anebo se teď stíny těchto lidí jeví samy sobě jako živé, a já byl jen divný chladný stín ploužící se jejich životy? Přinutil jsem se přestat myslet na věci, na něž jsem neměl odpověď. Musel jsem se vrátit původní cestou zpátky tam, odkud jsem přišel.

Buď jsem došel na pokraj míst, která jsem si vybavoval, nebo jsem zvolil špatný směr. Výsledek byl týž. Zjistil jsem, že kráčím po cestě, o níž jsem s jistotou věděl, že ji neznám. Přejížděl jsem prsty po průčelí řady obchodů, na noc pečlivě uzamčených. Minul jsem dva milence v objetí u jednoho vchodu. Proběhl okolo mne přízračný pes, aniž by mne poctil aspoň zvědavým odfrknutím.

Navzdory mírnějšímu počasí mě začínala prostupovat zima. A únava. Vzhledl jsem k obloze. Blížilo se ráno. V denním světle snad budu moci vystoupit do jedné z věžovitých budov a rozhlédnout se po krajině. Možná že když bych se vzbudil, rozpomenul bych se na to, jak jsem se sem dostal. Pošetile jsem pátral kolem, zda někde nespátím nějaký převislý okap či kůlnu, kde bych se mohl schovat, než mi došlo, že není důvod nezajít dovnitř některé z budov. Přesto jsem si připadal divně, když jsem si vybral vchod a prošel jím. Jak jsem se dotýkal zdi, spatřil jsem zešeřelý interiér. Stoly a police se až prohýbaly pod nádhernou keramikou a sklem. U ohrazeného krbu spala kočka. Když jsem zvedl ruku ze zdi, všude

zavládl chlad a černočerná temnota. A tak jsem pomalu přejížděl prsty po zdi a málem jsem přitom zakopl o trosky jednoho rozpadlého stolu. Shýbl jsem se, popaměti jsem posbíral kousky dřeva a odnesl je ke krbu. Za veliké trpělivosti jsem z nich rozdělal pravý oheň v místech, kde hořel ten přízračný. Když se vše podařilo a já si stoupl k ohni, abych se zahřál, jeho mihotavé světlo mi odhalilo odlišný vzhled místnosti Holé zdi a troskami posetou podlahu Ani stopy po skvostné keramice a skle, ačkoli zde bylo několik dalších kusů dřeva z dávno spadených polic. Děkoval jsem za štěstí, že byly z poctivého dubu, protože jinak by jistě už před dávnou dobou zpráchnivěly. Rozhodl jsem se, že si na podlaze rozložím plášť, abych se chránil před chladem od podlahy, a svěřil jsem se do péče ohně v naději, že mě dostatečně zahřeje. Ulehl jsem a zavřel oči, zatímco jsem se snažil nemyslet na přízračné kočky či fantomy lidí, kteří spali v postelích na podlaží nade mnou.

Před usnutím jsem se pokoušel vztyčit své mentální hradby, ale bylo to jako sušit si nohy, když člověk stojí v řece. Čím blíže jsem měl k spánku, tím těžší bylo připomínat si, kde ty hranice leží. Kolik z mého světa jsem tvořil já a kolik lidé, které jsem měl rád? Nejprve se mi zdálo o Kettricken, Starling, Kettle a šaškovi, jak chodí kolem dokola s pochodněmi, zatímco Nighteyes pobíhá sem a tam, sem a tam a kňučí. Nebyl to příjemný sen, a já se od něj odvrátil a ponořil se hlouběji do sebe sama. Nebo tak jsem se alespoň domníval.

Nalezl jsem důvěrně známou chýši. Poznal jsem tu prostou místnost, ten hrubý stůl, vymetený krb, tu úzkou postel tak úhledně zhotovenou Molly seděla v noční košili u krbu, kolébala Nettle a tiše jí zpívala písničku o hvězdách a mořských hvězdících. Já si z dětství žádné ukolébavky nepamatoval a byl jsem jí okouzlen stejně jako Nettle. Dítě svými širokánskýma očima spočívalo na tváři Molly, zatímco matka zpívala. Ve své malé pěstičce svíralo jeden z Mollyiných ukazováků. Molly tu písničku zpívala pořád dokola, ale mně to nepřipadlo ani trochu nudné. Byl to výjev, který bych dokázal sledovat po celý měsíc, po celý rok, a ani na okamžik by mě neomrzela. Avšak dítě spustilo víčka, jednou, aby je hned vzápětí otevřelo. Podruhé se zavírala už pomaleji a zůstala zavřená. Holčička pohybovala sešpulenými rtíky, jako by ve spánku sála z matčina prsu. Černé vlásy se jí už začínaly kadeřit Molly sklopila hlavu a přejela rty po Nettlině čele.

Pak znaveně vstala a odnesla dítě k lůžku. Odtáhla deku, uvelebila dítě do postele a vrátila se ke stolu, aby sfoukla jedinou plápolající svíci Ve světle ohně z krbu jsem se díval, jak ulehla na lůžko vedle dítěte a přetáhla přes něj i přes sebe pokrývky. Zavřela oči, vzdychla a už se ani nepohnula Bděl jsem nad jejím tíživým spánkem a poznal jsem, že jde o spánek z vyčerpání. Náhle jsem se zastyděl. Tenhle tvrdý, chudý život, to jsem si pro ni nikdy nepředstavoval, pro naše dítě už vůbec ne. Kdyby nebylo Burriche, jejich život by byl ještě tvrdší. Bylo hrozné vidět je takto, a tak jsem se dal na útěk, slibuje sám sobě: To se zlepší, nějak jim ten úděl ulehčím. Až se vrátím.

"Čekal jsem, že až se vrátím,lepší se to. Ale tohle je, svým způsobem, až příliš dobré, než abych tomu mohl uvěřit."

Byl to Chadeův hlas. Skláněl se nad stolem v zešeřelé místnosti a studoval nějaký svitek. Ramenný svícen osvětloval jeho tvář a rozvinutou mapu před ním. Vypadal unaveně, ale v dobré náladě. Šedivé vlasy měl rozčuchané. Bílou košili měl napůl rozhalenou a vytaženou z jezdeckých kalhot, takže mu visela podél boků jako sukně. Tělo toho starce, dříve vyzáblé, bylo nyní štíhlé a svalnaté. Zhluboka se napil z kouřícího hrnku a potřásl nad něčím hlavou. "Zdá se, že Regalovi se ve válce s horaly moc nevede. Při každém útoku proti pohraničním městům uzurpátorovy oddíly nejprve předstírají výpad a pak se stáhnou. Není patrné žádné soustředěné úsilí uchvátit území, která již vyplnili, žádné seskupování vojsk za účelem tažení na Jhaampe. Co je tohle za hru?"

"Pojď sem a já ti to ukážu."

Chade vzhlédl od svitku, napůl pobaven a napůl popuzen. "Řeším tu vážnou otázku. Ve tvé posteli na ni odpověď nenajdu."

Žena odhodila pokrývku, vstala a potichu přihopkala ke stolu. Pohybovala se jako kočka na číhané. Nahota nebyla její slabina, nýbrž zbroj. Dlouhé hnědé vlasy se jí vyvlékly z vojenského copu a splývaly jí přes ramena. Nebyla již nejmladší a žebrají brázdily staré jizvy po meči. Stále však byla úchvatná jistým strhujícím, ženským způsobem. Sklonila se nad mapou vedle něho a na něco ukázala "Koukej tady. A

tady. A tady. Kdybys byl Regalem, proč bys útočil na všechna ta místa najednou, navíc s tak nepočitelnými jednotkami, že bys žádné z nich neudržel?"

Když Chade neodpovídal, přemístila prst a poklepala na další bod na mapě "Žádný z těch útoků neznamenal žádné velké překvapení. Horalské oddíly, jež byly seskupeny zde, byly odkloněny k těmto dvěma vesnicím. Další druhořadá síla z této oblasti zamířila tady k té třetí vesnici. A teď, už vidíš, kde žádné horské oddíly nebyly?"

"Tam v okolí není nic, co by stálo za to. "

"Nic," souhlasila "Jenže kdysi tam byla kupecká stezka, jež vedla přes jeden menší průsmyk, tady, a odtud do samého srdce hor. Obchází Jhaampe, a z toho důvodu se již využívá jen málo. Většina kupců potřebuje stezku, která jim umožní prodávat a obchodovat v Jhaampe i v dalších menších městech."

"Jakou to má pro Regala cenu? Snaží se snad stezku zabrat a obsadit?"

"Ne. Nebyla tam vyslána vůbec žádná vojska."

"A kam ta stezka vede?"

"V současnosti? Nikam, až na pár rozptýlených vesnic. Je to však dobrá cesta pro nevelkou sílu v rychlém pohybu."

"A kam vede?"

"Ztrácí se u Shishoe." Poklepala na další místo na mapě "Zavedla by však hypotetickou skupinu vojáků hluboko na území hor. Daleko za oddíly, jež hlídají a brání hranici. Do míst západně od Jhaampe, aniž by vůbec vzniklo podezření."

"Co by však bylo jejich cílem?"

Žena ležérně pokrčila rameny a usmála se, když viděla, jak Chade zvedl oči od mapy. "Možná pokus odstranit krále Eyoda? Možná snaha dopadnout toho bastarda, který se podle všeho ukrývá v horách. To mi pověz ty. Je to spíš tvoje doména než moje. Nebo otrávit studny v Jhaampe?"

Chade pojednou zbledl. "Je to už týden. Teď už budou na místě, jejich úkladné plány jsou již v plném proudu. " Potřásl hlavou "Co mám teď dělat?"

"Být sebou, poslala bych rychlého posla ke králi Eyodovi. Děvečku na koni. Aby ho varovala, že má možná v zádech zvědy."

"To je myslím nejlepší," souhlasil Chade. Jeho hlas pojednou prostoupila únava. "Kde mám boty?"

"Uklidni se. Posel byl vyslán již včera. Touto dobou už se stopaři krále Eyoda budou činit podél cesty. Má velice dobré stopaře. To mohu dosvědčit"

Chade na ni zamyšleně pohlédl, takovým způsobem, který neměl co dělat s její nahotou "Znáš kvality jeho stopařů Přesto pošleš jednu ze svých děveček až k jeho prahu, s dopisem, který jsi vlastnoručně napsala, abys ho varovala."

"Neviděla jsem důvod s takovým poselstvím otálet."

Chade si uhladil krátké vousy na bradě. "Když jsem tě prvně požádal o pomoc, řekla jsi mi, že budeš pracovat za peníze, a ne z vlastenectví. Řeklas mi, že pro zloděje koní je jedna strana hranice stejně dobrá jako ta druhá."

Protáhla se a zakroužila rameny Přistoupila k němu tváří v tvář a dala mu sebejistě ruce na boky, přivlastňujíc si ho Byli skoro stejně velcí. "Možná jsi mě získal na svou stranu."

Jeho zelené oči se zablýskly, jako když je kočka na lovu. "Opravdu?" zamyslel se a přitáhl si ji blíž.

S mírným trhnutím jsem najednou přišel k sobě a neklidně jsem poposedl. Styděl jsem se za to, že jsem špehoval Chadea, a současně jsem mu záviděl. Trochu jsem prohrábl oheň a znovu ulehl, připomínaje si, že Molly také spí sama, neberu-li v úvahu hřejivé tělíčko naší dcerky. Byla to však jenom malá útěcha a můj spánek byl po zbytek noci neklidný.

Když jsem znovu otevřel oči, ležel jsem orámován řídkým slunečním světlem, jež pronikalo dovnitř nezavřeným oknem. Z ohně už zbývalo jen pár uhlíků, ale zas taková zima mi nebyla. Místnost, v níž jsem se nacházel, byla v denním světle ponurá. Šel jsem se nakouknout do druhého pokoje, hledaje schodiště do horních podlaží, odkud bych se mohl lépe rozhlédnout po městě Místo toho jsem spatřil sesuté zbytky dřevěných schodů, po kterých bych si netroufal vyjít ani kousek. Vlhkost v ovzduší byla zrána větší. Ovlhlé a chladné kamenné zdi i podlaha mi připomněly žaláře na Buckkeepu. Vyšel jsem z obchodu a vykročil ven na denní světlo, kde vládlo takřka teplé počasí Sníh z minulé noci se ztrácel v kalužích.

Sundal jsem si čepici a dovolil mírnému vánku, aby mi počechral vlasy. Jaro, zašeptala jedna moje část. Ve vzduchu bylo znát jaro.

Čekal jsem, že denní světlo potlačí přízračné zjevy obyvatel města. Jenže místo toho je zjevně ještě zdůraznilo. Při stavbě města byl zhusta využíván černý kámen s křemičitými žilami a mně stačilo jenom se dotknout nějakého kusu kamene, abych byl svědkem toho, jak se město kolem mne probouzí. Avšak i když jsem se ničeho nedotýkal, stále jako bych viděl letmé záblesky lidí, slyšel jejich mumlavý hovor a vnímal pouliční hluk, jak mě míjeli. Nějakou dobu jsem šel a hledal vysokou, z větší části nedotčenou budovu, která by mi poskytla výhled na město. V denním světle bylo mnohem zchátralejší, než jsem čekal. Kupole střech byly zhroucené dovnitř a v některých domech zely velké trhliny, jež se zelenaly mechem, který protkával jejich zdi. U jiných úplně odpadly vnější zdi a odhalily místnosti uvnitř, takže ulice byla plná suti, přes níž jsem musel klopýtat. Jen málo vyšších staveb bylo zcela nedotčených a některé se opile nakláněly jedna ke druhé. Nakonec jsem uviděl slibnou budovu s vysokou věží, která přechnívala své sousedy, a zamířil jsem k ní.

Když jsem stanul u ní, nějakou chvíli jsem okouněl venku a zíral vzhůru podél jejích stěn. Napadlo mne, jestli to nebyl v minulosti palác. Vstupní schody strážili mohutní kamenní lvi. Vnější zdi byly z téhož blyštivého černého kamene, jež jsem pokládal za běžný stavební materiál města, ale k nim se přimykaly siluety lidí a zvířat vytesaných z jakéhosi třpytivě bílého kamene. Totální kontrast bílé na černém a mohutné rozměry těchto soch byly naprosto ohromující. Jakási obří žena se držela velikánského pluhu za spřežením ohromných volů. Okřídlené stvoření, snad drak, zabíralo téměř celou stěnu sám pro sebe. Pomalu jsem vystoupal po širokých kamenných schodech ke vchodu. Cestou do schodů se mi zdálo, že městský ruch sílí a je stále reálnější. Po schodech chvatně scházel usměvavý mladík se svítkem v jedné ruce. Ukročil jsem stranou, abych se s ním nesrazil, ale jak se prohnal kolem, nezaznamenal jsem sebemenší vjem jeho bytí. Otočil jsem se a civěl za ním. Oči měl žluté jako jantar.

Veliké dřevěné dveře byly zavřené a dané na závoru, byly však již natolik zpráchnivělé, že stačil jen jeden opatrný šťouchanec a zámek povolil. Jedna půlka dveří se rozlétla, zatímco druhá se vděčně zbortila a zřítíla na podlahu. Než jsem vešel, podíval jsem se dovnitř. Umouněná a zaprášená okna s tlustými skly vpouštěla dovnitř zimní sluneční světlo. Ve vzduchu poletovaly chuchvalce prachu zvířené dopadem dveří na podlahu. Napůl jsem čekal, že proti mně vyletí hejno netopýrů či holubů nebo se vyříjí jedna či dvě krysy. Nebylo tam nic, ani závan pachu po nějakém zvířecím obyvateli. Tak jako cestě, i městu se divoká zvířata vyhýbala. Vzkročil jsem dovnitř a boty mi zlehka šoupaly po zaprášené podlaze. Byly tam rozedrané zbytky velice starých závěsů, propadlá dřevěná lavice. Zvedl jsem oči ke stropu vysoko nad mou hlavou. Jen tenhle pokoj samotný by dokázal pojmout celé buckkeepské cvičiště pro boj ve zbrani. Připadal jsem si malinký. Naproti mně napříč přes pokoj se nacházely kamenné schody ztrácející se nahoře v šeru. Když jsem k nim vykročil, uslyšel jsem pracovní mumláni hlasů a schody byly pojednou plné vysokých lidí v hávech, kteří chodili nahoru a dolů. Většina svírala svítky nebo archy papíru a tón jejich konverzace upomínal na lidi rozmlouvající o závažných událostech. Mírně se lišili od lidí, které jsem za svůj život poznal. Měli až příliš zářivé oči a delší kosti končetin. Ale navzdory tomu všemu v mnohém působili obyčejně. Tohle musela být nějaká právní nebo vládní komnata, řekl jsem si. Pouze takové otázky vyvolávají tolik vrásek na čelech a tolik podmrčených výrazů ve tvářích. Byl tam velký počet lidí ve žlutých hávech a černých kamaších, kteří měli na ramenou jakési destičkovité odznaky, a ty jsem proto pokládal za úředníky. Když jsem vylezl nejprve po jedné schodech a z dalšího podlaží po druhých, počet těchto žlutých hávů se zvýšil.

Schody byly poněkud osvětlené širokými okny na každé podestě. První výhled mi ukázal pouze horní podlaží vedlejší budovy. Na druhé podestě jsem získal rozhled na některé střechy. Přes třetí podlaží jsem musel přejít, abych se dostal k dalšímu schodišti. Podle množství různých cárů na zdech jsem usoudil, že toto podlaží bylo ještě přepychovější. Začal jsem kolem vnímat přízračný nábytek jakož i lidi, jako by tu magická síla byla větší. Na chodbách jsem se držel při zdi, abych se snad nedotkl někoho z lidí, kteří mě míjeli. Bylo tam mnoho polstrovaných lavic pro čekající, další neomylný znak úřední budovy, a mnoho podřízených pisařů sedících u stolů, kteří zaznamenávali informace ze svítek, které jim byly předkládány. Vyšel jsem po další řadě schodů, jenže mé pátrání po jasném výhledu na město bylo zmařeno obrovským vitrážovým oknem. Obraz představoval ženu a draka. Nezdálo se, že by byli ve sváru, jejich

postoje spíše napovídaly, že spolu rozmlouvají. Žena na tom okně měla černé vlasy a černé oči a na čele jasně rudou pásku. V levé ruce cosi držela, ale zda to byla zbraň či hůl jako odznak moci, to jsem nedokázal říci. Obrovský drak měl skvostný obojek, ale v jeho postoji či chování nic dalšího nepoukazovalo na to, že by byl ochočen. Zíral jsem užasle na okno, jehož zaprášenými barvami probleskovalo světlo, a trvalo mi několik dlouhých minut, než jsem byl schopen pokračovat dál. Cítil jsem, že se v tom tají nějaký význam, který nejsem s to úplně pochopit. Nakonec jsem se od výjevu odvrátil, abych prozkoumal přilehlé horní podlaží.

Zmíněné podlaží bylo ještě lépe osvětlené než ta předchozí. Byla to jedna velká rozlehlá místnost, ale podstatně nižší než v přízemí. Vysoká úzká okna z čirého skla se střídala s pásy zdí zdobenými krásnými vlysy s bitevními a agrárními výjevy. Táhl mě to k těm skvostným dílům, ale odhodlaně jsem svoje kroky nasměroval k dalšímu schodišti. Nebyly to široké, avšak spirálovitě vinuté schody, které, jak jsem doufal, vedly do věže, kterou jsem spatřil zvenčí. Duchové měšťanů se tu zjevně vyskytovali v menším počtu

Výstup byl příkřejší a delší, než jsem čekal. Než jsem dorazil na vrchol, rozepnul jsem si kabát i košili. Točité schody byly v pravidelných úsecích osvětleny okny sotva širšími než lučištnické střílny. U jednoho stála mladá žena a hleděla na město, v levandulových očích výraz beznaděje. Připadala mi natolik skutečná, že jsem se přistihl, jak ji žádám o prominutí, když jsem ji obcházel. Nevěnovala mi samozřejmě žádnou pozornost. Znovu jsem měl onen strašidelný pocit, že přízrakem jsem tu já. Na tomto schodišti se nacházelo ještě několik odpočívadel a dveří, jež vedly do přilehlých komnat, ty však byly uzamčené a čas zde byl zřejmě milosrdnější než dole. Suchý vzduch v hořejších podlažích totiž dobře zachoval dřevo i kov. Říkal jsem si, co asi vězí za tou po věky nerušenou bytelností. Blyštící se poklady? Vědění dávných věků? Práchnivější kosti? Žádné ze dveří při mých strkancích nepovolily, a jak jsem pokračoval vzhůru, doufal jsem, že na konci cesty na vrcholu věže nebudu rovněž odměněn zamčenými dveřmi.

Celé město pro mě bylo jednou velikou záhadou. Přízračný život, který v něm kypěl, byl v takovém kontrastu vůči jeho nynější naprosté opuštěnosti. Neviděl jsem žádné stopy po bojích, jediné důkazy rozruchu, které jsem ve městě viděl, byly zřejmě důsledkem nepokojů v hloubi země. Cestou vzhůru jsem míjel další uzamčené dveře, říkal jsem si, zda sám Eda ví, co za nimi je. Nikdo přece nezamyká dveře, pokud nepředpokládá, že se vrátí. Kladl jsem si otázku, kam asi zmizeli lidé tohoto města, kteří se zde stále pohybují jako přízraky. Proč bylo toto poříční město opuštěno a kdy? Nebyl to snad domov Elderlingů? Nebyli to oni draci, které jsem viděl na budovách a v tom vitrážovém okně? Někteří lidé mají rádi hádanky, mně z toho třeštila hlava, jak jsem se snažil uchlácholit dotěrný hlad, jenž ve mně od rána sílil.

Konečně jsem stanul v komnatě na vrcholu věže. Prostírala se kolem do všech stran, kruhovitá místnost s kopulovitým stropem. Stěny místnosti sestávaly z šestnácti výplní a osm bylo z tlustého skla, umouněného a špinavého. Tlumily zimní sluneční světlo řinoucí se jimi do místnosti, jež byla zároveň osvětlená i ponurá. Jedno z oken bylo roztržštěné a střepy ležely uvnitř komnaty i vně, protože zvenčí věž obepínal úzký parapet. Uprostřed místnosti byl velký kruhový stůl, již částečně zborcený. Dva muži a tři ženy, všichni vyzbrojeni ukazovátky, gestikulovali v místech, kde kdysi kabinetu dominoval stůl, a o čemsi diskutovali. Jeden z mužů vypadal dost nakvašeně. Obešel jsem přízračný stůl a pětici byrokratů. Na balkon se snadno otevíraly úzké dveře.

Okraj římsy lemovalo dřevěné zábradlí, ovšem já mu nedůvěřoval. Místo toho jsem zvenčí pomalu obešel věž, celý zkoprnělý údivem a strachem z pádu zároveň. Na jižní straně se přede mnou prostíralo široké říční údolí. V dálce hraničilo s tmavomodrými kopci, které podpíraly bledou zimní oblohu. Řeka v bližší části údolí se klikatila jako tlustý líný had. V dáli jsem na řece viděl další města. Za řekou se táhlo široké zelené údolí, hustě zalesněné či zastavěné velice úhlednými statky, které poblikávaly ve své pochybné existenci, když jsem potřásl hlavou, abych zapudil ze zorného pole přízraky. Viděl jsem široký černý most vedoucí přes řeku a cestu pokračující za ní. Napadlo mě, kam tak asi vede. Krátce jsem spatřil zářivé věže třpytící se v dálce. Zapudil jsem ty přízraky z mysli a spatřil jsem vzdálené jezero, ze kterého v řídkém slunečním světle stoupala k nebesům pára. Nebyl tam někde Verity?

Zabloudil jsem zrakem na jihovýchod a vytřeštil oči na to, co jsem tam spatřil. Snad právě tam se nacházela odpověď na některé z mých otázek. Celá jedna část města byla pryč. Prostě pryč. Nebyly tam

žádné zřícené rozvaliny, žádná po ohni zčernalá suť. V zemi zčistajasna zela jen veliká trhлина, jako by do ní nějaký ohromný gigant zarazil obří klín a rozštípl ji do šíře. Trhlinu poté zaplnila řeka, jako blyštivý vodní jazyk vnikající do města. Na okraji trhliny se stále držely zbytky budov a ulice náhle končily ve vodě. Zrakem jsem přejížděl tuto obrovskou ránu na tváři země. I na takovou dálku jsem mohl říci, že mohutná trhлина se prostírá až za vzdálenější břeh řeky. Zkáza jako hrot kopí do hloubi zasáhla útrob města. Pokojné vody se stříbřitě blyštěly pod zimní oblohou. Napadlo mě, zda tu smrtelnou ránu městu nezasadilo nějaké zemětřesení. Zavrtěl jsem hlavou. Příliš moc toho zůstalo stát. Nepochybně to byla veliká katastrofa, to mi však neosvětlovalo zánik města jako takového.

Pomalů jsem obcházel věž k její severní straně. Pod mýma nohama se prostíralo město a za ním jsem viděl vinice a obilní pole. A za nimi zalesněný pás, který protínala cesta. Několik dní jízdy koňmo odsud se nacházely hory. Zavrtěl jsem nechápavě hlavou. Podle všech svých orientačních úvah jsem musel přijít odtud. Přesto jsem si vůbec nevzpomínal na cestu mezi tím. Opřel jsem se zády o zeď a přemýšlel, co dělat. Pokud byl někde v tomto městě Verity, necítil jsem ani náznak jeho přítomnosti. Úpěnlivě jsem si přál, abych se rozpomněl, proč jsem opustil své spolence a kdy. Pojď za mnou, pojď za mnou, zaznívalo mi šepem v kostech. Vzduch se ve mně skličující bezútěšnost a já zatoužil prostě na místě slehnout a zemřít. Snažil jsem se namluvit sám sobě, že je to elfi kůrou. Spíše to však vypadalo jako dozvuky téměř nepřetržitého nezdaru. Vrátil jsem se zpět do centrální místnosti, abych se dostal z dosahu mrazivého zimního větru.

Když jsem roztržštěným oknem vcházel dovnitř, uklouzl jsem nohama na nějakém klacku a málem jsem spadl. Jakmile jsem se vzpamatoval, pohlédl jsem na zem a užasl nad něčím, čeho jsem si předtím nevšiml. U paty rozbitého okna byly zbytky po nevelkém ohni. Saze přitom očadily některé kusy skla trčícího z boku okenního rámu. Shýbl jsem se a opatrně se ho dotkl - můj prst zůstal černý. Saze nebyly moc čerstvé, ale ani starší než pár měsíců, jinak by je zimní bouře z větší části smyly. Ustoupil jsem stranou a snažil se přimět svou znavenou mysl k činnosti. Oheň byl založen ze dřeva, ale obsahoval klacky jako ze stromů či keřů. Někdo sem záměrně vynesl halouzky, aby zde rozdělal oheň. Proč? Proč nepoužil zbytky stolu? A proč lezl tak vysoko, aby zakládal oheň? Kvůli vyhlídce?

Usedl jsem na zem vedle zbytků ohně a snažil se uvažovat. Když jsem se zády opřel o kamennou zeď, dohadující se příznaky okolo stolu se více zhmotnily. Jeden na druhého cosi zakřičel a pak ukazovátkem načrtl pomyslnou linu nad zborceným stolem. Jedna z žen zkřížila ruce na hrudi a zatvářila se neústupně, zatímco druhá se usmála a poklepala svou hůlkou na stůl. Co jsem to za idiota, pomyslel jsem si.

Vyskočil jsem na nohy a pohlédl na letité trosky dřevěného stolu.

V momentě, kdy jsem postřehl, že je na něm mapa, jsem si byl jist, že oheň rozdělal Verity. Na tváři se mi rozprostřel pošetilý úsměv. No samozřejmě. Věž s vysokými okny shlížející na město a okolní krajinu a uprostřed místnosti mohutný stůl a na něm ta nejroztodivnější mapa, jakou jsem kdy viděl. Nebyla nakreslena na papíře, ale zhotovena z jílu, aby tvarem napodobila vlnění krajiny. Vlivem zborcení stolu popraskala, jenomže já viděl, jak do ní byla vytlačena řeka z blyštivých úlomků začernalého skla. Byly tam malinké modely městských budov, podél ulic rovných jako šíp, titěrné fontánky vyplněné úlomky modrého skla, ba i větvičky olistěné zelenou vlnou, které představovaly větší stromy ve městě. V pravidelných intervalech byly do panorámatu města zasazeny kamenné krystalky. Tušil jsem, že představují orientační body světových stran. Bylo tam všechno, dokonce i malinké čtverečky coby stánky na tržišti. Navzdory chatrnému stavu mapa lahodila oku svou vzácnou precizností. Usmál jsem se, nepochybuje o tom, že za pár měsíců po Verityho návratu na Buckkeep bude v jeho věži stát podobný stůl s mapou.

Skláněl jsem se nad ní, ignoruje fantomy, a díval se, kudy jsem sem přišel. Vyhlídkovou věž s mapou jsem lokalizoval snadno. Štěstí chtělo, že, ačkoli tento úsek mapy byl hodně popraskaný, stále jsem s jistotou nacházel svou cestu, putuje prsty po místech, kudy jsem kráčet noc předtím. Opět jsem žasl nad přímostí ulic a přesností průsečíků, ve kterých se protínaly. Nebyl jsem si úplně jist, kde jsem se předešlou noc "probudil", ale dokázal jsem určit část města, jež nebyla moc velká, a říci s jistotou, že to bylo v onom čtverci. Zrakem jsem sklouzl nazpět k věži a pak si pečlivě do hlavy zapisoval počet průsečíků a obrátek na zpáteční cestě k výchozímu bodu, kterou musím podniknout. Snad až tam budu a rozhlédnu se kolem, mohl bych objevit něco, co by probudilo mé vzpomínky na chybějící dny. Náhle

jsem zatoužil po kousku papíru a psacím brku, abych si mohl nakreslit okolní oblast. A přitom mi došlo, proč tu byl rozdělán ten oheň.

Verity použil ohořelé dřívko, aby si zhotovil mapu. Jenže na čem? Rozhlédl jsem se po místnosti, ale na těchto stěnách nebyly žádné závěsy. Zdi mezi okny sestávaly z plátů bílého kamene, zdobeného. Vstal jsem, abych se lépe podíval. Zachvátil mě úžas. Položil jsem ruku na ten chladný bílý kámen a potom vykoukl ven špinavým oknem vedle něj. Prsty jsem přejížděl po řece, kterou jsem viděl v dálce, pak jsem našel hladkou stopu cesty, jež ji protínala. Výhled z každého okna byl znázorněn na panelu vedle. Drobné glyfy a symboly by mohly značit názvy měst nebo usedlostí. Otřel jsem okno rukou, ale většina špíny byla zvenčí.

Smysl rozbitého okna mi byl pojednou jasný. Verity tu tabuli rozbil, aby měl lepší výhled na krajinu za ním. A potom rozdělal ten ohýnek a s pomocí ohořelého dřívka si něco obkreslil, nejspíše na mapu, kterou s sebou měl už z Buckkeepu. Ale co? Šel jsem k rozbitému oknu a prohlížel si panely po obou stranách. Něčí ruka ochmatla ten levý, jak z něho otírala prach. Položil jsem svoji ruku na Verityho otisk dlaně v prachu. Očistil tento panel a díval se tímto oknem, načež si něco okopíroval. Nepochyboval jsem o tom, že to byl cíl jeho cesty. Napadlo mě, jestli to, co je vyznačeno na panelu, nějak nesouvisí se značkami na mapě, kterou si přinesl z domu. Darmo jsem si přál, abych měl s sebou Kettrickeninu kopu a mohl obojí porovnat.

Oknem severně od sebe jsem viděl hory. Přišel jsem odsud. Pozorně jsem si ten výhled prohlédl a pak se ho snažil dát do souvislosti s rytinou na panelu vedle. Mihotavé přízraky z minulosti mně nebyly žádným vodítkem. V jednom okamžiku jsem shlížel na zalesněnou krajinu, v dalším jsem hleděl na vinice a obilní pole. Jediný rys, který měly oba pohledy společný, byla černá linie cesty, která mířila jako šíp do hor. Prsty jsem přešel po cestě na povrchu panelu. Tam v dálce dosahovala hor. V místě, kde se cesta dělila, byly vyznačeny nějaké glyfy. A v tomtéž bodě byl do panelu zasazen malinký jiskřivý krystal. Přiblížil jsem tvář k panelu a usilovně nad glyfy hloubal. Souhlasily se značkami na Verityho mapě? Poznala by ty symboly Kettricken? Vyběhl jsem urychleně z věžní komnaty a vyrazil po schodech dolů, zatímco jsem míjel fantomy, které se zdály být stále výraznější. Slyšel jsem naprosto jasně jejich slova a letmo jsem si všiml tapiserií, které kdysi krásily zdi. Bylo na nich zobrazeno velké množství draků "Elderlingové?" zeptal jsem se rezonujících kamenných zdí a uslyšel svá vlastní slova, jak se nesou schodištěm nahoru a dolů.

Hledal jsem něco, na co by se dalo psát. Rozedrané tapiserie byly již jen vlhké cáry, které se při doteku rozpadaly. Jakékoli dřevo, které jsem zde našel, bylo staré a zpráchnivělé. Rozrazil jsem dveře do jedné z přilehlých komnat v naději, že její obsah bude lépe zachován. Uvnitř jsem našel zdi lemované dřevěnými stojany s příhrádkami a v každé byl svitek. Vypadaly hmatatelně, stejně jako psací náčiní na stole uprostřed místnosti. Ale mé šmátrající prsty nenalezly nic než papírové přízraky, křehké a lámavé jako popel. Mé oči mne upozornily na stoh čerstvých velínů na rohové polici. Prsty jsem však nahmatl pouze zpuchřelé kousky, až jsem nakonec našel použitelný útržek ne větší než dvě dlaně. Byl tuhý a zažloutlý, ale mohl by se hodit. Těžký zazátkovaný kalamar obsahoval zbytky vyschlého inkoustu. Dřevěné rukojeti psacího náčiní byly ty tam, ale kovové špičky se zachovaly a byly dost dlouhé na to, abych je mohl pevně uchopit. Vyzbrojen těmito prostředky, vrátil jsem se do místnosti s mapou. Slinami jsem probudil inkoust k životu a na podlaze jsem odrhl kovový hrot pera, až se znovu blýskal jako nový. Zažehl jsem zbytky Verityho ohně, protože odpolední obloha se začínala zatahovat a světlo pronikající zaprášenými okny postupně sláblo. Poklekl jsem před panel, který oprášila Verityho ruka, a okopíroval jsem, jak to jenom šlo, cestu, hory a ostatní rysy krajiny na útržek ztvrdlé kůže. Usilovně jsem mžoural na tiěrné glyfy a přenesl jich co nejvíce na velín. Snad by mohly dávat Kettricken smysl. Snad až porovnáme tuto mou nešikovnou mapu s mapou, kterou má ona, vyvstane před námi nějaký srozumitelný obecný rys. Bylo to všechno, co jsem měl, abych mohl pokračovat v cestě. Slunce venku již zapadalo a z ohně zbývaly pouze oharky, když jsem skončil. Žalostně jsem pohlédl na svou škrábanici. Ani na Verityho, ani na Fedwrena by má práce neudělala valný dojem. Ale muselo to stačit. Když jsem měl jistotu, že inkoust zaschl a nebude se rozmazávat, zastrčil jsem si velín za košili. Nechtěl jsem riskovat, aby se mé značky rozpily vlivem sněhu či deště.

Když se snášel soumrak, opustil jsem věž. Mí přízrační společníci se již dávno předtím vrátili domů ke

krbům a na večeri. Kráčet jsem ulicemi mezi desítkami lidí, kteří se ubírali domů či vyraželi za večerními radovánkami. Míjel jsem hostince a krčmy, v nichž se zdála plápolat světla, a slyšel jsem zevnitř veselé hlasy. Bylo pro mne stále těžší vnímat pravdu prázdných ulic a opuštěných budov. Zvláště útrpné bylo kráčet s kručícím břichem a vyschlým hrdlem okolo hostinců, kde se fantomy sytily přízračným jídlem a halekaly na sebe navzájem pozdravy.

Moje plány byly prosté. Půjdu k řece a napiji se. Potom udělám vše, co budu moci, abych se dostal na původní místo, které si z města pamatuji. Najdu si na noc nějaké přístřeší v jeho blízkosti a s jistým světlem zamířím zpátky do hor. Doufal jsem, že když půjdu po cestě, kterou jsem sem pravděpodobně přišel, něco už moji paměť podníti.

Klečel jsem na kraji řeky, opřený dlaní o dláždění, a lokal jsem studenou vodu, když tu se objevil drak. V jednom okamžiku bylo nebe nade mnou prázdné. Pak na všem spočinulo zlaté světlo a ozval se tlukot mohutných perutí, jako když bažant za letu třepotá křídly. Lidé kolem mě vykřikli, někteří leknutím a někteří radostí. Stvoření se spustilo střemhlav na nás a nízko nad zemí zakroužilo. Větrný poryv, který přitom způsobilo, rozkolísal lodě na vodě a zčeřil říční hladinu. Ještě jednou zakroužilo, načež se bez výstrahy vrhlo do řeky a bylo to tam. Zlaté světlo, které předtím vrhlo, zmizelo a noc se zdála být o to temnější.

Reflexivně jsem ucukl před snovou vlnou, která se vymrštila proti břehu, jak řeka naráz pohltila dračí tělo. Všude kolem mě lidé netrpělivě hleděli na vodu. Sledoval jsem jejich pohledy. Zprvu jsem neviděl nic. Potom se vody rozestoupily a z řeky se vynořila veliká hlava. Crčela z ní voda a blyštíc se stékala po zlatém hadím krku, jenž se objevil vzápětí. Všechny báchorky, které jsem kdy slyšel, pojednávaly o dracích jako o červech, ještěrkách či hadech. Když se však tenhle vynořil z řeky a vytáhl cákající křídla, přistihl jsem se při myšlence na ptáky. V mysli mně vytanuli ztepilí kormoráni stoupající z moře poté, co se vrhli za rybí potravou, nebo pestře zbarvení bažanti, jakmile jsem spatřil to obrovité stvoření nad hladinou. Bylo úplně stejně velké jako některá z kotvicích lodí a rozpětím křídel suverénně zahanbovalo jejich spuštěné plachty. Zastavilo se na říčním břehu a setřepalo si vodu z šupinatých křídel. Slovo "šupina" nevystihuje přesně zdobné pláty, jimiž mělo potažená křídla, avšak "peří" je zase příliš nadnesené slovo k jejich popisu. Kdyby mohlo peří sestávat z jemně tepaného zlata, pak by snad mělo blízko k dračímu opeření.

Byl jsem zcela ohromen radostí a úžasem. Stvoření mne ignorovalo, vynořilo se z řeky tak těsně blízko mne, že kdyby bylo skutečné, byl bych zmáčený vodou, jež mu crčela z roztažených křídel. Každá kapka, jež dopadala nazpět do řeky, se vyznačovala nezaměnitelným třpytem syrové magické síly. Drak se zastavil na břehu řeky a svými čtyřmi končetinami s pařáty se zabořil hluboko do mokré země, zatímco si opatrně skládal křídla a poté si čechral dlouhý rozvětvený ocas. Zaplavilo mě zlaté světlo, jež ozářilo sbíhající se dav. Odvrátil jsem se od draka a prohlížel si ty lidi. V jejich tvářích se zračila radost z uvítání a veliká bázeň. Drak měl oči zářivé jako raroh a nesl se hrdě jako hřeben, když vykročil směrem k nim. Lidé se rozestoupili, aby mu uvolnili cestu, mumlajíce uctivě na pozdrav.

"Elderling," řekl jsem nahlas sám k sobě. Vydal jsem se za ním, přejížděje prsty po průčelích budov, a krácel spolu s úžasým davem, který zvolna pochodoval ulicí. Z hospod se řinuli lidé, aby připojili své pozdravy a rozmnožili zástup, který šel za ním. Bylo naprosto zřejmé, že se nejedná o obvyklou událost. Nevím, co jsem chtěl zjistit tím, že jsem draka následoval. Myslím, že jsem v tom okamžiku vlastně ani na nic nemyslel, hlavně abych mohl jít za tím obrovitým, okouzlujícím stvořením. Nyní už jsem velice dobře chápal, proč byly ulice toho města zbudovány v takové šíři. Nebylo to proto, aby zde mohly projíždět tažené povozy, nýbrž proto, aby nic nebránilo v cestě některému z těch mohutných návštěvníků.

Najednou se zastavil před velkou kamennou nádrží. Lidé se hnali kupředu, soupeříce mezi sebou o čest, kdo bude obsluhovat něco na způsob rumpálu. Vědro za vědrem stoupalo vzhůru na řetězové smyčce a z každého se vyléval obsah tekuté magické síly do nádrže. Když už bazén přetékal třpytivou kapalinou, Elderling elegantně ohnul krk a napil se. Sice to byl jenom přízrak zřený Uměním, ale i tento pohled ve mně probouzel onen záluďný hlad. Ještě dvakrát byla nádrž naplněna a dvakrát ji Elderling vypil, než pokračoval v cestě. Šel jsem za ním a žasl nad tím, co jsem viděl.

Před námi se pojednou zjevila ta obrovská průrva zkázy, která narušovala symetrický ráz města. Šel jsem za přízračným procesím až k jejímu okraji, jen abych viděl, jak všichni, muži, ženy i Elderling, nadobro

zmizeli, když bezstarostně vkročili do jejího prostoru. Zakrátko jsem stál zcela sám na okraji této zející propasti a slyšel pouze šepot větru nad ztichlou vodní hladinou. Na zataženém nebi místy prosvítalo několik hvězd, které se odrážely v temné vodě. Jakákoli další tajemství, která jsem se mohl o Elderlinzích dozvědět, byla pohlcena už dávno při tomto velikém kataklyzmatu.

Obrátil jsem se a odcházel jsem zvolna pryč, dumaje nad tím, kam měl Elderling namířeno a za jakým účelem. Znovu jsem se zachvěl, když jsem si připomněl, jak do sebe nasával tu stříbmně se blyštící sílu. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem našel cestu zpátky k řece. Když jsem byl tam, soustředil jsem se jen na to, abych si vzpomněl, co jsem dříve toho dne viděl v komnatě s mapou. Prázdný žaludek mi už nyní zvonil o žebra, ale já svůj hlad odhodlaně ignoroval, zatímco jsem si to šněroval ulicemi. Silou vůle jsem se pronesl okolo shluku zápolících stínů, ale mé odhodlání ochablo, když se ulicí přihnala městská stráž na statných koních. Uskočil jsem rychle stranou, aby mohli projet, a trhl jsem sebou, když jsem uslyšel zvuky dopadajících obušků. Třebaže to bylo neskutečné, byl jsem rád, že už je ten hlučný svár za mnou. Zabočil jsem vpravo do trochu užší ulice a minul tři další křižovatky.

Zastavil jsem se. Tady. Tohle bylo náměstí, kde jsem minulou noc klečel ve sněhu. A támhle, ten pilíř stojící v jeho středu, rozpomínal jsem se na jakýsi pomník či sochu tyčící se nade mnou. Šel jsem k tomu. Bylo to zhotoveno z téhož všudypřítomného černého kamene protkaného blyštivými krystaly. Mým znaveným očím se zdálo, že se třpytí o něco jasněji, leč tím samým záhadným, neskutečným světlem, které vydávaly okolní budovy. Mdlý svít na jeho povrchu dal vyniknout glyfům vytesaným hluboko do jeho masy. Pomalu jsem ho obešel. Nějak mi byly povědomé, tím jsem si byl jist, a snad byly stejné jako ty, které jsem si okopíroval v průběhu dne. Šlo tedy o jakási návěstí, na kterých jsou vyznačeny cílové body v souladu se směrem jejich výskytu? Natáhl jsem ruku a přešel po jednom z těch povědomých znaků.

Noc se kolem mne shlukla. Přelila se prese mne vlna závratě. Hmátl jsem po sloupu, abych se opřel, ale jaksi jsem ho minul a klopýtl dopředu. Nataženými rukama jsem hrábl do prázdna a padl jsem tvář rovnou na ztvrdlý sníh a led. Nějakou dobu jsem tam ležel obličejem na zledovatělé cestě a marně mžoural očima uprostřed noční temnoty. Pak do mě narazila teplá, solidní váha. Bratře! zdravil mě radostně Nighteyes. Studeným čenichem mě šťouchl do tváře a tlapou mě plácl po hlavě, abych se probudil. Já věděl, že se vrátíš. Já to věděl!

9 Koterie

Největší tajemství, které obestírá Elderlingy, spočívá zčásti v tom, že těch několik vyobrazení, která máme k dispozici, vykazuje jen malou vzájemnou podobnost. To platí nejen pro tapiserie a svitky, které jsou kopiemi starších prací, a tudíž mohou obsahovat chyby, nýbrž i pro těch několik zobrazení, jež se dochovala z časů krále Wisdomy. Některé z obrazů jeví povrchní podobnost s legendami o dracích, zachycující křídla, pařáty, šupinatou kůži a nadměrnou velikost. Další však nikoli. Minimálně na jedné tapiserii je Elderling zobrazen jako bytost podobná člověku, avšak se zlatou kůží a velkými tělesnými proporcemi. Tyto obrazy se ani neshodují v počtu končetin, jimiž toto dobrotivé plemeno disponovalo. Mají třeba až čtyři končetiny a k tomu dvě křídla, anebo vůbec žádná křídla a chodí po dvou jako lidé. Spekulovalo se o tom, že se o nich napsalo tak málo proto, že ve své době byly informace o Elderlinzích pokládány za všeobecně známé. Tak jako nikdo nevidí potřebu vytvářet svitek, který pojednává o nejzákladnějších attributech koně, protože by to nesloužilo k žádnému užitečnému záměru, tak si nikdo nemyslel, že jednoho dne Elderlingové budou námětem legend. Do určité míry to dává smysl. Ale stačí se jen porozhlédnout po všech těch tapisériích a svitcích, na nichž jsou koně zobrazeni jako součást prostého života, a tato teorie rázem dostane kaz. Kdyby byli Elderlingové přijímáni jako součást běžného života, určitě by byli zachycováni častěji.

Po krajně zmatené hodině či dvou jsem se ocitl zpátky v jurtě spolu s ostatními. Noc mi připadala ještě chladnější o to, že jsem strávil bezmála teplý den v onom městě. Choulili jsme se pod pokrývkami ve stanu. Společníci mi řekli, že předešlou noc jsem zmizel z okraje útesu, já jim vyprávěl o všem, co jsem zažil ve městě. U každého z nich jsem se setkal s určitou nedůvěrou. Cítil jsem jisté pohnutí i vinu při

pohledu na to, kolik úzkosti jim mé zmizení přivodilo Starling očividně plakala, zatímco Kettle i Kettricken měly ve tvářích soví výrazy lidí, kteří oka nezamhouřili. Nejhuř ale vypadal šasek, byl bledý a zamlklý a ruce se mu mírně třásly. Hodnou chvíli trvalo, než jsme se všichni vzpamatovali. Kettle uvařila dvakrát více jídla, než jsme obvykle mívali, a všichni až na šaška se s chutí najedli. Zdálo se, že se mu nedostává sil. Zatímco ostatní seděli v kruhu okolo pánve a naslouchali mému vyprávění, šasek byl již stočený pod dekou a vlk se tulil vedle něj. Působil dojmem naprostého vyčerpání.

Když už jsem potřetí skončil s popisem svých dobrodružství, Kettle tajuplně poznamenala- "Díky Edovi, žeš byl nadopován elfi kúrou, než jsi byl unesen, jinak by ti vůbec nezůstalo všech pět pohromadě. "

"Řekla jsi ,unesen'?" ozval jsem se vzápětí

Zamračila se na mě "Ty víš, co myslím. " Rozhlédla se po nás po všech, kteří jsme na ni zírali

"Prostřednictvím toho rozcestníku, či co to je. Musejí s tím mít něco společného. " Její slova se střetla s mlčením. "Mně se to zdá jasné, to je vše. Nechal nás tu samotné a rázem byl ten tam. A vrátil se k nám tím samým způsobem. "

"Proč ale neunesli někoho jiného?" protestoval jsem "Protože ty jsi jediný člověk mezi námi, vnímavý k Umění," podotkla.

"Ty rozcestníky jsou rovněž zhotoveny Uměním?" zeptal jsem se jí nepokrytě.

Střetla se s mým pohledem "Prohlížela jsem si ho ve dne Je vytesaný z černého kamene protkaného širokými vlákny blyštivých krystalů. Jako zdi toho města, jež jsi popsal. Dotýkal ses obou sloupů?"

Chvilí jsem mlčky uvažoval "Věřím, že ano. " Pokrčila rameny "No tak vidíš. Uměním napuštěný objekt může uchovávat záměr svého zhotovitele. Ty sloupy byly vztyčeny, aby usnadnily cestu těm, kdo s nimi umějí zacházet. "

"Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel. Jak to víš?" "Já pouze hloubám o tom, co se mi zdá zřejmé," řekla zarytě "A víc už toho neřeknu. Jdu spát. Jsem unavená. My všichni jsme strávili celou noc a většinu dne hledáním a starostmi o tebe. A během těch pár hodin, kdy jsme mohli odpočívat, ten vlk nepřestával výt."

Výt?

Volal jsem tě Tys neodpovídal Neslyšel jsem tě, jinak bych se o to pokusil Začínám mít strach, bratříčku Cloumají tebou síly a odnášejí tě na místa, kam za tebou nemohu, uzavírají ti mysl před mojí. Tohle, právě teď, je maximum, kam jsem se kdy dostal, abych byl přijat do nějaké smečky. Jenže kdybych tě ztratil, i ona by pro mě byla ztracená.

Neztratíš mě, slíbil jsem mu, ale zarazil jsem se nad tím, zda je to slib, jemuž mohu dostát. "Fitzi?" zeptala se naléhavým hlasem Kettricken.

"Tady jsem," ujistil jsem ji.

"Koukněme se na tu mapu, kterou jsi okopíroval."

Vyndal jsem ji a ona vytáhla svoji. Obě jsme porovnali. Bylo těžké nalézt nějaké podobnosti, ale hlavně proto, že měřítko map byla rozdílná. Nakonec jsme se shodli, že úsek, jež jsem obkreslil ve městě, jeví povrchní podobnost s částí stezky, jež byla vyznačena na Kettrickenině mapě. "Tohle místo," ukázal jsem na jeden bod zaznačený na její mapě, "by mohlo být to město. Pokud je to tak, pak to koresponduje s tímhle, a s tímhle."

Mapa, se kterou vyrážel Verity na cestu, byla kopií této starší vybledlé mapy. Stezka, kterou jsem nyní pokládal za cestu Umění, na ní byla vyznačena, ale jaksi divně, jako cesta, jež zčistajasna začínala v horách a stejně náhle končila ve třech rozličných bodech. Význam těchto koncových bodů byl kdysi na mapě zaznačen, ale tyto značky časem vybledly do podoby inkoustových šmouh. Nyní jsme měli mapu, již jsem okopíroval ve městě, a na ní rovněž trojici koncových bodů. Jedním z nich bylo samotné město. Předmětem našeho zájmu byly nyní zbývající dva.

Kettricken zkoumala glyfy, které jsem obkreslil z mapy ve městě. "Vídala jsem takové znaky, čas od času," připustila nejistě. "Nikdo už je vlastně neumí číst. Význam pouhé hrstky z nich je stále znám.

Člověk na ně většinou narazí na podivných místech. Na několika místech v horách jsou vztyčeny kameny, na nichž takové znaky jsou. Několik jich je na západním konci mostu přes Velkou propast. Nikdo neví, kdy byly vytesány a proč. Ohledně některých panuje názor, že označují hroby, ale další říkají, že vyznačují územní hranice."

"Umíte některé z nich přečíst?" zeptal jsem se.

"Jen pár. Používají se v jedné hazardní hře. Některé přebíjejí jiné..." Její hlas postupně zmlkl, když se zahleděla na mou škrábanici. "Jenomže žádný z nich neodpovídá přesně těm, které znám," pravila po chvíli, hlas těžký zklamáním. "Tenhle je skoro jako ten, co značí 'kámen'. Ale ostatní jsem nikdy neviděla."

"Nuže, je to jeden z těch, které byly vyznačeny zde," snažil jsem se navodit veselý hlas. Výraz "kámen" mi naprosto nic neříkal. "Zdá se, že je nejbližší místu, kde jsme. Zamíříme nejprve k němu?"

"Rád bych se podíval do toho města," promluvil tiše šašek. "Moc rád bych viděl i toho draka."

Pomalů jsem kývl. "Je to místo, jež stojí za to vidět. Nachází se tam spousta informací, jen kdybychom měli čas je vysлідit. Kdybych neměl pořád v hlavě Verityho s tím jeho 'Pojď za mnou, pojď za mnou', myslím, že bych byl rovněž zvědavější." Nepověděl jsem jim nic o svých snech o Molly a Chadeovi. Byly to soukromé záležitosti, stejně jako můj stesk po domově a po ní.

"To bys tedy nepochybně byl," souhlasila Kettle. "A nepochybně by ses tak uvrtil do ještě větších potíží. Ráda bych věděla, to on tě tak spoutal, aby tě udržel na cestě a aby tě uchránil před roztržitostí?"

Už bych se na ni byl osopil, odkud to všechno ví, kdyby šašek tiše nezopakoval: "Rád bych se podíval do toho města."

"Teď bychom měli všichni jít na kutě. Zítra za rozbřesku vstáváme a čeká nás namáhavá cesta. Mám radost, že tam Verity byl před Fitzem, a zároveň mě to naplňuje zlověstnou předtuchou. Musíme se k němu rychle dostat. Už to nemohu vydržet, klást si každou noc otázku, proč se nevrátil."

"Přichází Katalyzátor, aby tělo učinil kamenem a kámen tělem. Na jeho dotyk budou probuzeni draci země. Jeho vlivem se spící město zachvěje a procitne. Přichází Katalyzátor," pronesl šašek zasněným hlasem.

"Spisy Damira Bílého," dodala uctivě Kettle. Pohlédla na mě a na chvíli se zatvářila mrzutě. "Stovky let sepisování a proroctví, a to všechno směřuje k tobě?"

"Za to já nemohu," řekl jsem nejapně. Už jsem se zavrtával pod pokrývky. Toužebně jsem myslel na ten velice teplý den, který jsem prožil. Vítr venku silně dul a já si připadal prochladlý na kost.

Už jsem podřimoval, když tu se šašek natáhl a poplácal mě po tváři horkou rukou. "Šťěstí, že jsi naživu," zamumlal.

"Díky," odpověděl jsem. Právě jsem si vybavoval Kettlino hrací plátno a rozmístění kamenů, abych pro tu noc udržel mysl ve své moci. Vtom jsem se posadil a zvolal: "Ty máš horkou ruku! Šašku! Ty máš horkou ruku!"

"Běž spát," napomenula mě rozmrzele Starling.

Neposlouchal jsem ji. Stáhl jsem šaškovi pokrývky z obličeje a dotkl se jeho tváře. Šašek zvolna otevřel oči. "Ty jsi horký," řekl jsem mu. "Jsi v pořádku?"

"Nepřipadám si horký," sdělil mi ztrápeně. "Je mi zima. A jsem moc, moc unavený."

Začal jsem spěšně přikládat na oheň v pánvi. Ostatní kolem se neklidně vrtěli. Starling na opačném konci stanu se posadila a v šeru se na mě zahleděla.

"Šašek nebývá nikdy horký," řekl jsem jim, aby pochopili moji naléhavost. "Pokaždé, když se dotknete jeho kůže, je studená. A teď je horká."

"Opravdu?" optala se Starling nezvykle sarkastickým hlasem.

"Není nemocný?" zeptala se znaveně Kettle.

"Já nevím. Za celý svůj život jsem nezažil, že by churavěl."

"Bývám málokdy nemocný," poopravil mě potichu šašek. "Avšak tuhle horečku už jsem kdysi jednou zažil. Lehni si a spi, Fitzi. Budu určitě v pořádku. Čekám, že horečka do rána ustoupí."

"Ať ustoupí nebo ne, zítra ráno musíme vyrazit," pronesla neúprosně Kettricken. "Už jsme tu ztratili jeden den dlouhým otálením."

"Ztratili den?" zvolal jsem takřka hněvivě. "Získali jsme mapu, či spíše další podrobnosti k té, co máme, a víme, že Verity byl ve městě. Co se mne týče, já nepochybují o tom, že tam byl stejně jako já, a možná se vrátil tady na to samé místo. Neztratili jsme den, Kettricken, ale naopak jsme získali všechny ty dny, které by nám vzalo štrachání přes suť ke zbytkům cesty tam dole a pak ještě plahočení do města. A zase zpátky. Pokud si vzpomínám, navrhovala jsi, že jeden den věnujeme pouze tomu, abychom se pokusili

najít cestu dolů tím úbočím. No tak jsme to udělali a cestu jsme našli." Odmlčel jsem se. Nadechl jsem se a silou vůle jsem zklidnil hlas: "Nebudu se už snažit vnucovat někomu z vás svou vůli. Ale pokud šaškovi zítra nebude dobře, aby mohl cestovat, nepůjdu ani já."

Kettricken zajiskřilo v očích a já se hotovil k boji. Ale šašek tomu předešel. "Zítra s vámi půjdu, ať už mi bude dobře nebo ne," ujistil nás oba.

"Takže ujednáno," pospíšila si Kettricken. A pak se o něco lidštějším tónem zeptala: "Šašku, nemohu pro tebe něco udělat? Nejednala bych s tebou tak drsně, kdyby nutnost nebyla tak velká. Nezapomněla jsem, a nikdy nezapomenu, že bez tebe bych se nikdy nedostala živá do Jhaampe."

Vycítil jsem, že jde o příběh, do něhož jsem nebyl zasvěcen, ale nechal jsem si své otázky pro sebe.

"Budu v pořádku. Jen jsem... Fitz? Nemohl bych tě požádat o trochu elfí kůry? Minulou noc mě zahřála jako dosud nic předtím."

"Zajisté." Začal jsem se přehrabovat v ranci, když vtom Kettle varovně pozvedla hlas

"Šašku, radím ti, nedělej to. Je to moc nebezpečná bylina, a skoro stejnou měrou škodlivá jako prospěšná. Kdo ví, jestli ti dnes večer není zle proto, že jsi ji minulou noc užil?"

"Není to zas tak mocná bylina," řekl jsem přezíravě. "Beru ji už několik let a nemám z toho žádné přetrvávající následky."

Kettle si odfrkla. "Aspoň žádné takové, jež bys při svém důvtipu dokázal postřehnout," řekla jízlivě. "Ale je to zahřívající bylina, která dodává energii tělu, i když pro ducha je umrtvující."

"Vždycky jsem konstatoval, že mě vzpamatovala, místo aby mě umrtvila," oponoval jsem jí, zatímco jsem našel nevelký balíček a otevřel ho. Aniž bych ji o to žádal, Kettle vstala a dala vřít vodu. "Nikdy jsem nepozoroval, že by mi otupila mysl," dodal jsem.

"Ten, kdo ji užívá, to pozoruje zřídka," odsekla. "A třebaže ti může na čas dodat fyzickou energii, vždycky za to musíš zaplatit později. Tvé tělo se nenechá napálit, mladíku. Poznáš to lépe, až budeš tak starý jako já."

Zmlkl jsem. Když jsem se ve vzpomínkách vrátil do dob, kdy jsem užíval elfí kůru, abych se vzpamatoval, měl jsem nepříjemné podezření, že má alespoň zčásti pravdu. Ale mé podezření mi nemohlo zabránit, abych uvařil dva šálky na místo jednoho. Kettle nade mnou kroutila hlavou, já si však lehl a neřikal už nic. Sedl jsem si vedle šaška a vypili jsme společně čaj. Když mi podával prázdný šálek, jeho ruka se zdála být ještě více horká, a nikoli chladnější.

"Tvá horečka stoupá," upozornil jsem ho

"Ne. Je to jen horkost z toho čaje na povrchu těla," prohodil

Nedbal jsem jeho řeči. "Vždyť ty se celý třeseš."

"Trošku," připustil. Potom se jeho utrpení prodralo na povrch a on řekl. "Je mi zima jako nikdy předtím. Záda a čelisti mě bolí od zimničního třasu."

Zahřej ho z boku, navrhl Nighteyes. Mohutný vlk se posunul a těsněji se k němu přitlačil. Přidal jsem své pokrývky na ty, jež zakrývaly šaška, a pak si pod ně vlezl vedle něj. Neřekl ani slovo, ale jeho třas se poněkud zmínil.

"Nevzpomínám si, že bys kdy byl na Buckkeepu nemocný," pravil jsem tiše.

"Ale byl. Ovšem jen zřídka, a nechával jsem si to pro sebe. Jak si jistě vzpomínáš, lékař měl se mnou jen malé strpení a já s ním taky. Nedal bych své zdraví všanc jeho projímadlům a tonikům. A kromě toho. Co u tvého druhu zabírá, to se mnou někdy ani nehne."

"To se tvůj druh tak velmi liší od mého?" zeptal jsem se po chvíli. Zabloudil k tématu, které jsme jen málokdy zmiňovali.

"V určitých ohledech," vzdychl. Zvedl ruku a položil si ji na čelo. "Ale občas překvapuji i sám sebe." Nadechl se, načež vydechl, jako kdyby přestál nějakou chvilkovou bolest. "Možná ani nejsem doopravdy nemocný. Uplynulý rok jsem prodělal určité změny. Jak sis už všiml." To poslední dodal šeptem.

"Vyrosl jsi a nabral jsi barvu," souhlasil jsem tiše.

"To je pouze část." Tvař mu mímě zaškubala úsměvem, ale rychle zase povadla. "Myslím, že teď už jsem skoro dospělý."

Tiše jsem si odfrkl. "Počítal jsem, že je ti už hodně roků, šašku. Myslím, žeš dospěl dříve než já."

"Opravdu? Jak směšné." zvolal tiše a na chvíli to znělo, jako kdyby byl zase sám sebou. Jeho vpadlé oči se zavřely "Teď už budu spát," řekl mi

Neodpověděl jsem. Zavrtal jsem se hlouběji pod pokrývky a opět kolem sebe vztyčil zdi. Vklouzl jsem se do bezesného spočinutí, ale ne do bezstarostného spánku.

Před rozbřeskem jsem se probudil v předtuše nebezpečí. Šašek vedle mě ztěžka oddychoval. Dotkl jsem se jeho tváře a zjistil jsem, že je stále horká a orosená potem. Odkulil jsem se od něj a podkasal ho po obvodu pokrývkami. Přiložil jsem na pánev jeden či dva drahocenné klacky a začal si tiše natahovat oděv. Nighteyes vmžiku zpozorněl.

Jdeš ven ?

Jen se trochu nadýchat.

Mám jít s tebou?

Zahřívěj šaška Nebudu pryč dlouho

Viš jistě, že se ti nic nestane?

Budu opatrný, slibuji.

Venkovní chlad mě zasáhl jako facka. Temnota byla naprostá. Mé oči si po chvilce zvykly, ale i tak jsem neviděl víc než jen obrysy stanu. Hvězdné nebe bylo zatažené oblačným příkrovem. Tiše jsem stál v ledovém větru a napínal smysly, abych zjistil, co mě tak rozrušilo. Nebylo to Uměním, nýbrž Moudrostí, již jsem zapátral v temnotě kolem. Vycítil sem naši skupinu a hlad schoulených jepů. Samotné obilí je dlouho neudrží na nohou. Další starost. Rezolutně jsem ji zavrhl a rozprostřel své smysly dále. Zavěťřil jsem. Koně? Ovšem.

A jezdcí? Vypadalo to tak. V tom se vedle mě zjevil Nighteyes.

Cítíš je?

Vítr je nepříznivý. Mám se jít podívat?

Ano. Ale nepozorovaně.

Samozřejmě. Dohlédni na šaška Když jsem ho opouštěl, fňukal.

Ve stanu jsem tiše vzbudil Kettricken "Myslím, že nám možná hrozí nebezpečí," řekl jsem šeptem "Koně a jezdcí, nejspíš na cestě za námi. Ještě si tím nejsem jist. "

"Až nabudeme jistotu, budou už tady," odpověděla zarytě "Vzbud' všechny. Ať vstanou a připraví se k odjezdu těsně po rozbřesku. "

"Šašek má stále horečku," řekl jsem, když jsem se shýbl a zatřásl Starling ramenem.

"Když tady zůstane, místo horečky ho čeká smrt. A tebe s ním. Šel nám to vlk očihnout?"

"Ano. " Věděl jsem, že má pravdu, ale přesto pro mne bylo těžké přinutit se, abych šaškem zatřásl a probral ho k vědomí. Pohyboval se jako člověk v mrákotách. Zatímco ostatní balili zavazadla, já ho spěšně navlékl do kabátu a páru kamaší navíc. Celého jsem ho zahalil do dek a postavil ho před stan, zatímco se zbytkem jsme jurtu rozebrali a naložili ji. Přitom jsem se tiše zeptal Kettricken "Kolik nákladu unese jeden jep?"

"Víc než váží šašek. Jsou však moc úzcí, aby se na nich dalo pohodlně obkročmo sedět, a pod živým nákladem se velice snadno zjančí. Mohli bychom ho na kus cesty na jednoho posadit, ale bylo by to pro něj značně nepohodlné a jep by se těžko ovládal. "

Takovou odpověď jsem čekal, ale přesto mě nepotěšila

"Jaké má zprávy vlk?" zeptala se

Zašmátral jsem po Nighteyesovi a zděsil se, kolik úsilí mě stálo dotknout se jeho mysli. "Šest jezdců," řekl jsem.

"Přátelé, nebo nepřátelé?"

"To on neumí rozpoznat," zdůraznil jsem. A vlka jsem se zeptal: Jak vypadají ti koně?

Nádherní.

Velcí jako Sooty? Nebo malí jako horští koně?

Něco mezi. A jeden mezek s nákladem.

"Jedou na koních, ne na horských ponících," sdělil jsem Kettricken.

Potřásla si pro sebe hlavou. "Většina mých lidí s sebou nebrává do takových horských výšek koně.

Využili by poníky nebo jepy. Raději si řekněme, že jsou to nepřátelé, a podle toho jednejme."

"Utíkat, nebo bojovat?"

"Samozřejmě obojí."

Mezitím z jednoho jepa sundala svůj luk. Nyní na něj napjala tětívu, aby byl připravený. "Nejprve se poohlédneme po lepším místě, kde bychom nastražili léčku. Pak počkáme. Jedeme."

Snáze se to řeklo, než udělalo. Ještě že cesta měla tak hladký povrch, jinak by to vůbec nebylo možné.

Světlo bylo teprve nejasně tušit, když jsme vyrazili. Starling vepředu šla v čele jepů. Já za nimi vedl šaška, zatímco Kettle s holí a Kettricken s lukem šly za námi. Nejprve jsem šaška nechal, aby zkusil jít po svých. Pomalu se belhal, a jak se nám jepové nevyhnutelně vzdalovali, věděl jsem, že takhle to dál nepůjde. Dal jsem si jeho levou ruku přes ramena, svou rukou jsem ho chytil okolo pasu a sunul ho kupředu. Zakrátko už supěl a měl co dělat, aby udržel krok a nebyl vlečen. Nepřirozené teplo sálající z jeho těla mě děsilo. Surově jsem ho nutil ke spěchu a modlil se, abychom narazili na nějaký úkryt.

Když se nám to poštěstilo, nebylo to pod přívětivými stromy, ale mezi krutě ostrými kameny. Značná část hory nad cestou se kdysi oddělila a zřítíla se dolů. Víc než půlku cesty přitom strhla s sebou a na jejím zbytku zůstala vysoká halda kamení a hlíny. Starling a jepové na to pochybovačně hleděli, když jsme se k nim se šaškem přibelhali. Usadil jsem ho na kámen, kde zůstal sedět se zavřenýma očima a sklopenou hlavou. Ovinul jsem ho pořádně dekami a šel za Starling.

"Je to starý sesuv půdy," poznamenala. "Možná nebude tak těžké se přes to přelahočit."

"Možná," souhlasil jsem a očima už jsem hledal místo, kudy to zkusit. Kameny halila sněhová pokrývka.

"Já půjdu napřed s jepy, můžeš jít se šaškem za mnou?"

"Snad ano." Ohlédla se po něm. "Je jí hodně zle?"

V jejím hlase zněla pouze obava, a tak jsem svůj hněv raději spolkl. "Dokáže se jakžtakž belhat, když se ovšem může opírat o něčí paži. Vyčkej, dokud nebude poslední zvíře nahoře a na cestě na druhou stranu. Pak běžte v našich stopách."

Starling trhla hlavou na souhlas, ale netvářila se moc vesele.

"Neměli bychom počkat na Kettricken a Kettle?"

Zamyslel jsem se. "Ne. Jestli nás ti jezdci dostihnou, nechci tady stát s kamenným zátarasem za zády.

Přejdeme na druhou stranu."

Přál jsem si, aby tu byl s námi vlk, protože si byl dvakrát jistější než já a měl mnohem pohotovější reflexy.

Nemohu jít za tebou, aniž by mé spatřili. Je to tu samý kámen, nad cestou i pod ní, a mezi tebou a mnou jsou oni.

S tím si nedělej starosti. Pouze je sleduj a udržuj mě v pohotovosti. Postupuj rychle?

Vedou koně a hodně se mezi sebou přou. Jeden je tlustý a unavený jízdou. Mluví jen málo, ale moc nespěchá. Buď opatrný, bratře.

Zhluboka jsem se nadechl, a jelikož žádné místo nevypadalo schůdněji než ostatní, šel jsem prostě rovnou za nosem. Nejprve se na cestě vyskytovaly pouze volně rozeseté kameny, ale za nimi se nacházely velké balvany, kamenitá půda a napadané ostré kamení. Volil jsem cestu na tomto nejistém podkladě. Za mnou šla vůdkyně stáda jepů a ostatní pak kráčeli poslušně za ní. Záhy jsem zjistil, že navátý sníh v tenkých povlacích namrzl na kamenech a často překryl též dutiny a trhliny mezi nimi. Nepozorně jsem našlápl a ocitl se nohou po koleno ve spáře. Opatrně jsem se vyprostil a pokračoval v cestě.

Když jsem se na chvíli zastavil a rozhlédl se kolem, málem mě opustila veškerá odvaha. Nade mnou se tyčil mohutný sráz se sutí, jenž přecházel v příkrou kamennou stěnu. Kráčel jsem po úbočí posetém volně ležícími balvany a kameny. Když jsem se podíval před sebe, neviděl jsem, kde to končí. Kdyby to pode mnou povolilo, strhlo by mě to k okraji cesty a vystřelilo do hlubokého údolí pode mnou. Nebylo tam nic, ani jediná ratolest nebo sebemenší balvan, jichž bych se přidržel. Maličkosti pojednou nabyly děsivých rozměrů. Nervózní pocukávání lana v mé ruce, na kterém byl uvázaný první jep, náhlá změna síly vánku, ba i mé vlasy, jež mi spadaly ve větru do očí, to vše bylo náhle životu nebezpečné. Dvakrát jsem klesl na všechny čtyři a plazil se. Zbytek cesty jsem absolvoval příkřený, dávaje bedlivý pozor, kam stoupám, a pomalu došlapuje na plnou váhu.

Za mnou kráčela řada jepů, všichni za svým vůdcem. Nebyli tak opatrní jako já. Slyšel jsem, jak se pod

nimi sesouvají kameny a jak uvolněný štěrk a kamení rachotí a poskakuje po svahu, aby potom vystřelily do prostoru. Pokaždé, když se to stalo, dostal jsem strach, že to oživí a uvede do pohybu další kameny. Jepové nebyli uvázaní na laně, pouze jejich vůdce, kterého jsem vedl. Každou chvíli jsem se bál, že uvidím, jak jeden z nich ujíždí dolů po úbočí. Táhl se v řadě za mnou jako korkové splávky na rybářské síti a daleko za nimi šla Starling se šaškem. Jednou jsem se zastavil, abych se podíval, jak pokračují, a proklínal jsem se za to, jak těžký úkol jsem jí svěřil. Postupovali polovičním tempem než já, který jsem se taktak ploužil, přičemž Starling šaška svírala a pozorně sledovala terén pod nohama. Srdce mi uvízlo až v hrdle, když náhle klopýtla a šašek se natáhl jak široký tak dlouhý vedle ní. Vzhledla a uviděla mě, jak na ni civím. Nasupeně zvedla ruku a pokynula mi, abych pokračoval v cestě. A tak jsem šel. Nic jiného jsem ani dělat nemohl.

Hromada sutí a kamení skončila stejně náhle, jako začala. S vděčností jsem se seštrachal na hladký povrch cesty. Za mnou kráčel vedoucí jep a poté ostatní zvířata, jež seskakovala ze srázu na skálu a pak na cestu jako kozy, když scházela dolů. Jakmile byla všechna dole, rozsypal jsem jim na cestě trochu obilí, abych je udržel pohromadě, a vyškrábal se zpátky na úbočí hory.

Nespatřil jsem ani Starling, ani šaška.

Nejradši bych se rozběhl zpátky napříč pohyblivou sutí. Místo toho jsem se přiměl k pomalé chůzi a opatrně jsem volil cestu ve stopách, které jsme tu s jepy zanechali. Říkal jsem si, že v té ponuré šedočernobílé krajině by měly dobře vyniknout jejich pestrobarevné oděvy. A tak nakonec jsem je uviděl. Starling seděla zcela nehybně na pruhu sutí a vedle ní na kamenech byl natažený šašek.

"Starling!" zavolaal jsem na ni tiše.

Vzhledla. Oči měla vytěštěné. "Dalo se to kolem nás vše do pohybu. Malé kameny a pak větší. A tak jsem zastavila, dokud se to neustálí. Teď nemohu šaška zvednout a unést ji." V jejím hlase bylo znát usilovně potlačovanou paniku.

"Klidně sed'. Už jdu."

Jasně jsem rozeznával, kde se část povrchové vrstvy kamení uvolnila a začala se řídit dolů. Valící se oblázky zanechaly stopy na sněhovém povrchu. Podle toho, co jsem viděl, jsem zhodnotil situaci, jen jsem litoval, že toho nevím o lavínách víc. Sesuv kamení zřejmě začal notný kus nad nimi a těsně je minul. Stále jsme byli kus cesty nad srázem, ale jak by se dal štěrk do pohybu, rychle by nás strhl přes okraj dolů. Zklidnil jsem své srdce a spolehl se na hlavu.

"Starling!" zavolaal jsem opět tiše. Bylo to zbytečné. Soustředila veškerou pozornost na mě. "Pojď za mnou. Moc pomalu a opatrně."

"A co šašek?"

"Nech ho být. Až budeš v bezpečí, vrátím se pro něj. Kdybych šel za tebou, všichni tři bychom se vystavovali riziku."

Jedna věc je spatřovat v něčem logiku. A druhá přimět se vytrvat ve svém odhodlání, jež zavání zbabělostí. Nevím, co si Starling myslela, když se pomalu zvedla na nohy. Ani jednou se úplně nenarovnala a přihrbená postupovala krůček po krůčku ke mně. Skousl jsem rty a mlčel, ačkoli jsem ji chtěl popohnat, ať si pospíší. Dvakrát svými kroky uvolnila menší sesuv kamení. Oblázky se řítily dolů a strhávaly s sebou další, valíce se po svahu a vrhající se z okraje dolů. Pokaždé v předklonu ztuhla a očima se zoufale upnula na mě. Já tam stál a tupě přemítal, co bych asi dělal, kdyby začala ujíždět dolů spolu s kamením. Vrhel bych se zbytečně za ní, nebo bych se díval, jak se řítí, a navždy si zapsal do paměti ty její černé prosebné oči?

Nakonec se však dostala mezi relativně stabilní větší kameny, kde jsem stál já. Chytla se mě a já ji podržel, zatímco jsem vnímal chvění, které s ní drkotalo. Po delší chvíli jsem ji pevně uchopil za paže a podržel ji kousek stranou od sebe. "Teď musíš pokračovat dál. Není to už moc daleko. Až se tam dostaneš, zůstaň tam a udržuj jepy pohromadě. Rozumíš?"

Hbitě přikývla a potom se zhluboka nadechla. Odstoupila ode mne a opatrně se vydala po stezce, kterou jsme po sobě s jepy zanechali. Počkal jsem, až se dostane do bezpečné vzdálenosti ode mne, a pak jsem učinil první opatrné kroky směrem k šaškovi.

Kamení pod mou větší vahou o poznání víc ujíždělo a sesouvalo se. Napadlo mě, zda by nebylo rozumnější jít výš či níž po svahu, než šla prve Starling. Pomyslel jsem na to, že bych se vrátil k jepům

pro lano, ale nenapadal mě způsob, jak bych ho zajistil. A po celou tu dobu jsem se opatrně, krůček po krůčku, pohyboval kupředu. Šašek se nehýbal.

Kamení pod mýma nohama se dalo do pohybu a naráželo mi do kotníků, jak se valilo dolů, ujíždějíc mi pod nohama. Na místě jsem se zastavil a zkoprněl při pohledu na šterk valící se okolo mne. Cítil jsem, jak mi jedna noha začíná ujíždět, a než jsem se stačil opanovat, vrhl jsem se o jeden krok kupředu. Sesuv kamení nyní nabyl na prudkosti a razanci. Nevěděl jsem, co mám dělat. Napadlo mě, že bych se vrhl naplocho na zem a rozprostřel svou váhu, ale rychle jsem si řekl, že bych to valícím se kamenům pouze usnadnil, aby mě strhly s sebou. Žádný z kamenů nebyl větší než má pěst, ale bylo jich hrozně moc. Ztuhl jsem na místě a napočítal deset dechů, než rachot opět umlkl.

Musel jsem v sobě sebrat každý ždíbec kuráže, abych se odhodlal k dalšímu kroku. Nějakou dobu jsem zkoumal půdu pod nohama a vybíral si místo, jež vypadalo nejméně nestabilně. Odlehčil jsem jednu nohu a zvolil místo na došlápnutí. Když jsem se dostal k šaškovu tělu ležícímu na břiše, měl jsem na zádech propocenou košili a čelist mě bolela od nepřetržitého svírání. Sesul jsem se na zem vedle něj. Starling předtím ohrnula cíp pokrývky, aby mu zakryla tvář, a on tu stále ležel přikrytý jako mrtvola. Odhrnul jsem deku a pohlédl na jeho zavřené oči. Měl barvu, jakou jsem nikdy předtím neviděl. Mrtvolná bělost kůže, kterou míval na Buckkeepu, získala v horách žlutavý nádech, nyní však měl úděsnou barvu jako sama smrt. Rty měl naprosto suché a rozpukané, na řasách žlutý škraloup. A na dotek byl stále horký.

"Šašku?" oslovil jsem ho docela něžně, ale on neodpověděl. Mluvil jsem dál v naději, že mne nějaká jeho část uslyší "Chystám se tě zvednout a odnést. Terén je tu mizerný, a jestli uklouznou, čeká nás dlouhý pád. Takže až tě budu držet v náručí, musíš být velmi, velmi klidný. Rozumíš?"

Nadechl se o něco hlouběji. Bral jsem to jako souhlas. Klekl jsem na svahu pod ním a vsunul mu ruce a předloktí pod tělo. Když jsem se narovnal, ozvala se jizva po šípu v zádech. Ucítil jsem, jak mi na tváři vyrazil pot. Chvilí jsem vzpřímeně klečel, šaška v náručí, zatímco jsem přemáhal bolest a nabýval rovnováhu. Přemístil jsem jednu nohu, abych dostal chodidlo pod sebe. Snažil jsem se pomalu vstát, jenže vtom se okolo mne začalo hnout kamení. Bojoval jsem s hrozivým nutkáním přitisknout šaška k sobě a dát se na útěk. Rachot a sypání uvolněné brídlice stále a stále pokračovalo. Když to konečně ustalo, celý jsem se chvěl, jak jsem se snažil stát dokonale v klidu. Po kotníky jsem vězel v sypkém šterku.

"FitzChivalry?"

Pomalu jsem otočil hlavu. Dorazily Kettricken a Kettle. Stály kus nade mnou, mimo dosah uvolněného kamení. Vypadalo to, že při pohledu na mou pozici se o ně pokoušejí mdloby. První se vzpamatovala Kettricken.

"Kettle a já teď nad tebou přejdeme. Zůstaň, kde jsi, a zachovej naprostý klid. Dostala se Starling a jepové na druhou stranu?" Podařilo se mi malinko kývnout. Měl jsem sucho v ústech, že jsem ani nemohl mluvit.

"Vezmu lano a vrátím se zpátky. Pospíším si, jak jen to půjde. "

Opět jsem přikývl. Abych na ně viděl, musel bych zkroutit tělo, a tak jsem je neviděl. Ani jsem se nedíval dolů. Vítr mne ofukoval, pod nohama mi křupalo kamení a já shlížel šaškovi do tváře. Na vzrostlého muže nevážil moc. Vždycky byl štíhlý, samá kost a kůže, a v sebeobraně se spoléhal spíše na svůj jazyk než na pěsti a svalstvo. Jak jsem však stál a držel ho, stále více mi v ruce těžkl. Okruh bolesti v mých zádech se zvolna rozšiřoval a jaksi se stalo, že mi od ní trnuly i ruce.

Ucítil jsem, jak sebou v mém náručí mímě trhl. "Zůstaň v klidu," zašeptal jsem.

Namáhavě otevřel oči a vzhledl ke mně. Jazykem se pokusil ovlhčit si rty. "Co se děje?"

"Stojíme v naprostém klidu uprostřed laviny," zašeptal jsem v odpověď. Měl jsem tak vyprahlé hrdlo, že se mi obtížně mluvilo.

"Myslím, že bych mohl stát," navrhl mátožně.

"Nehýbej se!" nařídil jsem mu.

Nadechl se o trochu hlouběji. "Proč jsi vždycky nablízku, když se dostanu do podobné situace?" podivil se ochraptěle.

"Mohl bych se tě zeptat na totéž," odpověděl jsem nespravedlivě.

"Fitzi?"

Natočil jsem svůj bolestivý hřbet a vzhlédl ke Kettricken. Její silueta se rýsovala proti obloze. Měla s sebou jepa, vůdce stáda. Na rameni měla smotané lano. Jeden konec byl přivázaný k jepově odlehčenému nákladnímu postroji.

"Hodím ti teď to lano. Nesnaž se ho chytat, nech ho proletět kolem a pak ho zvedni a uvaž si ho okolo těla. Rozumíš?"

"Ano."

Moji odpověď nemohla slyšet, ale povzbudivě na mě kývla. V dalším okamžiku se okolo mě mihlo rozmotané lano. Uvolnilo nepatrné množství kamínků, ale i ten kratičký sesuv stačil, aby se mi udělalo mdlo. Natažené lano zůstalo ležet na kamení, necelou délku paže od mé nohy. Pohlédl jsem na něj a pocítil zoufalství. Zocelil jsem svou vůli.

"Šašku, můžeš se mne přidržet? Musím se nyní pokusit zvednout to lano."

"Myslím, že mohu stát," navrhl znovu.

"Možná budeš muset," připustil jsem bezděčně. "Bud' připraven na všechno. Ale na každý pád se mě drž."

"Jen když mi slíbíš, že se budeš držet toho lana."

"Vynasnažím se," slíbil jsem zarytě.

Bratře, zastavili se přesně na místě, kde jsme tábořili minulou noc. Ze šesti mužů—
Ted' ne, Nighteyesi!

Tři se vydali dolů jako ty a tři zůstali u koní.

Ted' ne.

Šašek pohnul rukama, aby se mě nemotorně chytil za ramena. Zatracené pokrývky, do nichž byl zavinutý, zacláněly všude, kde neměly. Levou rukou jsem šaška přidržel a poněkud si tím uvolnil pravou ruku a paži, ačkoliv jsem ji měl stále pod ním. Přemáhal jsem absurdní nutkání propuknout v smích. Vše bylo tak pitomě těžkopádné a nebezpečné. Ze všech způsobů smrti, které jsem kdy zvažoval, mně tenhle nikdy na mysl nepřišel. Střetl jsem se s šaškovými očima a spatřil v nich tentýž panický smích. "Připrav se," řekl jsem mu a shýbl se k lanu. Každý napjatý sval v mém těle trnul v křeči a bolesti.

O šířku vlasu jsem prsty lano minul. Vzhlédl jsem k místu, kde úzkostlivě balancovali Kettricken a jep. Napadlo mě, že nemám tušení, co se má dít, až budu mít lano. Mé napjaté svaly však už byly příliš natažené, než abych v tomto bodě přestal a kladl nějaké otázky. Nutil jsem se dosáhnout rukou na lano a zároveň jsem cítil, jak pode mnou ujíždí pravá noha.

Vše se semlelo najednou. Šaškův stisk křečovitě zesílil, jak se celé úbočí pod námi dalo prudce do pohybu. Uchopil jsem lano, jenže stále jsem sjížděl dolů. Těsně předtím, než se lano napjalo, se mi podařilo škubeť rukou a omotat si ho jednou kolem zápěstí. Nad námi směrem k východu Kettricken vedla na uzdě neomylně našlapujícího jepa. Viděl jsem, jak se zvíře zapotácelo, když na jeho bedrech spočinula část naší váhy. Zarylo se nohama do země a pokračovalo v chůzi napříč oblastí sesuvu. Lano se utáhlo, zařízlo se mi do zápěstí a ruky. Držel jsem.

Nevím, jak jsem se vyškrábal na nohy, ale podařilo se mi to, a jak pode mnou úbočí s rachotem ujíždělo, vypadalo to, že po něm kráčím. Zjistil jsem, že se zvolna kymácím jako kyvadlo a že mi utažené lano skýtá asi tolik odporu, abych se udržel na povrchu rachotících kamenů valících se pode mnou dolů úbočím. Náhle jsem nabył pevnější půdu pod nohama. Boty jsem měl plné kamínků, ale ignoroval jsem to, zatímco jsem se vytrvale držel lana a postupně se pohyboval napříč oblastí sesuvu. Nyní už jsme byli hluboko dole pod původní cestou, kterou jsem zvolil. Odmítal jsem podívat se dolů, abych viděl, jak blízko jsme u kraje. Soustředil jsem se na to, abych udržel šaška a lano a nepřestal jít.

Náhle jsme byli mimo nebezpečí. Ocítl jsem se v oblasti větších kamenů, mimo sytký štěr, který málem naše životy ukončil. Kettricken nad námi vytrvale postupovala napříč úbočím a my s ní, až jsme nakonec slezli dolů na požehnaně rovný podklad cesty. Za pár minut už jsme se všichni nacházeli na rovném zasněženém terénu. Upustil jsem lano a pomalu se sesul k zemi i s šaškem v náručí. Zavřel jsem oči.

"Tumáš. Napij se trochu vody." Byl to hlas Kettle, která mi nabízela vak s vodou, zatímco Kettricken a Starling mi vyprošťovaly šaška ze strnulých rukou. Vypil jsem něco vody a pak se trochu otřepal. Každá moje část mě bolela jako pohmožděná. Zatímco jsem seděl a vzpamatoval se, cosi se vedralo do

popředí mé mysli Vmžiku jsem se vyškrábal na nohy.

"Je jich šest, a tři sešli dolů jako já, povídal"

Při těch přerývaných slovech se všechny zraky stočily ke mně Kettle dávala napít vody šaškovi, ten však nevypadal o nic lépe. Ústa měla sešpulená úzkostí a nelibostí Věděl jsem, čeho se obává. Ovšem strach, k němuž mi zavalil příčinu vlk, byl naléhavější.

"Co jsi to říkal?" zeptala se mírně Kettricken a já si uvědomil, že podle nich už zase blouzním

"Nighteyes je sledoval. Šest mužů na koních, jeden soumar. Zastavili na našem minulém tábořišti A Nighteyes říkal, že tři z nich sešli dolů jako já."

"To znamená do města?" zeptala se zdráhavě Kettricken.

Do města, pravil jako ozvěna Nighteyes. Zamrazilo mne po celém těle, když jsem spatřil, že Kettricken si jakoby sama pro sebe kývla.

"Jak je to možné?" zeptala se tiše Starling "Vždyť Kettle říkala, že ukazatel fungoval pouze proto, že jsi měl výcvik v Umění. Na žádného z nás to účinek nemělo"

"Musejí být znalí Umění," pravila tiše Kettle a tázavě na mě pohlédla.

Existovala jen jedna odpověď "Regalova koterie," odušil jsem a pokrčil rameny Vzedmula se ve mně ochromující hrůza. Byli tak strašně blízko, přitom věděli, jak mě ošklivě ranit. Mou mysl zaplavil zdrcující strach. Vzduchoval jsem panice.

Kettricken mne rozpačitě poplácala po ruce. "Fitzi. Přes ten sesuv se jen tak nedostanou. Se svým lukem je mohu při přechodu odstřelit," navrhla. Jaká ironie: královna se nabízela, že ochrání úkladného vraha v královských službách. Přesto mě to jaksi uklidnilo, i když jsem věděl, že její luk mi před koterií neskýtá žádnou ochranu.

"Nemusejí chodit sem, aby na mě zaútočili. Nebo na Verityho " Zhluboka jsem se nadechl a tu jsem ve svých slovech dodatečně postřehl pravdu "Vůbec nás nepotřebují fyzicky sledovat, aby nás napadli. Tak proč jen vážili takovou cestu?"

Šasek se opřel o loket. Promnul si svou těstovitě bledou tvář. "Možná sem vůbec nejdou proto, aby tě pronásledovali," navrhl váhavě "Možná chtějí něco jiného?"

"A co?" zeptal jsem se

"Proč sem přišel Verity?" otázal se. Hlas měl slabý, zdálo se však, že mu to pozorně myslí.

"Že by pomoc Elderlingů? Regal v ně nikdy nevěřil. Viděl v tom pouze způsob, jak odstranit z cesty Verityho."

"Možná. Ale zároveň věděl, že báhorka o Verityho smrti, kterou nechal všude šířit, je jeho vlastním výtvorem. Ty sám říkáš, že jeho koterie slídila a špehovala tě. S jakým cílem, pokud ne zjistit, kde se nachází Verity? Ted' už se Regal musí ptát stejně jako královna: Proč se Verity nevrátil? A musí se též ptát, co to bylo za důležité poslání, že se bastard odvrátil od úkolu zabít jeho a pustil se do něj? Jen se ohlédni, Fitzi. Táhne se za tebou stopa, samá krev a spoušť. Regal se musí ptát, k čemu to všechno směřuje."

"Proč by chodili dolů do města?" zeptal jsem se a vzápětí mě napadla ještě horší otázka: "Jak vůbec věděli, jak se dostat dolů do města? Já do něho vpadl náhodou, ale jak to věděli oni?"

"Možná jsou v Umění mnohem silnější než ty. Možná že ukazatel k nim promluvil nebo sem možná přišli a věděli již mnohem víc než ty." Kettle opatrně volila slova, ale tón jejího hlasu žádné "možná" nepřipouštěl. Všechno mi bylo pojednou jasné. "Já nevím, proč jsou tady. Ale vím, že je všechny pobíjí, než se stačí dostat k Veritymu nebo přivodit nějaké další potíže mně." Zvedl jsem se na nohy.

Starling seděla a zírala na mě. Myslím, že v tom okamžiku si přesně uvědomila, co jsem zač. Ne nějaké zidealizované princátka v exilu, které posléze vykoná nějaký hrdinský čin, ale zabiják. A navíc ani ne moc kompetentní.

"Nejprve si odpočiň," poradila mi Kettricken. Hlas měla vyrovnaný a smířlivý.

Zavrtěl jsem hlavou. "To bych opravdu rád. Ale možnost, kterou mi dávají, se nabízí právě teď. Nevím, jak dlouho budou ve městě. Doufám, že tam stráví nějaký čas. Nechystám se s nimi střetnout tam, rozumíte. V Umění se jim vůbec nevyrovnám. Nemohu s nimi bojovat mentálně. Mohu však usmrtit jejich těla. Pokud tam zanechali koně, stráž a zásoby, mohu jim ty věci vzít. A až se pak vrátí zpátky, budou v pasti. Bez jídla, bez přístřeší. Tady v okolí neuloví žádnou zvěř, i kdyby si ještě vzpomněli, jak se loví.

Taková šance už se mi přistě nenaskytne."

Kettricken zdráhavě přikyvovala. O Starling jako by se pokoušely mdloby. Šašek se sesul zpátky na své lůžko. "Měl bych jít s tebou," pravil tiše.

Pohlédl jsem na něj a snažil se zastřít pobavení v hlase: "Ty?"

"Mám jen takový pocit... že bych měl jít s tebou. Že bys neměl jít sám."

"Já nebudu sám. Nighteyes na mě čeká." Krátce jsem zapátral v dáli a našel svého druha. Ležel skrčený na břichu ve sněhu, číhaje dole na stezce pod strážemi a koňmi. Muži si mezitím rozdělali ohýnek a připravovali si nad ním jídlo. Vlk z toho dostával hlad.

Dáme si dnes večer koňské?

Uvidíme, řekl jsem. Obrátil jsem se na Kettricken: "Mohu si vzít váš luk?"

Neochotně mi ho podala. "Umíš z toho střílet?" zeptala se.

Byla to nádherná zbraň. "Moc dobře ne, ale obstojně ano. Nemají se ani kde pořádně ukrýt a nečekají útok. Pokud budu mít štěstí, mohu jednoho z nich zabít, ještě než vůbec zjistí, že tam jsem."

"Ty zastřelíš jednoho z nich, aniž bys učinil výzvu k boji?" zeptala se mátožně Starling.

Spatřil jsem v jejích očích náhlé rozčarování. Raději jsem zavřel víčka a soustředil se na svůj úkol.

Nightyesi?

Mám koně nahnat z útesu dolů, nebo je pouze zahnat po cestě dál? Už mě ucítili a začínají být nervózní.

Muži tomu však nevěnují pozornost.

Chtěl bych ty zásoby, které nesou, pokud to půjde. Proč mi zabítí koně dělalo větší problém než zabítí člověka?

Uvidíme, odvětil rozvážně Nighteyes. Maso je maso, dodal.

Hodil jsem si na záda Kettrickernin toulec. Vítr už znovu v poryvech dorážel a sliboval další sníh. Jen při pomýšlení na přechod oblasti sesuvu se mi opět zvedl žaludek. "Není na výběr," připomněl jsem si. Zvedl jsem zrak a uviděl Starling, jak se ode mě odvrací. Evidentně moji poznámku vzala jako odpověď na svou otázku. Nu což, hodila by se právě tak. "Pokud selžu, půjdou po vás," řekl jsem starostlivě. "Měli byste se odsud dostat co nejdále, běžte pořád dál, až nebudete vidět na cestu. Pokud půjde všechno dobře, brzy vás dohoníme." Shýbl jsem se k šaškovi. "Můžeš vůbec jít?" zeptal jsem se.

"Něco ujdu," řekl zasmušile.

"Bude-li zapotřebí, ponesu ho," řekla s neochvějnou jistotou Kettricken. Pohlédl jsem na tu vysokou ženu a uvěřil jí. Krátce jsem kývl hlavou.

"Držte mi palce," řekl jsem jim a obrátil se tváří k sesuvu. "Já půjdu s tebou," prohlásila znenadání Kettle. Utáhla si tkaničky u bot a vstala. "Dej mi ten luk. A kráčeš za mnou v mých stopách."

Na okamžik jsem oněměl. "Proč?" zeptal jsem se posléze. "Protože vím, co dělám, když jdu přes to kamení. A s lukem si vedu lépe než ,obstojně'. Vsadím se, že dokážu skolit dva z nich, než vůbec zjistí, že jsme tam."

"Ale..."

"Na tom zrádném terénu si vede velice dobře," podotkla klidně Kettricken. "Starling, vezmi jepy. Já ponesu šaška." Pak nás obdařila nečitelným výrazem "Dohodte nás, jak jen to nejdříve půjde."

Vzpomněl jsem si, že už jednou předtím jsem se pokusil nevzít Kettle s sebou. Pokud měla jít se mnou, chtěl jsem, aby byla se mnou, a nešla za mnou, když bych to nečekal. Zaryl jsem se do ní pohledem, ale kývl jsem.

"Ten luk," připomněla mi

"Umíš s tím opravdu tak dobře střílet?" zeptal jsem se, když jsem jí ho zdráhavě podával.

Tvář se jí zkrivila legračním úsměvem. Sklopila zrak ke svým zkrouceným stařeckým prstům. "Neříkala bych ti, že něco umím, kdybych to neuměla. Některé ze svých dřívějších schopností stále mám," pravila klidně.

Začali jsme se znovu škrábat na tu zřícenou skálu. Kettle šla první, hůl na zkoušení terénu nesla v ruce, a já kráčel za ní ve vzdálenosti jedné délky hole, jak mi přikázala. Neřekla mi ani jediné slovo, když od svých nohou pohlédla až k místu, kam nás chtěla převést. Nedokázal jsem postřehnout, na základě čeho volí cestu, ale sypké kamení a krystalický sníh zůstávaly pod jejími krátkými kroky v klidu. V jejím pojetí vypadal přechod tak snadně, že jsem se začal cítit trapně.

Právě jedí. A nikdo nedrží hlídku.

Sdělil jsem tu informaci Kettle, která jen zasmušile kývla. Já sám jsem se užíral a přemýšlel, jestli dokáže zastat to, co bude třeba. Být dobrý ve střelbě s lukem je jedna věc. A druhá zastřelit člověka, právě když poklidně večeří. Uvažoval jsem o námitce Starling a říkal si, co by to bylo za člověka, který by se ukázal a pronesl výzvu k boji, kdyby se chystal zabít tři muže. Dotkl jsem se jílice svého meče. Inu, bylo to něco, co mi Chade sliboval už dávno. Zabíjení pro krále, bez nároku na nějakou poctu či slávu, jež si může vydobýt voják na bojišti. Ne že by mé vzpomínky z bitev nějak souvisely s poctami či slávou. Pojednou už jsme slézali dolů z vratkého kamení v oblasti sesuvu. Šli jsme velmi tiše a opatrně. Kettle potíchu řekla

"Máme před sebou ještě pořádný kus cesty. Ale až se tam dostaneme, necháš mě vybrat si místo a vypálit první ránu. Jakmile ten muž půjde k zemi, ukážeš se jim a přilákáš jejich pozornost. Nesmějí mě spatřit a já mohu ušetřit další čistý zásah."

"Dělala jsi už něco takového předtím?" zeptal jsem se jí mírně.

"Není to tak odlišné od naší hry, Fitz. A odsud už pojd'me mlčky."

Poznal jsem, že předtím tak nikdy nezabíjela, pokud vůbec někdy zabila nějakého člověka. Začínal jsem mít určité pochybnosti, zda bylo správné svěřit jí luk. Zároveň jsem jí byl sobecky vděčný za společnost. Napadlo mě, zda neztrácím kuráž.

Možná už začínáš chápat, že smečka je na takové věci nejlepší.

Možná.

Na cestě jsme byli prakticky nekrytí. Nad námi a pod námi se táhlo poměrně příkré úbočí hory. Cesta samotná byla rovná a holá. Obešli jsme horský výběžek a jejich tábor jsme náhle měli jasně v dohledu. Všichni tři strážní seděli bezstarostně u ohně, jedli a bavili se. Jejich koně zachytili náš pach a začali se vrtět a pofrkávat. Ale poněvadž je vlk už po nějakou dobu znervózňoval, strážní tomu nevěnovali žádnou pozornost. Kettle za chůze přiložila k těživě šíp a připravila ho k výstřelu. Nakonec to bylo prosté.

Hnusné, bezmyšlenkovité vraždění, ale prosté. Vypustila šíp, zrovna když si nás jeden muž všiml. Proklál mu hrud'. Zbylí dva vyskočili na nohy, otočili se a spatřili nás, načež se vrhli po svých zbraních. Ale v tom krátkém čase Kettle zaklesla do tětivy další šíp a vypustila ho, právě když ten bezmocný ubožák tasil meč. Najednou se zezadu vynořil Nighteyes a strhl posledního muže na zem, kde ho držel, dokud jsem se nepřihnal já a neskoncoval to s ním mečem.

Všechno se to seběhlo rychle, ba skoro v klidu. Ve sněhu leželi natažení tři mrtví muži. U nich stálo šest zpocených, nervózních koní a jeden netečný mezek. "Kettle. Podívej se, co mají na koních za jídlo," řekl jsem jí, abych se nemusel dívat, jak na to hrůzostrašně civí. Strhla ke mně svůj upřený pohled, načež zvolna kývla.

Prohlédl jsem těla, abych zjistil, co se dá. Neměli na sobě Regalovy barvy, ale u dvou z nich se dal určit původ podle rysů ve tváři a střihu oděvu. Farrowci. Když jsem obrátil tělo třetího muže, málem se mi zastavilo srdce. Znal jsem ho z Buckkeepu. Nijak zvlášť, ale dost na to, abych věděl, že se jmenuje Tallow. Shýbl jsem se a pohlédl do jeho mrtvé tváře, pojednou zahanben tím, že si na nic dalšího o tomto člověku nevzpomínám. Usoudil jsem, že odešel do Tradefordu, když tam Regal přestěhoval dvůr, mnoho sluhů tak odešlo. Snažil jsem si namluvit sám sobě, že není důležité, kde začínal, když skončil tady.

Zatvrdil jsem své srdce a věnoval se svým úkolům.

Těla jsem shodil ze srázu útesu. Zatímco Kettle prohlížela jejich zásoby a vybírala, co bychom mohli ve dvou odnést zpátky, já zbavil koně každého kousku postroje a jezdecké výstroje. To vše pak putovalo za mrtvolami z útesu. Prohledal jsem jejich zavazadla, ale nenašel jsem o moc víc než teplé oblečení. Soumar nesl jen stan a podobné věci. Žádné listiny. K čemu by ostatně členům koterie byly písemné instrukce?

Zažen koně po cestě daleko odsud. Pochybuji, že se sem sami vrátí.

Tolik masa, a ty chceš, abych ho jenom tak prostě odehnal?

Kdybychom tady jednoho zabili, bude to víc, než můžeme sníst a odnést. Cokoli bychom zde zanechali, posloužilo by jako potrava těm třem, až se vrátí. Koně nesli sušené maso a sýr. Postarám se, abys měl dnes v noci plný žaludek.

Nighteyes nebyl moc potěšen, ale uposlechl mě. Myslím, že hnal koně mnohem dále a rychleji, než bylo

skutečně třeba, ale aspoň je nechal naživu. Neměl jsem tušení, jaké mají v horách šance na přežití. Nejspíš skončí v žaludku nějaké sněžné kočky nebo se na nich pohoří krkavci. Pojednou jsem byl strašlivě unavený z toho všeho.

"Půjdeme?" zeptal jsem se Kettle zbytečně a ona kývla. Sbalila nám na cestu bohatou zásobu jídla, avšak já si v duchu kladl otázku, zda něco z toho dokážu strávit. To málo, co jsme nemohli odnést a co vlk nemohl pozřít, jsme skopli z útesu. Rozhlédl jsem se kolem. "Kdybych měl odvahu dotknout se ho, pokusil bych se svrhnout ze srázu i ten pilíř," svěřil jsem se Kettle.

Podívala se na mě, jako by si myslela, že jsem to chtěl po ní. "Já se toho taky bojím dotknout," řekla po chvíli a oba jsme se od pilíře odvrátili.

Když jsme vyrazili vzhůru po cestě, vplížil se do hor večer a v patách za ním noc. Už skoro potmě jsem v závěsu za Kettle a vlkem přešel oblast sesuvu. Žádný z nich se zjevně nebál a já byl pojednou příliš unavený na to, abych se strachoval, zda přechod přežiji. "Ne abys zase v duchu bloumal," napomenula mě Kettle, když jsme nakonec vyšli z haldy kamení a slezli opět na cestu. Vzala mě za paži a pevně ji sevřela. Nějakou dobu jsme šli takřka potmě, sledující jen rovnou plochou cestu před sebou, jež se zařezávala do horské stěny. Vlk pobíhal před námi a často se vracel, aby na nás dohlédl. Tábor už není daleko, povzbudil mě po jednom ze svých průzkumných výletů.

"Jak dlouho už to děláš?" zeptala se Kettle po chvíli.

Neředstíral jsem, že jsem její otázku nepochopil. "Už od dvanácti," řekl jsem jí.

"Kolik lidí už jsi zabil?"

Nebyla to tak chladnokrevná otázka, jak se to zdálo. Popravdě jsem odvětil: "Nevím. Můj... učitel mi poradil, abych to nepočítal. Říkal, že to není příliš dobrý nápad." Nebyla to přesně jeho slova. Pamatoval jsem šije dobře. "Kolik, po tom prvním na tom už nesejde," řekl mi jednou Chade. "Víme, kdo jsme. Kvantita tě nečiní lepším ani horším."

Dumal jsem, co tím asi mínil, když Kettle do tmy řekla: "Já zabila už jednou předtím."

Neodpověděl jsem. Nechal bych ji, aby mi to vypověděla, kdyby chtěla, ale ve skutečnosti jsem to vědět nechtěl.

Její paže v mé ruce se začala mírně chvět. "Zabila jsem ji, ve vzteku. Nemyslela jsem si, že bych to dokázala, byla vždycky silnější. Avšak já přežila a ona zemřela. A tak mě sežehli a vyhnali. Poslali mě navždy do exilu." Její ruka nahmátla moji a pevně ji sevřela. Pokračovali jsme v chůzi. Před námi jsem zahlédl nepatrnou záři. Nejspíš pánev plápolající uvnitř stanu.

"Bylo to tak nemyslitelné, udělat právě to, co jsem udělala," řekla znaveně Kettle. "Nikdy předtím se to nestalo. Och, mezi koteriemi, to ano, ale velmi zřídka, když se soupeřilo o královu přízeň. Já však svedla souboj v Umění s členkou vlastní koterie a zabila ji. A to bylo neodpustitelné."

10 Kohoutí koruna

Horale mají jednu takovou hru. Její pravidla jsou poměrně složitá a je obtížně zvládnutelná. Představuje kombinaci karet a runových kamenů. Má sedmáct karet, zpravidla o velikosti lidské ruky, a ty jsou zhotoveny ze světle nabarveného dřeva. Každá z těchto karet zobrazuje nějaký symbol z horalské tradice, jako například Starého tkalce nebo Stopařku. Tyto vysoce stylizované obrazy jsou zpravidla ztvárněny v barvách, na povrchu s ožehlými konturami. Jedenatřicet run je zhotoveno z šedého kamene, typického svým výskytem v horách, a jsou v nich vyryty znaky pro Kámen, Vodu, Pastvu a tak podobně. Karty a kameny jsou rozdávány hráčům, obvykle po třech, až už žádné nezůstanou. Karty a runy mají tradiční váhu, která je proměnlivá v závislosti na jejich herní kombinaci. Údajně je to velmi stará hra.

Zbytek cesty ke stanu jsme ušli mlčky. To, co mi řekla, bylo tak ohromující, že jsem nevymyslel nic, co bych na to řekl. Bylo by hloupé vyslovovat ty stovky otázek, které mě napadaly. Ona odpovědi měla, a jen na ní bylo, kdy mi je sdělí. To jsem teď věděl. Tiše se ke mně přiblížil Nigtheyes. Pověsil se mi těsně za paty.

Ona zabíjela ve vlastní smečce?

Vypadá to tak.

To se stává. Není to dobré, ale stává se to. Řekni jí to.

Ted' hned ne.

Když jsme přišli do stanu, nikdo moc nemluvil. Nikdo se nechtěl ptát. A tak jsem tiše řekl: "Zabili jsme tři strážné, zahnali jsme koně a svrhli jejich zásoby z útesu."

Starling na nás jenom nechápavě zírala. Oči měla dokořán a temné jako nějaký pták. Kettricken nám nalila hrnky čaje a v tichosti přidala zásoby jídla, které jsme přinesli, k našim vlastním ztenčujícím se zásobám. "Šaškovi je o něco lépe," prohodila, aby nestála řeč.

Pohlédl jsem na něho, jak spí zachumlaný v pokrývkách, a zapochyboval o tom. Oči měl vpadlé. Jemné vlasy měl slité potem a přilepené k lebce, z níž mu trčely jejich chomáče vlivem neklidného spánku. Když jsem mu však položil ruku na tvář, byla na dotek skoro studená. Zabalil jsem ho více do dek. "Jedl něco?" zeptal jsem se Kettricken.

"Vypil trochu polévky. Myslím, že bude v pořádku, Fitzi. Byl nemocný už jednou předtím v Blue Lake, den či tak nějak. Bylo to stejné, horečka a slabost. Říkal, že to možná není ani nemoc, ale jen proměna, typická pro jeho druh."

"Něco podobného mi říkal včera," přitakal jsem. Kettricken mi vložila do dlaní misku polévky. Na chvíli mi zavoněla. Pak mi byla cítit jako zbytky polévky, které zpanikaření strážní vyzvraceli na zasněženou cestu. Zaťal jsem zuby.

"Členy koterie jste vůbec neviděli?" zeptala se Kettricken.

Zavrtěl jsem hlavou a pak ze sebe vysoukal: "Ne. Byl tam však jeden velký kůň a oblečení v jeho zavazadlech by padlo Burlovi. V dalších byly zase modré svršky, jaké s oblibou nosí Carrod. A střízlivý oděv typický pro Willa."

Jejich jména jsem vyslovoval dost rozpačitě, bál jsem se je jmenovat, abych je snad nepřivolał. Jinak jsem v podstatě mluvil o těch, které jsem zabil. Umění neumění, hory jim budou osudné. Přesto jsem nebyl hrdý na to, co jsem udělal, ani bych tomu zcela neuvěřil, dokud nespatřím jejich kosti. Prozatím jsem věděl pouze to, že není pravděpodobné, že by na mě dnešní noci zaútočili. Na okamžik jsem si je představil, jak se vrací k pilíři v předtuše jídla, ohně a přístřeší, jež na ně čekají. Najdou jen zimu a tmu. Na sněhu neuvidí krev.

Uvědomil jsem si, že polévka vychladá. Přinutil jsem se sníst ji dlouhými loky, které jsem prostě polykal, aniž jsem je chtěl ochutnat. Tallow hrával na píšťalku. Náhle jsem si ho vybavil, jak sedí na zadních schodech před umývárnou nádoby a hraje dvěma služkám z kuchyně. Zavřel jsem oči a marně si přál, abych si vzpomněl na něco špatného, co by s ním souviselo. Jeho jediným zločinem bylo, tušil jsem, že sloužil špatnému pánovi.

"Fitzi," rýpla do mě znenadání Kettle.

"Já nebloumal," ohradil jsem se.

"Brzy bys začal. Dnešní den byl tvým spojencem strach. Udržoval tě v koncentraci. Dnes v noci však musíš nějakou dobu spát, a až budeš spát, musíš mít mysl dobře zaštitěnou. Až se vrátí k tomu pilíři, poznají tvou práci a půjdou po tobě. Nemyslíš?"

Věděl jsem, že je to tak, ale přesto mě znervózňovalo slyšet to nahlas. Přál jsem si, aby Kettricken a Starling neposlouchaly a nesledovaly nás.

"Takže. Nedáme si zase na chvíli tu naši hru?" zeptala se Kettle vemlouvavě.

Zahráli jsme si čtyři hry. Dvakrát jsem vyhrál. Pak Kettle rozmístila partii takřka výlučně s bílými kameny a mně dala jeden černý kámen, s nímž jsem měl vyhrát. Snažil jsem se soustředit svou mysl na hru při vědomí, že už předtím to zabralo, ale byl jsem zkrátka příliš unavený. Přistihl jsem se při myšlence na to, že je to už víc než rok, co jsem jako mrtvola opustil Buckkeep. Už víc než rok, co jsem naposledy spal v opravdové posteli, která byla moje. Už víc než rok, co jsem míval pravidelně zajištěnou stravu. Už víc než rok, co jsem naposled sevřel v náručí Molly, už víc než rok od doby, co mi přikázala, abych ji navždy nechal být.

"Fitzi. Nech toho."

Zvedl jsem oči od hracího plátna a zjistil, že mě Kettle pozorně sleduje.

"Nemůžeš se tomu poddávat. Musíš být silný."

"Jsem příliš unavený na to, abych byl silný."

"Tví nepřátelé byli dnes neopatrní. Nečekali, že je objevíš. Příště už tak neopatrní nebudou."

"Doufám, že budou mrtví," řekl jsem s veselostí, kterou jsem necítil.

"Nebude to tak snadné," odvětila Kettle, netušíc, jak mě její slova zamrazila. "Říkal jsi, že tam dole ve městě bylo tepleji. Jakmile zjistí, že nemají žádné zásoby, vrátí se zpátky do města. Mají tam vodu, a já nepochybuji o tom, že si na ten den vzali alespoň nějaké zásoby s sebou. Nemyslím si, že je můžeme už teď ztratit ze zřetele. A ty?"

"Myslím, že ne."

Nighteyes vedle mě se s úzkostlivým zakňučením posadil. Potlačil jsem své zoufalství a pak ho dotekem uklidnil. "Jen si přeji," pravil jsem tiše, "abych mohl nějakou dobu prostě spát. Sám ve své mysli, snít vlastní sny, aniž bych se bál, kde se to ocitnu nebo kdo mě napadne. Beze strachu, že mě hlad po Umění přemůže. Jen se prostě vyspat." Mluvil jsem k ní přímo, protože nyní už jsem věděl, že dobře ví, co tím míním.

"To ti já dát nemohu," odvětila chladně Kettle. "Vše, co ti můžu dát, je tahle hra. Důvěřuj jí. Využívaly ji celé generace praktikantů Umění, aby takové nebezpečí udržely z dosahu."

A tak jsem se opět sklonil nad hrací plochu a zapsal si hru do paměti, a když jsem té noci ulehl po bok šaška, udržoval jsem ji v duchu před očima.

Té noci jsem se vznášel, jako sladký ptáček, kdesi mezi spánkem a bděním. Podařilo se mi dosáhnout místa na pokraji spánku a udržet se tam tím, že jsem hloubal nad Kettleinou hrou. Víc než jedenkrát jsem vplul zpátky do stavu bdění. Uvědomil jsem si tlumené světlo vycházející z pánve a spící formy vedle mne. Několikrát jsem se natáhl, abych zkontroloval šaška, a pokaždé se mi jeho kůže zdála chladnější a jeho spánek hlubší. Kettricken, Starling a Kettle se té noci střídaly na hlídce. Všiml jsem si, že vlk hlídkuje spolu s Kettricken. Stále mi nedůvěřovali, že bych dokázal zachovat po celou dobu hlídky ostražitost, a já jim za to byl sobecky vděčný.

Těsně před úsvitem jsem sebou opět trhl a přitom zjistil, že všichni ostatní jsou ještě v klidu. Zkontroloval jsem šaška, načež jsem znovu ulehl a zavřel oči v naději, že si ještě několik okamžiků odpočinu. Místo toho jsem v hrůzné detailnosti spatřil veliké oko, jež jako by se otevřelo zavřením mých vlastních očí. Snažil jsem se oči znovu otevřít, zoufale jsem se dral směrem k bdělosti, ale byl jsem držen. Moji mysl cosi strašlivého táhlo dolů, jako když lačný spodní proud stahuje plavce. Vzepřel jsem se veškerou svou vůlí. Těsně nad sebou jsem vnímal bdělost, do níž bych se mohl jako bublina vynořit, jenom kdybych na ni dosáhl. Jenže nemohl jsem. Vzpíral jsem se a zuřivě přitom šklebil tvář, jak jsem se snažil silou otevřít své vrtošivé oči.

To oko mě pozorovalo. Jedno temné obrovské oko. Nikoli Willovo. Regalovo. Zíral na mě a já poznal, že má z mých zápasů potěšení. Zdálo se, že mu nečiní žádnou námahu udržet mě ve svém zorném poli jako mouchu pod sklenicí. Jenže i uprostřed svého zděšení jsem věděl, že kdyby se mnou zmohl víc než to, udělal by to. Dostal se přes mé zdi, ale neměl na víc, než aby mi jen vyhrožoval. To však stačilo, aby se mi srdce rozbušilo hrůzou.

Bastarde, pravil přívětivě. To slovo se přelilo mou myslí jako ledová vlna oceánu. Byl jsem prosáklý tou výhrůžností. Bastarde, já vím o tom dítěti. A o tvé ženě. Molly. Oko za oko, Bastarde, bylo to jen o prsa... Tu se odmlčel a jeho pobavení vzrostlo, jak se ve mně vzedmula hrůza. No to je ale pomyšlení. Má pěkná prsa, Bastarde? Líbila by se mi?

"NE!"

Vyrval jsem mu a na okamžik jsem vycítil i Carroda, Burla a Willa. Vrhл jsem se na útěk.

Náhle jsem se probudil. Vyškrábal jsem se z houní a vyběhl ven, bez bot a bez pláště. V patách mi vyrazil Nighteyes, který přitom vrčel na všechny strany. Nebe bylo temné a poseté hvězdami. Vzduch byl studený. Celý rozechvělý jsem ho vdechoval, pořád dokola, jak jsem se snažil utišit ochromující strach ve svém nitru. "Co se děje?" zeptala se ustrašeně Starling. Právě držela hlídku před stanem.

Jen jsem zavrtěl hlavou, neschopen vyjádřit tu hrůzu slovy. Po chvíli jsem se otočil a zašel do stanu. Po těle se mi řinul pot, jako kdybych byl otráven. Usedl jsem do zachumlaných dek. Nemohl jsem přestat supět. Čím více jsem se snažil svou paniku zklidnit, tím větší byla. Já vím o tom dítěti. A o tvé ženě. Ta slova ve mně zněla pořád dokola. Kettle na lůžku naproti se nejprve zavrtěla, načež vstala a přišla si

sednout ke mně. Položila mi ruce na ramena. "Prolomili se k tobě, vid'?"

Kývl jsem a pokusil se nasucho polknout.

Kettle se natáhla po vaku s vodou a podala mi jej. Napil jsem se, málem jsem se zakuckal, a pak se mi podařilo znovu polknout. "Mysli na tu hru," nabádala mne. "Vyprázdní svou mysl od všeho kromě té hry." "Na tu hru!" vykřikl jsem divoce, až šašek a Kettricken s trhnutím procitli. "Na tu hru? Regal ví o Molly a Nettle. Ohrožuje je. A já jsem bezmocný! Neschopný." Ucítil jsem, jak můj děs opět vzrůstá, nabýváje formu nezaostřené zuřivosti. Vlk zakňoural a pak z hloubi hrdla zavyl.

"Nemůžeš se s nimi spojit Uměním, nějak je varovat?" zeptala se Kettricken.

"Ne!" vpadla do toho Kettle. "Neměl by na ně vůbec pomyslet."

Kettricken mě obdařila pohledem, v němž se mísila omluva se zadostiučiněním. "Obávám se, že Chade a já jsme měli pravdu. Princezna bude ve větším bezpečí v Horském království. Nezapomínej přece, že Chade měl za úkol ji přivést. Vzmuž se. Možná že teď už je Nettle s ním, na cestě do bezpečí a z Regalova dosahu."

Kettle odvrátila mou pozornost od královny. "Fitzi. Soustřed' se na hru. Jenom na tu hru. Jeho výhrůžky, to mohl být pouze trik, chtěl tě zmást, abys je prozradil. Nemluv o nich. Nemysli na ně. Tady. Jen se podívej sem." Svou rozechvělou stařeckou rukou odhrnula mou deku a prostřela na zemi hrací plátno. Nasypala si do dlaně kameny a rozestavěla bílé, aby znovu navodila herní problém. "Vyřeš tohle. Soustřed' se na tohle a jen a jen na tohle."

Bylo to takřka nemožné. Podíval jsem se na bílé kameny a řekl si, že je to všechno nesmysl. Co by to bylo za nešikovné a krátkozraké hráče, že by připustili, aby hra degradovala na pouhou změt' bílých kamenů? Byl to problém, nad nímž se nehodilo ztrácet čas. Nemohl jsem si však ani lehnout a spát. Sotva jsem si troufal mrknout, abych snad znovu neuviděl to oko. Kdyby to byl celý Regalův výraz nebo obě jeho oči, snad by mi to nepřipadalo tak úděsné. Ale odhmotněné oko vypadalo jako vševidoucí a ustavičně bdělé, jako by před ním nebylo úniku. Zíral jsem na hru, dokud se mi bílé kameny nezačaly vznášet nad průsečíky čar. Jeden černý kámen, s jehož pomocí jsem měl získat cestu ven z toho chaosu. Jeden černý kámen. Držel jsem ho v ruce a hnětl ho palcem.

Po celý další den, zatímco jsme se ubírali po cestě napříč horským úbočím, jsem v holé dlani držel ten kámen. Další ruku jsem měl ovinutou okolo šaškova pasu a jeho ruku okolo svého krku. Tyhle dvě věci udržovaly mou mysl v koncentraci.

Vypadalo to, že šašek je na tom poněkud lépe. Jeho tělem už nezmítala horečka, ale přesto se zdálo, že nemůže strávit jídlo, ba ani čaj. Kettle mu stále nutila vodu, dokud se prostě neposadil a neodmítl, zakroutiv beze slova hlavou. Zdálo se, že není schopen mluvit, stejně jako já. Starling a Kettle s holí kráčely v čele našeho malého mátožného procesí. Šašek a já jsme šli za jepy, a Kettricken s napjatým lukem střežila náš týl. Vlk neklidně slídlil podél průvodu, hned vyrazil kupředu a hned zase vyklusal v našich stopách dozadu.

Nighteyes a já jsme spolu opět navázali jakési mlčenlivé pouto. Chápal, že si nepřeji vůbec myslet, a snažil se, aby mě nevyrušoval. Přesto mě zneklidňovalo, když jsem viděl, jak se snaží s pomocí Moudrosti komunikovat s Kettricken. Za námi po nikom ani památky, sdělil jí například, když proběhl kolem při jednom ze svých nekonečných výletů. Pak zase vyrazil daleko před Starling s jepy, jen aby se vrátil ke Kettricken a v poklusuji ujistil, že vepředu je čistý vzduch. Snažil jsem se namluvit sám sobě, že Kettricken jen chová důvěru v to, že Nighteyes by mně dal vědět, kdyby na svých průzkumných výpravách objevil něco nekalého. Tušil jsem však, že se na něj stále více vylad'uje.

Cesta se nyní velmi prudce svažovala dolů. Jak jsme po ní scházeli, okolní krajina se měnila. Koncem odpoledne už svah nad cestou ztrácel na příkrostiti a my jsme začali míjet pokroucené stromy a mechem obrostlé balvany. Sněhu ubylo a vyskytoval se jenom místy na úbočí, zatímco cesta byla suchá a černá. Těsně podél cesty se nyní objevovaly suché chomáče trávy, které se vespod již zelenaly. Bylo těžké přimět hladové jepy k vytrvalému postupu. Učinil jsem chabý pokus přesvědčit je s pomocí Moudrosti, že vepředu je čeká lepší pastva, ale pochybuji, že jsem byl s nimi sblížen natolik, abych na ně učinil trvalejší dojem. Snažil jsem se omezit své myšlenky na skutečnost, že dnes večer bude více dříví na podpal, a pocit vděčnosti za to, že čím níže nás cesta vede, tím teplejší je počasí.

V jednu chvíli mi šašek ukázal na nízko rostoucí bylinu, jež na sobě měla malinké bílé pupeny. "V

Buckkeepu teď už jistě bude jaro," řekl nízkým hlasem a vzápětí dodal: "Promiň. Nevěnuj mi pozornost, promiň."

"Je ti už lépe?" zeptal jsem se ho, zapudiv odhodlaně ze své mysli jarní květiny, včely a Mollyiny svíčky.

"O trochu." Jeho hlas se zachvěl a on se rychle nadechl. "Byl bych rád, kdybychom mohli jít pomaleji."

"Brzy se utáboříme," řekl jsem mu, neboť jsem věděl, že nyní tempo zvolňovat nebudeme. Cítil jsem jakési silící nutkání a mezitím jsem nabyl tušení, že pochází od Verityho. I jeho jméno jsem zapudil z mysli. Ačkoliv jsem kráčet za denního světla po široké cestě, bál jsem se, že Regalovo oko čeká jenom na mé mrknutí a že kdybych ho zahlédl, znovu by mě dostali do své moci. Okamžik jsem doufal, že Carrod, Will a Burl teď strádají zimou a hladem, ale pak jsem si uvědomil, že ani na ně nemohu v bezpečí pomyslet.

"Takhle chorý už jsi jednou byl," poznamenal jsem k šaškovi, hlavně proto, abych přišel na jiné myšlenky.

"Ano. V Blue Lake. Má paní královna tehdy utratila peníze na jídlo za pokoj, abych se mohl schovat před deštěm." Otočil hlavu a zahleděl se na mě. "Myslíš, že právě tohle to mohlo způsobit?"

"Způsobit co?"

"Že se její dítě narodilo mrtvé..."

Jeho hlas vyzněl do ztracena. Usilovně jsem hledal slova: "Já si nemyslím, že by za to mohla jedna jediná věc, šašku. Zatímco nosila dítě, zasáhlo ji prostě příliš mnoho neštěstí."

"Měl s ní jet Burrich a mě nechat tam. Postaral by se o ni lépe. V té době jsem neuvažoval moc jasně..."

"Pak už by bylo po mně," podotkl jsem. "Mimo jiné. Šašku, nemá smysl hrát tuhle hru pod vlivem minulosti. Dneska jsme tady a své tahy můžeme činit pouze odsud."

A v tom okamžiku jsem náhle pochopil řešení Kettleina herního problému. Bylo mi to tak náhle jasné, až jsem se podivil, že jsem to předtím nedokázal vidět. Potom mi to došlo. Pokaždé, když jsem hloubal nad hrací plochou, jsem se divil, jak to někdo mohl tak žalostně rozehrát. Všechno, co jsem viděl, byly nesmyslné tahy, jež předcházely mému. Jenomže ty tahy už nebyly důležité, jakmile jsem v ruce držel černý kámen. Rty mi zkřivil polovičatý úsměv. Palcem jsem přitom hnětl onen černý kámen.

"Dneska jsme tady," opakoval jako ozvěna šašek a já cítil, že jeho rozpoložení odráží to moje.

"Kettricken říkala, že možná ani nejsi doopravdy nemocný. Že by to mohlo být... příznačné pro tvůj druh." Bylo nepříjemné zabřednout byt' jen do takové blízkosti k otázce týkající se jeho původu.

"Možná. Mám ten dojem. Koukni se." Stáhl si rukavici, zvedl ruku a zaryl si nehty do tváře. Zůstaly po nich suché bílé stopy. Promnul si líc a kůže pod jeho rukama opadala jako prášek. Na hřbetě ruky se mu pokožka loupala, jako by tam měl puchýře.

"Jako když se loupe kůže ožehlá sluncem. Myslíš, že je to počasím, kterému jsi byl vystaven?"

"I to je možné. Až na to, že je to jako posledně, každá píd' mého těla mě teď bude svědět a loupat se. A při tom procesu se o píd' zabarví. Nemění se mi oči?"

Uposlechl jsem ho a střetl se s jeho pohledem. Ač jsem se s ním znal, nebylo to jednoduché. Neztmavly mu snad trochu ty jeho bezbarvé bulvy? "Snad jsou o trochu tmavší. Ne víc než pivo držené ve světle. Co se s tebou bude dít? Budeš mít pořád horečky a zabarvovat se?"

"Snad. Já nevím," připustil po pár okamžicích.

"Jak to, že nevíš?" vyptával jsem se. "Jak u vás vypadali starší lidé?"

"Jako ty, pošetilý hochu. Lidsky. Kdesi v mé pokrevní linii se vyskytoval někdo Bílý. A ve mně, jak se zřídka stává, ta prastará krev znovu ožívá. Já však nejsem o nic více Bílý, než nakolik jsem člověkem. Myslel sis, že někdo jako já je typickým exemplářem našeho lidu? Už jsem ti říkal. Jsem anomálie - i mezi těmi, kteří se mnou mají společný můj smíšený rodokmen. Myslel sis, že Bílí proroci se rodili každou generací? Kdyby tomu tak skutečně bylo, nebrali by nás tak vážně. Kdepak. Ve své době jsem jediným Bílým prorokem já."

"Ale nemohli ti tvoji učitelé, se všemi těmi záznamy, jež podle tvých slov přechovávali, říci něco o tom, nač se máš připravit?"

Usmál se, ale jeho hlas zněl trpkostí: "Mí učitelé měli až příliš jisto v tom, že vědí, nač se připravit. Moji výuku plánovali v postupných krocích, že mi vždycky odhalí, co bych podle nich měl vědět, až sami uznají, že bych to vědět měl. A když se má proroctví lišila od toho, co si naplánovali, nebyli se mnou

spokojení. Snažili se vykládat mi moje vlastní slova! Byli tu i další Bílí proroci, rozumíš. Jenže když jsem se jim snažil vysvětlit, že Bílý prorok jsem já, nedokázali to přijmout. Ukazovali mi jeden spis za druhým a snažili se mě usvědčit z drzosti, poněvadž vykládám takové věci. Ale čím více jsem četl, tím více má jistota sílila. Pokoušel jsem se jim sdělit, že můj čas již skoro nadchází. Dokázali mi poradit jedině to, že bych měl počkat a více studovat, abych měl jistotu. Když jsem odcházel, naše vztahy nebyly zrovna nejlepší. Představuji si, že je asi pěkně vyděsilo, když zjistili, že jsem od nich odešel tak mladý, ačkoli jsem to prorokoval už po léta." Obdařil mě podivně omluvným úsměvem. "Možná kdybych zůstal, abych svou výuku završil, věděli bychom lépe, jak zachránit svět."

Pocítil jsem náhlý pokles v břišní dutině. Časem jsem se tolik upnul k víře, že alespoň šašek ví, co máme dělat. "Kolik toho doopravdy víš o tom, co se má stát?"

Zhluboka se nadechl, načež si povzdychl. "Jen to, že to uděláme společně, Fitz-fitz. Jen to, že to uděláme společně."

"Myslel jsem, že jsi studoval všechny ty spisy a proroctví..."

"To ano. A když jsem byl mladší, zdály se mi mnohé sny, a mívával jsem i vize. Ale je to tak, jak už jsem ti říkal dřív, nic nesejde přesně. Koukni se, Fitz. Kdybych ti ukázal vlnu, tkalcovský stav a nůžky, řekl bys při pohledu na to, och, tak tohle je ten kabát, který si jednoho dne obléknu? Ale jakmile máš kabát na sobě, je snadné se ohlédnout a říci, och, tamty věci věstily ten kabát."

"A tak k čemu je to dobré?" zeptal jsem se znechuceně.

"K čemu je to dobré?" zopakoval jako ozvěna. "Ach. Já o tom nikdy předtím v takových souvislostech neuvažoval. K čemu je to dobré."

Nějakou dobu jsme kráčeli mlčky. Viděl jsem, kolik sil ho stojí, aby udržel tempo, a marně jsem litoval, že neexistoval způsob, jak si ponechat jednoho z koní a převést ho přes oblast sesuvu.

"Umíš vyčíst z náznaků počasí, Fitz? Nebo dokážeš číst ze zvířecích stop?"

"Co se týče počasí, trochu. Se zvířecími stopami jsem na tom lépe."

"Ale ani v jednom případě si nejsi jistý, že máš pravdu, vid'?"

"Nikdy. Nikdy to doopravdy nevíš, dokud se druhého dne neroz břeskne či dokud zvíře nedostaneš do úzkých."

"Tak je to i s mým čtením budoucnosti. Nikdy nevím... Prosím, zastavme, alespoň na chvíli. Potřebuji nabrat dech a napít se vody."

Zdráhavě jsem ho poslechl. Hned u cesty byl mechem obrostlý balvan a šašek se na něj posadil.

Nedaleko od cesty rostl druh jehličnanů, který jsem neznal. Mým očím dělalo dobře patřit znovu na stromy. Sešel jsem z cesty a usedl vedle něj, když vtom jsem si uvědomil ten rozdíl. Cesta vydávala slabý zvuk, asi jako bzukot včel, ale když náhle ustal, vnímal jsem to. Zívl jsem, aby mi odlehlo v uších, a náhle jsem měl čistší hlavu.

"Před léty jsem měl vizi," poznamenal šašek. Napil se ještě trochu vody a poté mi měch podal. "Viděl jsem černého jelena, jak se tyčí na podkladu z černého blyštivého kamene. Když jsem poprvé spatřil černé hradby Buckkeepu tyčící se nad vodami, řekl jsem si: 'Ach, tak tohle značil ten sen!' A teď vidím mladého bastarda, jenž má ve znaku jelena krácejícího po cestě vyražené v černém kameni. Možné je, že ten sen znamenal tohle. Já nevím. Ale můj sen byl náležitě zaznamenán, a jednoho dne, po mnoha letech, se moudří mužové shodnou na tom, jaký byl jeho význam. Nejspíš až dlouho poté, co budeme oba po smrti."

Vyslovil jsem otázku, která mě již dlouho trápila: "Kettle říká, že existuje proroctví o mém dítěti... o dítěti Katalyzátora..."

"To je pravda," potvrdil klidně šašek.

"Pak si tedy myslíš, že Molly a já jsme odsouzeni k tomu, že ztratíme Nettle v zájmu trůnu Šesti vévodství?"

"Nettle. Víš, to její jméno se mi líbí. Moc, doopravdy."

"Tys mi neodpověděl na otázku, šašku."

"Zeptej se mě za dvacet let. Je to mnohem snazší, když se člověk ohlédne zpět." Pohled úkosem, jímž mě obdařil, mi říkal, že k tomuto tématu již neřekne nic. Zkusil jsem to z jiné strany.

"Takže tys vážil celou tu dalekou cestu, aby Šest vévodství nepadlo všanc rudým lodím."

Zvláště se na mě zadíval, pak se zazubil, jako by nestačil žasnout. "Tak se na to díváš ty? Že tohle všechno děláme proto, abychom zachránili tvých Šest vévodství?" Když jsem přikývl, potřásl hlavou. "Fitzi, Fitzi. Já jsem přišel zachránit svět. Porážka Šesti vévodství rudými loděmi je jen první oblázek v lavině." Opět se zhluboka nadechl. "Já vím, že tobě se rudé lodě jeví už jako dost velká pohroma, avšak utrpení, jež působí tvému lidu, není horší než pupínek na zadku světa. Kdyby to bylo vše, kdyby prostě jedna skupina barbarů zabírala území jiných, nebylo by to víc než jen obyčejný běh světských událostí. Ne. Oni jsou jenom první skvrna jedu šířící se po proudu. Fitzi, mám se odvážit říci ti tohle? Pokud selžeme, to šíření se urychlí. Vykování se ujímá jako zvyk, ne, jako zábava pro vysoce postavené. Jen se koukni na Regala a jeho 'královskou spravedlnost'. Už tomu podlehl. Opájí své tělo drogami a umrtvuje svou duši krutými radovánkami. Ano, a šíří tu chorobu mezi lidmi v okolí, až už jim nebudou stačit soutěže zdatnosti, při nichž neteče žádná krev, až pro ně hry budou zábavné jen tehdy, budou-li výsledně v sázce života. Samotná hodnota života je znevažována. Šíří se otroctví, protože když není problém vzít někomu život pro zábavu, pak oč praktičtější by bylo udělat to za účelem zisku?"

Zatímco mluvil, jeho hlas zesílil a vzplál. Vtom se náhle zajíkl a předklonil se přes kolena kupředu. Dal jsem mu ruku na rameno, ale on jenom zavrtěl hlavou. Po chvíli se napřímil. "Prohlašuji, že hovor s tebou je únavnější než celé tohle trmácení. Ber mě za slovo, Fitzi. Jakkoli jsou nájezdníci z rudých lodí špatní, jsou to jen amatéři a průkopníci. Měl jsem vize, co by se ze světa stalo v tom cyklu, v němž by uspěli. Přísahám, že v tomto cyklu se to nestane."

S povzdechem se zvedl na nohy a nastavil ohnutou paži. Dal jsem si ji okolo krku a pokračovali jsme v cestě. Poskytl mi hodně námětů k zamyšlení, a tak jsem mluvil jen málo. Využil jsem mírnějšího spádu okolní krajiny a krácel jsem raději podél cesty než po ní. Šašek si na nerovný terén nestěžoval.

Jak se cesta nořila hlouběji do údolí, bylo stále více teplo a přibývalo listoví. K večeru už byl terén natolik příhodný, že jsme mohli postavit stan, a to nejenom mimo cestu, ale i v dost velké vzdálenosti od ní. Než byl čas jít na kutě, předvedl jsem Kettle řešení hry a ona kývla, jako by byla potěšena. Okamžitě přede mnou začala rozmísťovat novou hádanku. Zarazil jsem ji.

"Myslím, že dnes večer to potřebovat nebudu. Těším se na opravdový spánek."

"Opravdu? Pak by ses ale nemusel těšit na to, že se znovu vzbudíš."

Užasle jsem vzhlédl.

Dala se znovu do rozmísťování kamenů. "Jsi jeden proti třem, a ti tři jsou koterie," poznamenala mírněji.

"A ti tři jsou nejspíš čtyři. Pokud Umění ovládali Regalovi bratři, má i on s největší pravděpodobností nějaké vlohy. Za pomoci ostatních by se mohl naučit, jak s nimi spojit své síly." Naklonila se ke mně blíž a snížila hlas, ačkoliv ostatní byli zabraní do svých povinností v táboře. "Ty víš, že je možné s pomocí Umění zabít. Chtěl by on s tebou provést něco míň?"

"Když ale budu spát mimo cestu," spustil jsem.

"Síla té cesty je jako vítr, který fouká stejně na všechny. A zlovolná přání koterie jsou jako šíp, který zasáhne pouze tebe. A krom toho neexistuje způsob, jak bys mohl spát a přitom se nestrachovat o tu ženu a dítě. A pokaždé, když na ně pomyslíš, je možné, že koterie je tvýma očima spatří. Musíš je něčím vytlačit ze své mysli."

Sklopil jsem hlavu nad hracím plátnem.

Druhý den ráno mě probudilo pravidelné bubnování deště na kůze stanu. Nějakou dobu jsem jen ležel a naslouchal, vděčný za to, že to není sníh, ale zároveň jsem se děsil, že mě čeká celodenní chuze v dešti. Vnímál jsem, jak se ostatní kolem probouzí, tak intenzivně jsem své okolí nevnímál už po několik dní. Na druhé straně stanu Starling ospale poznamenala: "Včera jsme přešli ze zimy do jara."

Šašek vedle mě se zavrtěl, poškrábal se a zamumlal: "Typická zpěvačka. Všechno přehání."

"Vidím, že už je ti lépe," odvětila Starling.

Nighteyes vrazil hlavu do stanu a v čelistech se mu houpal zkrvavený králík. Také s lovem je to lepší.

Šašek se na lůžku posadil. "Nabízí nám, že se o to podělí?"

Má kořist je tvá kořist, bratříčku.

Nějak mě přitom píchlo, když jsem uslyšel, jak oslovuje šaška "bratříčku". Zvláště když jsi dnes ráno snědl už dva? zeptal jsem se ho jízlivě.

Nikdo tě nenutil, abys celé ráno proležel v posteli.

Chvilí jsem mlčel. V poslední době jsem ti nebyl moc dobrým společníkem, omluvil jsem se.

Chápu. Už to nejsme jen my dva. Nyní jsme smečka.

Máš pravdu, přitakal jsem pokorně. Ale dnes večer si chci s tebou zalovit.

Ten Bezpachu může jít taky, bude-li chtít. Mohl by z něj být dobrý lovec, kdyby to zkusil, protože jeho pach by ho nikdy nemohl prozradit.

"Nabízí nejen to, že se podělí o maso, ale zve tě dnes večer s námi na lov."

Čekal jsem, že šašek odmítne. Ani v Bucku nikdy nejevil nějaké sklony k loveckým aktivitám. Ale on místo toho vážně nachýlil hlavu k Nighteyesovi a řekl: "Bude mi ctí."

Urychleně jsme zrušili tábor a vyrazili na cestu. Já šel, stejně jako předtím, raději vedle cesty než po ní a cítil jsem, že mám z toho čistší hlavu. Šašek se u snídaně pořádně nacpal a nyní se zdálo, že už je skoro ve své kůži. Krácel po cestě, ale na doslech ode mne, a po celý den ke mně vesele brebentil. Nighteyes pobíhal vepředu i vzadu jako obvykle, často tryskem. Všichni jsme se zdáli být prostoupeni úlevou z teplejšího klimatu. Mírný déšť brzy ustoupil a z mraků se místy prodralo slunce, zatímco země voněla, jak z ní stoupaly lehké páry. Pouze má ustavičná obava o Mollyno bezpečí a šíravý strach, že Will a jeho komplici mohou v kterémkoli okamžiku zaútočit na mou mysl, mi bránily v tom, abych s ostatními prožíval tento hezký den. Kettle mě varovala, abych v mysli neprodléval u žádného z těch problémů, jinak bych přitáhl pozornost koterie. A tak jsem vlácel svůj strach uvnitř jako ledový černý kámen a přitom si odhodlaně říkal, že s tím nemohu naprosto nic udělat.

Po celý den se mi v hlavě rojily velice podivné myšlenky. Nedokázal jsem se podívat na květinu, aniž by mě nenapadlo, zda by ji Molly využila při své práci jako zdroj vůně či barvy. Přistihl jsem se při úvaze, jestli si Burrich vede stejně dobře s dřevorubeckou sekyrou, jako si vedl s válečnou sekyrou, a zda by to stačilo, aby je uchránil před nebezpečím. Pokud o nich Regal věděl, poslal by na ně vojáky. Mohl by o nich vědět, aniž by přesně znal místo jejich pobytu?

"Přestaň s tím!" pokárala mě ostře Kettle a zlehka do mě rýpla svou chodeckou holí. Trhl jsem sebou a rázem jsem byl plně při sobě. Šašek se po nás zvědavě ohlédl.

"Přestat s čím?" chtěl jsem vědět.

"S těmi myšlenkami. Však ty dobře víš, co myslím. Kdybys myslel na něco jiného, nebyla bych schopna přiblížit se k tobě zezadu. Ukázní se."

Uposlechl jsem a neochotně jsem vylovil herní problém z minulé noci, abych se na něj znovu soustředil.

"Tak to už je lepší," řekla mi tiše Kettle na znamení souhlasu.

"Co děláš tady vzadu?" zeptal jsem se najednou. "Myslel jsem, že ty a Starling vedete jepy."

"Došly jsme na rozcestí. A k dalšímu pilíři. Než půjdeme dál, chceme, aby to viděla královna."

Vyrazili jsme se šaškem kupředu, nechávající Kettle vzadu, aby pověděla Kettricken o křížovatce cest.

Našli jsme Starling, jak sedí u cesty na nějakém ozdobně vytesávaném kameni, zatímco jepové se hladově pásli. Rozcestí bylo vyznačeno velkým dlážděným kruhem, obklopeným rozlehlou travnatou loukou, a v jeho středu stál další monolit. Čekal bych, že bude korunován mechem a zvrásněný lišejníkem. Avšak černý kámen byl hladký a čistý, až na prach usazený větrem a deštěm. Stál jsem a civěl na ten kámen, pozorně si prohlížeje glyfy na jeho povrchu, mezitímco šašek obcházel kolem. Přemýšlel jsem, zda se některá z těch značek neshoduje se značkami, které jsem okopíroval z mapy, když vtom šašek zvolal: "Kdysi tady stála vesnice!" A rozhodil rukama do šíře.

Vzhlédl jsem a pochopil, co tím mínil. Na louce se nacházely nepravidelné vruby, kde zakrnělá tráva zakrývala prastaré dlážděné chodníky. Louku protínala široká a rovná cesta, která snad kdysi byla ulicí, a ztrácela se pod stromy. Mechem a plazivými úponky porostlé výstupky, to bylo vše, co zbylo ze zdiva chalup a obchodů, které lemovaly cestu. V místech, kde kdysi hořely krby a večereli lidé, rostly stromy. Šašek našel mohutný balvan a vylezl na něj, aby se rozhlédl do všech stran. "Svého času to mohlo být poměrně velké město."

Dávalo to smysl. Pokud tahle cesta byla obchodní silnicí, kterou jsem zřel vlivem Umění, pak bylo jen přirozené, že by na každé křížovatce vyrostlo město nebo tržiště. Dokázal jsem si představit zářivý jarní den, kdy farmáři do města přinášeli čerstvá vejíčka a jarní zeleninu, zatímco tkalci vyvěšovali své zboží, aby nalákali zákazníky, a...

Na kratičký okamžik se kruh okolo pilíře zaplnil lidmi. Vize začínala a končila současně s dlažebními

kameny. Pouze v dosahu působnosti černého kamene se lidé smáli, gestikulovali a navzájem se handrkovali. Davem prošla dívka korunovaná věnečkem ze zelené révy a po komsi se ohlédl přes rameno. Přisáhám, že zachytila můj pohled a mrkla na mě. Měl jsem dojem, že jsem zaslechl zvolat své jméno, a otočil jsem hlavu. Na jakémisi pódiu stála postava oblečená v povívajících šatech, jež třpytivě pableskovaly zlatými výšivkami. Na hlavě měla pozlacenou dřevěnou korunu s velice umně vyřezávanými a nabarvenými kohoutími hlavami a ocasními pery. Její žezlo bylo jen obyčejnou prachovkou, ale ona s ním vznešeně gestikulovala, zatímco vyhlášovala nějaký výnos. V kruhu okolo mne lidé řvali smíchy. Já dokázal jen zírat na její ledově bílou kůži a bezbarvé oči. Vtom pohlédla přímo na mne.

Starling mi uštědřila pořádnou facku. Hlava na krku mi poskočila, jaká to byla rána. Užasle jsem na ni pohlédl, zatímco ústa se mi zalévala krví z prokousnuté tváře. Znovu pozvedla zaťatou pěst a já si uvědomil, že to nebyla facka. Rychle jsem ustoupil a chytil ji za zápěstí, zrovna když se kolem mě mihla její pěst. "Přestaň s tím!" křikl jsem na ni vztekle.

"Ty... s tím přestaň!" zasupěla. "A ona ať přestane taky!" Nasupeně pokynula k místu, kde šašek stále trůnil na kameni, ztuhlý v umně napodobenině sochy. Nedýchal ani nemrkal. Ale zatímco jsem se díval, pomalu se překotil a dopadl jako kámen.

Čekal jsem, že v půli pádu přejde do přemetu a dopadne na nohy, jako to často dělával, když bavil dvůr krále Shrewda. Místo toho se jen natáhl v trávě a zůstal nehybně ležet.

Chvilí jsem jen stál jako opařený. Pak jsem k němu přiskočil, popadl ho pod paží a odvedl ho z černého kruhu a od černého kamene, na který předtím vylezl. Jaksi instinktivně jsem ho zatáhl do stínu a opřel o kmen živého dubu. "Přines vodu!" osopil jsem se na Starling a její láteření a rozčilování ustalo. Odběhla k naloženým jepům a popadla měch s vodou.

Přiložil jsem mu prsty na hrdlo a nahmatal jsem rovnoměrný puls. Oči měl přivřené jen napůl a ležel jako omráčený. Volal jsem ho jménem a plácal ho po tvářích, dokud se Starling nevrátila s vodou. Otevřel jsem měch a pokropil mu obličej proudem ledové vody. Chvilí nereagoval. Potom zalapal po dechu, vyprskl vodu a zprudka se posadil. V očích měl prázdný výraz. Pak se střetl s mým pohledem a divoce se zašklebil. "Takoví lidé a takový den! Bylo to ohlášení Realderova draka, a on mi slíbil, že se na něm proletím..." Pojednou se zamračil a rozhlédl se ve zmatku kolem. "Mizí to, mizí to jako sen, nezůstává po tom ani stín..."

Kettle a Kettricken byly pojednou u nás. Starling breptala páté přes deváté, co všechno se stalo, zatímco já pomáhal šaškovi pít vodu. Když skončila, Kettricken zvažněla, avšak Kettle na nás vyjela. "Bílý prorok a Katalyzátor!" křikla znechuceně. "Raději je nazvěme pravými jmény, Šašek a Idiot. Taková neopatrnost a pošetlost! On nemá vůbec žádný výcvik, jak se má bránit před koterií?"

"Víš vůbec, co se stalo?" zeptal jsem se, přerušiv tak její tirádu.

"Já... no, samozřejmě že ne. Ale umím si to vyvodit. Ten kámen, na který vylezl, musí být kámen Umění, z téhož materiálu jako cesta a pilíře. A cesta vás tentokrát nějak uchvátila do své moci oba, nejenom tebe."

"Věděla jsi, že se to může stát?" Na její odpověď jsem nečekal. "Proč jsi nás nevarovala?"

"Já to nevěděla!" odsekla, načež provinile dodala: "Jen jsem to tušila, ale nikdy by mě nenapadlo, že některý z vás by byl tak pošetilý a..."

"Nevadí!" vpadl nám do řeči šašek. Zasmál se a vstal, odstrčiv mou nabízenou ruku. "Och, no tohle! Něco takového jsem nezažil už roky, vlastně od dětství. Ta jistota, ta síla. Kettle! Chtěla bys slyšet promluvit Bílého proroka? Pak naslouchej tomuhle a buď ráda, jako jsem rád já. Jsme nejen tam, kde máme být, jsme tu i ve správný čas. Všechny průsečíky se kryjí, postupujeme stále blíže ke středu pavučiny. Ty a já." Vtom mi sevřel hlavu oběma rukama a přiložil mi čelo na čelo. "Jsme rovněž ti, kým máme být!" Vzápětí mě pustil a odtančil pryč. Provedl přemet, který jsem čekal předtím, dopadl na nohy, hluboce se uklonil a znovu se nahlas zasmál, celý rozjařený. Všichni jsme na něj civěli.

"Jsi ve velkém nebezpečí!" řekla mu vážně Kettle.

"Já vím," odpověděl takřka upřímně a dodal: "Jak už jsem řekl. Přesně tam, kde máme být." Na chvíli zmlkl, načež se mě zeptal: "Viděl jsi moji korunu? Nebylo to úchvatné? Jen si říkám: budu schopen vyřezat si ji popaměti?"

"Viděl jsem tu kohoutí korunu," řekl jsem rozvázně. "Ale co si z toho mám odnést, to nevím."

"Ty nevíš?" Nachýlil ke mně hlavu a soucítěně se usmál. "Och, Fitzy-fitzi, vysvětlil bych ti to, kdybych mohl. Ne že si chci ponechávat tajemství, ale tato tajemství se vzpírají sdělení prostřednictvím pouhých slov. Víc než způli jsou to pocity, pochopení toho, co je správné. Můžeš mi v tom důvěřovat?"

"Ty jsi opět ožil," řekl jsem udiveně. Ten svit v jeho očích jsem neviděl od doby, kdy ještě nutil krále Shrewda hulákat smíchy.

"Ano," pravil mímě. "A až skončíme, slibuji ti, že ožiješ i ty."

Trojice žen stála stranou a civěla na nás. Když jsem spatřil dotčený výraz Starling, káravý pohled Kettle a zlost ve tváři Kettricken, musel jsem se náhle usmát. Šašek za mnou se zakuckal. A ať jsme se snažili sebevíc, nedokázali jsme jim uspokojivě vysvětlit, co se stalo. Nicméně jsme promarnili nějakou dobu tím, že jsme se o to pokoušeli.

Kettricken vytáhla obě mapy a zahleděla se do nich. Kettle trvala na tom, že půjde se mnou, když jsem vzal svou mapu a odebral se s ní k ústřednímu pilíři, abych porovnal glyfy na něm se znaky na mapě. Spousta znaků se shodovala, avšak jediný, který Kettricken poznala, byl ten, který uvedla už předtím. Kámen. Když jsem zdráhavě navrhl, že bych se přesvědčil, zda mě pilíř nemůže přenést tak jako ten předchozí, Kettricken tvrdě odmítla. Stydím se přiznat, že se mi velice ulevilo. "Začali jsme společně a já trvám na tom, abychom společně i skončili," řekla ponuře. Poznal jsem, že tuší, že před ní něco s šaškem tajíme.

"Co tedy navrhuje?" zeptal jsem se pokorně.

"To, co jsem navrhovala už prve. Vydáme se po té staré cestě, jež míří mezi stromy. Zdá se, že koresponduje s tím, co je tu zaznačeno. Nemůže nám to zabrat více než dva dny pochodu, abychom dosáhli jejího konce. Zvlášť když vyrazíme hned."

A bez dalších slov vstala a zamlaskala na jepy. Vůdce k ní okamžitě přiběhl a zbytek se poslušně zařadil za něj. Díval jsem se, jak je dlouhými rovnými kroky odvádí dolů po stinné cestě.

"No tak pojďte, vy dva!" obořila se Kettle na šaška a na mě. Zahrozila nám holí a já málem nabyl podezření, že by nás nejraději popohnala jako bludné ovce. Nicméně jsme se s šaškem poslušně zařadili za jepy a nechali Starling a Kettle kráčet za sebou.

Toho večera jsme s šaškem opustili přístřeší stanu a šli jsme s Nighteyesem ven. Kettle i Kettricken daly najevo své pochybnosti, zda je to rozumné, avšak já je ujistil, že si budu počínat se vši opatrností. Šašek jim slíbil, že mě nespustí z dohledu. Kettle při tom zakoulela očima, ale neřekla nic. Bylo jasné, že nás stále mají za idioty, ale přesto nás pustily. Starling trucovitě mlčela, ale jelikož jsme spolu mezitím nemluvili, usoudil jsem, že její zlost má jinou příčinu. Když jsme odcházeli od ohně, Kettricken tiše řekla: "Dávej na ně pozor, vlku," a Nighteyes odpověděl zavržením ocasu.

Vlk nás rychle svedl z travnaté cesty a zamířil vzhůru po zalesněném úbočí. Cesta nás vedla stále dolů do více chráněné oblasti. Les, kterým jsme se ubírali, se skládal z rozlehlých dubových hájů prostřídáných širými loukami. Viděl jsem stopy po kancích, ale byl jsem rád, že jsme na žádné nenarazili. Vlk místo toho seběhl o kus níž a tam skolil dva králíky, které mi pak milostivě dovolil nést. Když jsme se oklikou vraceli do tábora, narazili jsme na potok. Voda byla studená a chutná a na jednom břehu rostla hustě řeřicha. Spolu s šaškem jsme chytali do rukou ryby, až nám ruce trnuly od ledové vody. Když jsem vytáhl z potoka poslední rybu, její máchající ocas zkropil rozjařeného vlka. Uskočil stranou a vzápětí po mně napůl vyčítavě chňapl. Šašek rozverně nabral další hrst vody a chrstl ji na něj. Nighteyes vyskočil, čelisti dokořán, aby mu čelil. Pár okamžiků nato už jsme se všichni tři pošťuchovali ve vodě, ale já byl jediný, kdo přistál celým tělem v potoce, když se na mě vlk vrhl.

Když jsem se vystrachal ven, celý zmáčený a prochladlý, šašek a vlk se oba srdečně smáli. Zjistil jsem, že se smějí rovněž. Nevzpomínal jsem si, kdy jsem se naposled smál takto na celé kolo kvůli něčemu tak prostému. Do tábora jsme se vrátili pozdě, ale s čerstvým masem, rybami a řeřichou pro ostatní.

Venku před stanem plápolal ohýnek na uvítanou. Kettle a Starling nám již uchystaly k snědku kaši, ale Kettle se nabídla, že ještě něco uvaří, abychom si dali čerstvé jídlo. Zatímco ho připravovala, Starling na mě civěla, až jsem se zeptal: "Copak je?"

"Kde jste se všichni tak zmáčeli?" zeptala se.

"Och. Tam dole u potoka, kde jsme chytali ryby. Nighteyes mne do něj strčil." Když jsem zamířil ke stanu, letmo jsem do něj šťouchl kolenem. Nighteyes se mi žertem ohnal po noze.

"A šašek tam spadl taky?"

"Chrstali jsme chladnou vodu jeden na druhého," připustil jsem s úšklebkem. Zazubil jsem se na ni, ale ona se neusmála. Místo toho si mírně odfrkla, jako by byla znechucena. Pokrčil jsem rameny a zašel do stanu. Kettricken ke mně vzhledla od mapy, ale neřekla nic. Zalovil jsem ve svém ranci a vytáhl oděv, který byl suchý, když už ne čistý. Byla ke mně otočena zády, a tak jsem se rychle převlékl. Už jsme si navykli respektovat navzájem své soukromí, takže jsme takové věci ignorovali.

"FitzChivalry," řekla náhle hlasem, který si vynutil mou pozornost.

Přetáhl jsem si košili přes hlavu a zapnul ji. "Ano, má královno?" Poklekl jsem vedle ní v domněnání, že chce něco konzultovat nad mapou. Ona ji však odložila stranou a otočila se ke mně. Její modré oči se zpřímily střetly s mýma.

"Jsme malá skupina a všichni závisíme jeden na druhém," řekla mi příkře. "Jakýkoli svár uvnitř naší skupiny slouží záměrům našeho nepřítelé."

Čekal jsem, jenže ona již nic dalšího neřekla. "Nechápu, proč mi to všechno říkáte," pravil jsem po chvíli docela pokorně.

Vzdychla a zavrtěla hlavou. "Toho jsem se bála. A možná páchám více škody než užítku, když o tom všem mluvím. Starling se trápí pro tvou náklonnost k šaškovi."

Dočista jsem oněměl. Kettricken mě chvíli probodávala svým modrým pohledem, načež se zase odvrátila. "Ona věří, že šašek je žena a že jsi s ní dneska večer měl schůzku. Rmoutí ji, že ji tak naprosto přezíráš."

Nalezl jsem opět řeč: "Má paní královno, já slečnu Starling nepřezírám." Mé rozhořčení mne přimělo nasadit formální tón. "Ve skutečnosti je to ona, kdo se až dosud vyhýbal mé společnosti a vytvářel mezi námi jistý odstup již od okamžiku, co zjistila, že jsem nadaný Moudrostí a udržuji svazek s vlkem. Poslušen jejího přání, své přátelství jsem jí nevnucoval. A pokud jde o to, co tvrdí o šaškovi, zajisté vám to musí připadat absurdní stejně jako mně."

"Opravdu?" zeptala se tiše Kettricken. "Já mohu popravdě říci jen to, že jsem si vědoma, že on není muž jako ostatní muži."

"S tím nemohu nesouhlasit," pravil jsem tiše. "Je jedinečný mezi všemi lidmi, které jsem kdy poznal."

"Nemůžeš jí projevit trochu laskavosti, FitzChivalry?" vyhrkla náhle Kettricken. "Nežádám po tobě, aby ses jí dvořil, jen abys ji nenechal trýznit se žárlivostí."

Semkl jsem rty a ovládl své city, abych našel zdvořilou odpověď: "Má královno, nabídnu jí, jako ostatně vždycky, svoje přátelství. V poslední době mi poskytla jen málo náznaků, že by po něm toužila, o tom ostatním nemluvě. Ale pokud jde o zmíněné téma, já ji nepřezírám, stejně jako nepřezírám žádnou jinou ženu. Mé srdce je již zadané. Není více pravdy na tom, když řeknu, že přezírám Starling, než kdybych řekl, že vy přezíráte mne, protože vaše srdce je naplněno láskou k mému pánu Veritymu."

Kettricken po mně střelila až nezvykle zaraženým pohledem. Na okamžik jako by znervózněla. Potom sklopila zrak k mapě, kterou pořád svírala v ruce. "Je to přesně tak, jak jsem se obávala. Jen jsem všechno zhoršila, když jsem ti to řekla. Jsem tak unavená, Fitzi. Na mé srdce ustavičně dotírá zoufalství. Náladovost Starling je pro mne jako písek v obnažené ráně. Jenom jsem to chtěla mezi vámi urovnat. Prosím tě za prominutí, jestli jsem se vnucovala. Jsi však stále pohledný mladík a nebude to naposled, co máš takové starosti."

"Pohledný?" zasmál jsem se nahlas, nevěřicně i zahořkle zároveň. "S touhle zjizvenou tváří a potlučeným tělem? Trýzní mě obavy, že až mě Molly příště uvidí, v hrůze se ode mě odvrátí. Prý pohledný." Odvrátil jsem se od ní, hrdlo náhle příliš stažené, než abych mohl mluvit. Nermoutil jsem se ani tak svým vzhledem jako tím, že Molly musí jednoho dne pohlédnout na mé jizvy.

"Fitzi," pravila tiše Kettricken. Hlas měla náhle jako přítelkyně, nějakou královnu. "Mluvím k tobě jako žena, abych ti řekla, že ačkoli nosíš jizvy, máš hodně daleko k nestvůře, za kterou se zřejmě považuješ. Stále jsi pohledný mladík, v ohledech, jež nemají co dělat s tvou tváří. A kdyby mé srdce nebylo naplněno láskou k mému pánu Veritymu, věř mi, nepřezírala bych tě." Natáhla ruku a studenými prsty přejela po puklině v mé tváři, jako by ji svým dotekem mohla vymazat. Srdce v hrudi se mi sevřelo, jak utkvělá ozvěna Verityho vášně k ní umocnila moji vděčnost za to, že mi řekla takovou věc.

"Plně si zasloužíte lásku mého pána," řekl jsem bezelstně z hloubi svého srdce.

"Och, nedívej se na mě jeho očima," řekla žalostně. Náhle vstala, přitiskla si mapu k hrudi jako štít a vyšla ze stanu ven.

Farseer: Kniha třetí svazek 3

Robin Hobb

Výprava k bohům

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Three

ASSASSIN'S QUEST - Volume Three

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1997

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 789 . publikaci v roce 2003

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-515-4